

TRĂNG THƯƠNG HUYỀN

Tác giả: Nhiên Dư
Chuyển ngữ: Làn Truyện

Trăng Thượng Huyền

Tác giả: Nhiên Dư

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

[Truyện Hiện Đại]: Trăng Thượng Huyền

Tác giả: Nhiên Dư

Chuyển ngữ: Làn Truyện

Văn án:

Mỗi lần anh rung động vì em, em đều không hề hay biết.
Đây đã là lần thứ hai Việt Triều Tịch nhạt được Tần Tranh đang say rượu, hoặc là nói, anh đứng đây chờ sẵn để nhạt cô. Lần trước anh bỏ qua cho cô, nhưng lần này tuyệt đối không bỏ qua cho cô nữa.

Lâu ngày gặp lại/ Từ Fwb chuyển sang chính thức/Song hướng yêu
thầm/1v1SC, HE

Mục lục:

[Chap 1](#)

[Chap 2](#)

[Chap 3](#)

[Chap 4](#)

[Chap 5](#)

[Chap 6](#)

[Chap 7](#)

[Chap 8](#)

[Chap 9](#)

[Chap 10](#)

[Chap 11](#)

[Chap 12](#)

[Chap 13](#)

[Chap 14](#)

[Chap 15](#)

[Chap 16](#)

[Chap 17](#)

[Chap 18](#)

[Chap 19](#)

[Chap 20](#)

[Chap 21](#)

[Chap 22](#)

[Chap 23](#)

[Chap 24](#)

[Chap 25](#)

[Chap 26](#)

[Chap 27](#)

[Chap 28](#)

[Chap 29](#)

[Chap 30](#)

[Chap 31](#)

[Chap 32](#)

[Chap 33](#)

[Chap 34](#)

[Chap 35](#)

[Chap 36](#)

[Chap 37](#)

[Chap 38](#)

[Chap 39](#)

[Chap 40](#)

[Chap 41](#)

[Chap 42](#)

[Chap 43](#)

[Chap 44](#)

[Chap 45](#)

[Chap 46](#)

[Chap 47](#)

[Chap 48](#)

[Chap 49](#)

[Chap 50](#)

[Chap 51](#)

[Chap 52](#)

[Chap 53](#)

[Chap 54](#)

[Chap 55](#)

[Chap 56](#)

[Chap 57](#)

[Chap 58](#)

[Chap 59](#)

[Chap 60](#)

-----oOo-----

Truyện lấy text bằng công cụ tự động auto screenshot có thể sai chính tả.

Chap 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Moonquakes, hiện tượng động đất trên mặt trăng.

Người ta nói rằng mặt trăng ở nơi xa mỗi năm có khoảng một nghìn lần chấn động, ánh trăng khẽ khàng run rẩy, nhưng người trên Trái Đất lại không hay biết chuyện này.

Giống như việc khi bạn đứng trước mặt tôi, trái tim tôi đập loạn nhịp, nhưng bạn vĩnh viễn không biết được điều đó.

Trích từ internet. Sau khi trở về Giang Thành, Tần Tranh luôn cảm thấy như đang trong một giấc mộng xưa.

Ba năm rời khỏi thành phố này, trên thực tế thì nó cũng không thay đổi quá nhiều.

Đặc biệt là ký túc xá mới của cô còn đối diện trường đại học L, chỉ cách một con phố, cô hay có thói quen sau khi tan làm sẽ đi dạo xung quanh đây.

Những con đường quen thuộc, những cửa hàng quen thuộc, nhưng cô sẽ không bao giờ gặp lại những người quen thuộc nữa.

Vào đêm mưa của nhiều năm trước, nụ hôn nóng bỏng và cái ôm vong tình kia chính là một giấc mộng đẹp cũng là ác mộng đối với cô.

Hà Cảnh Thao nhắn tin trong nhóm chat mời bạn bè ăn cơm, mọi người đều đoán được chuyện sắp xảy ra.

[Phát thiệp mời?]

Hà Cảnh Thao gửi lại một icon đặc ý, làm cho các bạn học nam cười mắng anh ta, người ta vừa mới tốt nghiệp đã bị anh ta bắt giữ.

Trong đầu toàn nghĩ chuyện yêu đương, quả nhiên là người kết hôn sớm nhất.

Hứa Mộng @Tần Tranh hỏi cô có tới không, nhờ đó mà mọi người trong nhóm chat mới biết được chuyện Tần Tranh đã trở về Giang Thành.

[Tần Tranh, cậu trở về khi nào thế?]

Tần Tranh lúc đó đang bận rộn tăng ca, vẫn là Hà Cảnh Thao trả lời giúp cô, nói là trở về vào cuối năm ngoái.

Cuối năm ngoái, trùng hợp cũng là lúc Giang Nhất Nặc âm ỉ muốn chia tay với Hà Cảnh Thao.

Trong khoảng thời gian đó Tần Tranh cũng đang bàn giao công việc, mấy lần bị hai người bọn họ kẹp giữa để giảng hòa, khá là phiền phức.

Sau đó cô thật sự không chịu nổi nữa, dứt khoát làm ngơ, mặc kệ bọn họ muốn làm gì thì làm.

Sau khi cuộc cãi vã đó qua đi, Hà Cảnh Thao và Giang Nhất Nặc càng gần bó keo sơn hơn trước, không bao lâu sau thì bàn tới chuyện kết hôn.

Một năm trôi qua, mọi thứ cũng gần như đã đầu vào đó.

Một lát sau, Hứa Mộng điện thoại tới.

Hứa Mộng mở loa ngoài, cô ấy vừa gập chân lại sơn móng vừa tán gẫu với cô.

Nói một hồi, chủ đề lại chuyển tới chuyện mấy năm nay của những người bạn học trong nhóm chat.

"Cậu biết không? Bạn học ở lại Giang Thành cũng khoảng mười mấy người, họp mặt lớp mỗi năm có hai lần, chỉ có Việt Triều Tịch là chưa lần nào tham dự."

Tần Tranh đang bận công việc, nghe vậy cô hơi ngẩn ra.

Cô nhớ tới tin tức giải trí trong hai ngày nay, miệng nở một nụ cười nhạt: "Có lẽ là bạn quá chảnh."

"Cũng phải." Hứa Mộng thở dài, giọng điệu lười biếng nói: "Dù sao người ta cũng không cùng một thế giới với chúng ta."

Tần Tranh tắt điện thoại, cô vẫn còn đắm chìm trong câu nói của Hứa Mộng.

Dù sao người ta cũng không cùng một thế giới với chúng ta.

Cho nên, sau này Việt Triều Tịch chỉ có thể xuất hiện trong hồi ức của cô thôi sao?

Rõ ràng cô cách anh gần tới thế, nhưng lại chưa từng chạm mặt.

Cô thở dài, nhìn ngày tháng trên lịch, mùng 7 tháng Giêng Âm lịch, vừa hay là thời điểm đẹp để ngắm miệng núi lửa trên mặt trăng.

Cô đi tới kính thiên văn, điều chỉnh lại góc độ rồi nhìn về phía bầu trời phía Tây.

Thời tiết hôm nay rất tốt, cũng không có mây.

Chỉ tiếc là bầu trời Giang Thành ô nhiễm quá nghiêm trọng, cảnh tượng nhìn thấy hoàn toàn kém xa so với ba năm cô ở Thanh Đồng.

Giờ khắc này, cô đột nhiên cảm thấy có phải quyết định trở về của mình là sai lầm rồi chẳng?

Chẳng mấy chốc đã tới ngày hẹp mặt bạn học, địa điểm mà Hà Cảnh Thao chọn là tiệm lẩu nổi tiếng trên mạng.

Sau khi mọi người đến đông đủ, bọn họ nhờ nhân viên phục vụ chụp một tấm hình chung, sau đó gửi lên nhóm chat.

Bức ảnh này thành công khiến cho người không ở Giang Thành chú ý tới, nhất thời trên nhóm chat không ngừng nhắn có tin nhắn mới.

Lúc điện thoại Lâm Dương vang lên tiếng chuông, anh ta đang chuẩn bị vớt một miếng thịt, vừa cúi đầu nhìn lướt qua, anh ta lập tức buông đũa xuống, đặt tay lên miệng ý bảo mọi người yên lặng.

"Việt Triều Tịch, ngọn gió nào thổi cậu tới đây vậy?"

Cái tên này vừa được nói ra, mọi người đồng loạt yên lặng.

"Không có, chỉ mới bắt đầu..."

Về mặt của Lâm Đường hơi thay đổi, giọng nói cũng hơi lớn lên: "Được, bây giờ tôi gửi địa chỉ cho cậu."

Sau khi anh ta buông điện thoại xuống, mọi người trong chốc lát ồn ào bàn luận.

"Thật sự là Việt Triều Tịch sao?"

"Cậu ấy cũng muốn tới à?"

Lâm Đường gật đầu, Hà Cảnh Thao ở bên cạnh vội vàng gọi người phục vụ tới để gọi thêm vài món ăn, sau đó tham gia vào đại quân đang bàn luận.

Việt Triều Tịch là bạn học thời đại học với bọn họ, bố của anh là Việt Huy, một doanh nhân nổi tiếng.

Tuy rằng Việt Triều Tịch luôn giữ thái độ khiêm tốn nhưng tin tức anh là cậu ấm con nhà giàu luôn được đồn thổi trong trường học.

Sau khi tốt nghiệp, anh cũng không tiếp quản công ty của bố mình mà cùng mấy người bạn mở một công ty khoa học kỹ thuật.

Mấy năm qua công ty phát triển không ngừng, bây giờ anh cũng được xem là một người khá nổi tiếng trong giới khoa học công nghệ.

Có người hỏi: "Mấy hôm trước mọi người có xem tin tức giải trí không?"

"Vị tiểu hoa Ưng Tuyết đó, hình như đã là lần thứ ba bị chụp ảnh chung với Việt Triều Tịch rồi nhỉ?"

Lâm Đường là người thân với Việt Triều Tịch nhất, anh ta lắc đầu: "Thân phận như Việt Triều Tịch có lẽ sẽ không yêu đương với kiểu phụ nữ bình thường đâu, dù sao bọn họ cũng cần suy xét nhiều thứ lắm."

Hứa Mộng cười nhạo một tiếng: "Đây là đang xem phụ nữ như món hàng gì sao?"

Lâm Đường quay đầu sang, nở nụ cười rồi chạm ly với cô ấy: "Bốn năm làm bạn học, cậu cũng biết cậu ấy không phải là loại người ăn chơi đàng điếm rồi mà, chẳng qua là mỗi người một nhu cầu, kiểu quan hệ rõ ràng đơn giản nhất."

Hứa Mộng lui người lại chuẩn bị chạm ly với Tần Tranh, lúc này cô ấy mới phát hiện ly trước mặt Tần Tranh đã trống không.

Hứa Mộng chăm chú nhìn lại, trong chai rượu cũng trống không, cô ấy quay đầu thì thấy sắc mặt Tần Tranh đã ửng đỏ, khẽ nhường mày.

"Cậu không sao chứ?"

Tần Tranh lắc đầu, mỉm cười nói: "Không sao, đã lâu rồi không gặp mọi người nên tớ vui quá thôi."

Cô vừa nói xong thì cửa phòng bị mở ra, một luồng khí lạnh tràn vào phòng.

Nhìn người bước vào, đúng là Việt Triều Tịch.

-----oOo-----

Chap 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Việt Triều Tịch sở hữu gương mặt góc cạnh với sống mũi cao thẳng làm cho người khác dễ hiểu lầm là anh có gốc Tây, nhưng đường quai hàm lại khá mềm mại.

Đôi mắt hẹp dài đen nhánh như đêm lầy, che đậy dưới hàng lông mi dày cong không để mọi người đoán được cảm xúc.

Lúc anh còn là thiếu niên, sự thâm trầm đó không phù hợp với lứa tuổi, nhưng tới độ tuổi này lại như gãi đúng chỗ ngứa, ngược lại không có vẻ lối đời. Anh nở nụ cười nhạt chào hỏi với từng người bạn học, sau đó đến một chỗ ghế trống ngồi xuống, vừa hay ngồi đối diện với Tần Tranh.

Trong lúc anh đi tới chỗ ngồi, Tần Tranh đã liếc mắt nhìn anh, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Bây giờ thấy anh đang quay mặt nói chuyện với người bên cạnh, cô mới hơi liếc mắt lạng lẽ đánh giá.

Đã ba năm rồi bọn họ không gặp nhau, dĩ nhiên thi thoảng cô cũng có nhìn thấy tin tức liên quan tới anh, nhưng ảnh chụp và video đều không sánh bằng chính mắt nhìn thấy.

Việt Triều Tịch cởi áo vest ra, bên trong là sơ mi trắng thẳng tắp. Anh vừa nghiêng đầu nói chuyện vừa cởi bỏ nút tay áo, xắn ống tay áo lên, để lộ ra cánh tay săn chắc.

Bàn tay anh thật sự rất đẹp, ngón tay trắng nõn thon dài với các khớp xương rõ ràng, Tần Tranh mắc chứng tay không cứ thể nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Ngón tay trở ở bàn tay phải của anh hơi cong lại, duỗi tới cổ áo sơ mi, cầm lấy cà vạt kéo nhẹ ra một chút. Hành động này có chút gợi cảm.

Khoảnh khắc khi anh thả lỏng cà vạt ra, yết hầu của Tần Tranh khẽ lặn lộ, cô nhin không được cản cản môi dưới. Lúc này, tầm mắt của Việt Triệu Tịch xoay lại, đúng lúc đối diện với ánh mắt của Tần Tranh.

Bị anh bắt được rồi.

Trong lòng Tần Tranh căng thẳng, hô hấp cũng có chút ngưng đọng.

Hơi nước từ nôi lấu không ngừng bốc lên, sương trắng lượn lờ trong tầm mắt của hai người, nhưng lại không ngăn cản được ánh mắt anh.

Mọi người xung quanh đang ồn ào nói chuyện, dường như chỉ có không gian chỗ hai người họ là yên tĩnh trầm lặng, thời gian như đang đứng yên.

Chỉ có ánh mắt anh vượt qua tất cả, nhìn thẳng vào cô như muốn đâm sầm vào đó.

Nhưng mà, cô không hiểu.

Vào đêm mưa ba năm trước kia, cô mang theo cơn say đến gần anh, anh cũng có đáp lại nhưng cuối cùng lại đẩy cô ra, thậm chí còn không một

lời giải thích.

Lồng ngực Tân Tranh hơi trướng đau, chậm rãi dời mắt đi. Cô lấy đũa gắp một miếng thịt bò vào trong chén của mình, cúi đầu lấy đầu đũa khuấy nước chấm, khuấy liên tục.

Lúc này, Hà Cảnh Thao phía bên phải cô vừa hay quay đầu lại nhìn, nói với cô một câu. "Chiều thứ Bảy tuần sau cậu rảnh không?"

"Hà?" Cô ngược mặt lên.

"Nặc Nặc nói vẫn chưa chọn được hoa cưới, muốn cậu đi chọn với cô ấy."

Tân Tranh nhâm tỉnh lại công việc của tuần sau rồi gật đầu đồng ý: "Được."

Lúc quay mặt lại, cô phát hiện Việt Triệu Tịch không còn nhìn về phía mình nữa, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Ly rượu trước mặt lại bị Lâm Dương lần nữa rót đầy, nhìn thấy Lâm Dương nở nụ cười tươi, trong đầu cô lại vang lên câu nói lúc nãy của anh ta. Thân phận như Việt Triệu Tịch, chắc chắn không yêu đương với kiểu phụ nữ bình thường. Chẳng là mỗi người một nhu cầu, kiểu quan hệ đơn giản và rõ ràng nhất.

Ngực cô hơi nghẹn ngào, lại uống cạn ly rượu trước mặt. Khoảnh khắc ngẩng đầu lên, cô không để ý tới tầm mắt vừa nãy nữa, sau đó lại nhẹ nhàng cúi đầu xuống. Việt Triệu Tịch ngồi đối diện như đang suy tư điều gì mà nhìn chăm chăm vào gương mặt dần ửng đỏ của cô, về mặt cũng

bắt đầu lạnh đi. Rượu quá ba vòng, đề tài mọi người thảo luận cũng càng lúc càng nhiều, không tránh khỏi việc bàn tán tin tức hai ngày trước.

"Việt Triều Tịch, cậu nói đi, cậu và Ứng Tuyết cuối cùng là mối quan hệ gì?" Việt Triều Tịch hơi nhăn mày: "Không có quan hệ gì cả."

Bạn cùng phòng trước đây của anh ôm lấy bả vai anh, mặt vì say mà đỏ ửng: "Có phải là loại quan hệ kia không?"

Việt Triều Tịch hơi ngừng lại vài giây, ngón tay vuốt ve mép ly, trịnh trọng nói ra từng chữ một: "Bây giờ tôi vẫn độc thân."

Thế nhưng, ánh mắt của anh hơi lóe lên rồi lại tỏ ra hờ hững.

Lời anh nói làm cho bạn học nam đối diện càng ồn ào hơn, lại đổ đầy ly rượu của anh, tiếp tục trêu đùa anh.

Hứa Mộng ngồi bên trái nhích tới nói: "Việt Triều Tịch thật kỳ quái."

Tần Tranh còn đang đắm chìm trong câu nói lúc nãy của Việt Triều Tịch, nghe vậy bèn nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy?" Ngón tay Hứa Mộng gõ gõ lên mặt bàn: "Trước đây đâu thấy cậu ấy nói nhiều như thế." Đặc biệt là nói về tình trạng của bản thân, còn hơi cố tình. "Có lẽ...Lúc cậu ấy ở ký túc xá cũng như vậy..."

Lúc đó Việt Triều Tịch cũng ở ký túc xá, sau khi mọi người biết thân phận cậu ấm của anh, anh cũng không kiêng dè mà dọn ra khỏi ký túc xá. Anh có một căn hộ ở khu đông, trước đây Tần Tranh từng chung nhóm nghiên cứu với anh đã từng qua đó.

Không thể không nói, bề ngoài Việt Triều Tịch tuy lạnh lùng nhưng anh rất thân thiết và hòa nhã với các bạn học.

Trận tụ họp này tới 11 giờ mới giải tán, ngày hôm sau là thứ Bảy, không cần phải dậy sớm đi làm.

Hứa Mộng và Tần Tranh không thuận đường, lúc giải tán cô ấy đã được bạn trai tới rước. Trước khi đi, Hứa Mộng giao phó Tần Tranh cho Hà Cảnh Thao vẫn còn tỉnh táo.

Nhưng điều Hứa Mộng không ngờ là, sau khi cô ấy đi Hà Cảnh Thao lại bị rót rượu liên tục, cuối cùng cả anh ta và Lâm Dương, Trương Hường đều bị nhét vào một chiếc taxi. Chuyên ngành IT khá ít bạn nữ, còn có một người là Triệu Giai không uống rượu, nói muốn cùng Tần Tranh đi taxi về, bèn đứng trước cửa nhà vệ sinh đợi Tần Tranh ra.

Tửu lượng của Tần Tranh thật ra cũng không tệ, chỉ là lâu lắm rồi không uống nên cô có chút lâng lâng, muốn đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc cô đi ra, Triệu Giai đã không còn đứng trước cửa, cô vô thức nhìn điện thoại, Triệu Giai gửi cho cô một tin nhắn. [Việt Triều Tịch tiền đường với cậu, để cậu ấy đi cùng cậu nhé, tớ về trước đây.]

Tần Tranh thấy tin nhắn thì choáng váng, cảm giác lâng lâng men say lại lần nữa trở dậy.

Đúng lúc này, sau lưng cô truyền đến giọng nói vừa lạnh lùng vừa quen thuộc.

"Tần Tranh."

Chap 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giọng nói này hết sức quen thuộc với Tần Tranh.

Cho tới bây giờ trong điện thoại của cô vẫn còn đoạn ghi âm anh đọc bài mà ngày trước cô lén ghi lại.

Đó là trong một hoạt động do khoa lồng tiếng của trường tổ chức, mỗi giọng nói đều làm người nghe phải rung động. Trong mỗi học kỳ, mỗi tuần đoàn khoa sẽ tổ chức hoạt động, những sinh viên có chất giọng hay sẽ được mời tới tham dự.

Lúc đến lượt Tần Tranh, cô cũng có chút do dự là có nên gọi Việt Triều Tịch không, bởi vì giọng nói của anh thật sự rất êm tai.

Khi nói chuyện bình thường âm thanh trong trẻo, khi nghiêm túc đọc bài lại có chút ưu nhã từ tĩnh. Chỉ tiếc là, cuối cùng cô cũng không đủ dũng khí để mời Việt Triều Tịch, cô mời Hà Cảnh Thao.

Kết quả là ngày diễn ra hoạt động đó cô vẫn gặp Việt Triều Tịch, người khác đã mời anh tới.

Những bảng hiệu trên đường lớn dần dần tắt hết đèn, chỉ còn ánh đèn đường chói lọi chiều xuống, kéo dài cái bóng của bọn họ. Tần Tranh lấy lại bình tĩnh, cô hít sâu một hơi rồi quay người lại.

Chợt thấy Việt Triều Tịch đang đứng bên cạnh một chiếc xe màu đen, dáng vẻ hờ hững dứt tay vào túi quần, đứng ở xa xa nhìn cô.

Nếu so với lúc anh vừa tới, thì khi anh có chút men say trong người lại có vẻ lười biếng tùy ý hơn.

Vài sợi tóc đen nhánh rũ xuống trán, bị ánh đèn chiếu lên nên có bóng mờ nhạt, lộ ra vài phần bất kham.

"Đi chưa?" Anh mở cửa xe cho cô.

Tần Tranh nắm chặt túi xách trong tay, đi về phía anh: "Làm phiền cậu rồi."

Lúc ngửi được mùi rượu trên người anh, cô không khỏi ngược mặt lên nhìn lướt qua khuôn mặt tuấn lãng kia. Vừa nãy, hình như anh uống cũng không ít.

"Cậu ở đâu?"

Men rượu làm giọng nói của anh hơi hơi khấn đi, cho người nghe cảm giác có chút dụ hoặc.

Tần Tranh ngăn người vài giây, sau đó mới nói địa chỉ cho tài xế đang ngồi phía trước.

Trong không gian nhỏ hẹp, mùi rượu trên người hai người trộn lẫn vào nhau, thời tiết đầu xuân vốn dĩ hơi lạnh, Tần Tranh lại cảm thấy có chút nóng.

Cô từ từ hạ cửa sổ xe xuống, để gió đêm mát lạnh thổi vào, mắt nhìn ra bên ngoài xe.

Gió nhẹ thổi qua cánh hoa anh đào ven đường, vài cánh hoa theo gió bay vào trong xe, dính lên góc áo của cô.

Tần Tranh duỗi tay lấy xuống, ngón tay nhẹ nhàng vẩn về, cảm nhận sự trơn mịn của cánh hoa.

"Trở về được bao lâu rồi?"

Việt Triều Tịch đánh vỡ bầu không khí trầm mặc của hai người.

"Tháng 11 năm trước, cũng được nửa năm rồi." Tần Tranh quay đầu sang, nhẹ giọng trả lời.

Việt Triều Tịch đưa người vào ghế xe, đầu hơi ngửa lên, kéo cà vạt xuống một chút.

"VẬY MÀ KHÔNG NGHE CẬU NÓI GÌ.]"

Nghe anh nói thế, Tần Tranh khẽ chớp mắt.

Rõ ràng bọn họ đã không còn liên lạc với nhau từ lâu, Wechat của Việt Triều Tịch cũng bị cô chặn vào đêm đó. Đến nay cũng được ba năm rồi. Hai người cách nhau rất gần, ánh mắt Tần Tranh lướt qua cổ anh.

Cả vạt bị anh kéo xuống gần hết, cúc áo ở cổ áo cũng đã mở ra, lộ ra da thịt bóng loáng bên trong.

Cô liếc mắt nhìn xương quai xanh vừa thẳng vừa sâu của anh, trái tim bỗng chốc gia tăng nhịp đập, làm cho lồng ngực của cô phát đau.

Việt Triều Tịch vẫn về huyết thái dương, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Tần Tranh, Tần Tranh nhanh chóng nhìn sang chỗ khác.

Việt Triều Tịch liếc thấy sắc mặt của cô đỏ bừng, anh ho nhẹ một tiếng: "Hồi này uống nhiều lắm sao?"

Cô hơi dựa vào ghế, khẽ động đậy cơ thể: "Vẫn ổn."

Cô cũng không uống nhiều lắm, chỉ là sau đó có uống thêm rượu vang, bốc chậm nhưng rất mạnh.

Bây giờ cô lại đang gần trong gang tấc với Việt Triều Tịch, bỗng chốc lại cảm thấy đầu óc trở nên mê mang.

"Say rồi à?"

Người anh hơi nghiêng về phía cô, mùi rượu kết hợp với hơi thở cực nóng trực tiếp ập đến. Lúc này, Tần Tranh mới thật sự có cảm giác say, rõ ràng là anh tới gần cố nên mới làm cô say.

"Có chút." Cô làm ra vẻ tỉnh táo.

Anh nhàn nhạt liếc nhìn cô, cũng không mở miệng nói chuyện nữa.

Dáng vẻ lười biếng khác hoàn toàn so với những gì cô biết trước đây, nhưng đều khiến cô rung động.

Khỏe mắt Tần Tranh hơi âm ước, thì ra đã nhiều năm trôi qua nhưng cô vẫn thích anh đến thế, không chỉ không bớt đi mà còn từ từ tăng thêm.

Sắc mặt Việt Triều Tịch cũng ứng đó, ánh mắt có chút mê ly, có một loại lười biếng khác với trước đây.

"Bây giờ đang sống ở đâu?" Anh nhớ rõ ba năm trước, Tần Tranh sống trong căn hộ nhỏ mà bố mẹ đã mua cho cô lúc cô vừa bắt đầu đại học, đến năm thứ tư mới chính thức bản giao, cô sống ở đó được hơn một năm.

Sau đó Tần Tranh được điều động công tác tới Thanh Đồng, lúc anh đến tìm cô, cô đã không còn ở căn hộ đó nữa. "Ký túc xá của công ty."

Lần này trở về, việc đầu tiên Tần Tranh làm là đăng ký ký túc xá của công ty.

Ký túc xá công ty cô không tập trung ở một chỗ mà được phân bố ở khắp nơi trong nội thành. Tuy rằng Tần Tranh cảm thấy mình không cần phải giải thích, nhưng vẫn muốn nói rõ một chút.

"Hợp đồng cho thuê căn hộ vẫn chưa hết hạn."

Vừa nói xong, xe cũng vừa vắn tới nơi, Tần Tranh nói một câu: "Cảm ơn."

Cô bước xuống xe, Việt Triều Tịch cũng bước xuống theo cô. Mấy năm không gặp, cho dù quan hệ trước đây của bọn họ không được tốt nhưng để nói vài câu với nhau cũng không phải chuyện to tát gì.

Tần Tranh cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân mình, trong đầu nhớ lại lời nói lúc nãy của Việt Triều Tịch.

"Bây giờ tôi vẫn độc thân."

Cô lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn anh. "Cậu có muốn lên ngồi một lát không?"

-----oOo-----

Chap 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cậu có muốn lên ngồi một lát không?

Đối với người trưởng thành, câu nói này vừa có ẩn ý vừa hết sức rõ ràng.

Việt Triều Tịch hơi cúi đầu, nhìn Tần Tranh đang ngược mặt nhìn anh.

Khuôn mặt cố đỏ bừng như say, ngay cả đôi mắt cũng nhộn nhạo lấp lánh ánh nước, cũng có một loại động tĩnh không chút che giấu.

Yết hầu anh hơi lặn lộn, nắm chặt bàn tay: "Được."

Ánh đèn trong thang máy sáng hơn so với bên ngoài đường, Tần Tranh hoàn toàn không dám nhìn anh, lúc cô chuẩn bị đi ra ngoài thì cơ thể hơi lảo đảo, Việt Triều Tịch duỗi tay nhẹ nhàng đỡ lấy eo cô.

"Cẩn thận." cũng có một loại động tĩnh không chút che giấu.

Yết hầu anh hơi lặn lộn, nắm chặt bàn tay: "Được."

Ánh đèn trong thang máy sáng hơn so với bên ngoài đường, Tần Tranh hoàn toàn không dám nhìn anh, lúc cô chuẩn bị đi ra ngoài thì cơ thể hơi lảo đảo, Việt Triều Tịch duỗi tay nhẹ nhàng đỡ lấy eo cô.

"Cẩn thận." chặt lấy tay cô.

Trong khoảnh khắc anh cúi đầu, hơi thở có chút dồn dập phả vào cổ cô, Tần Tranh cảm giác eo mình hơi mềm đi.

Cô biết anh đang nhìn cô. Nhưng cô không dám nhìn lại, cô chỉ có thể cúi đầu nhìn bàn tay của hai người đang giao nhau.

Ngón tay thon dài trắng lạnh của anh đè lên ngón tay cô, có hơi dùng sức, đốt ngón tay khẽ cong lại.

Việt Triều Tịch nắm lấy tay cô nhắm chuẩn vào ổ khóa, một âm thanh thanh thúy vang lên, xoay chuyển mở khóa cửa.

Căn phòng do công ty cung cấp là một phòng đơn hơn 40 m², từ cửa chính đi vào sẽ là phòng bếp và một phòng khách nhỏ.

Phòng ngủ của cô được ngăn cách bởi một bức bình phong, bên cạnh còn có một chiếc sofa dành cho hai người.

Bởi vì cô còn muốn dọn về căn hộ kia nên cũng không chuyển quá nhiều đồ từ Thanh Đông về, do đó đồ đạc trong phòng rất ít, nhưng vô cùng ngăn nắp sạch sẽ.

Cô không dám mở đèn sáng, chỉ mở ngọn đèn sàn đặt cạnh ghế sofa, bên ngoài được bao phủ bởi một chiếc sàng tre hình trụ màu vàng nhạt.

Ánh sáng nhu hòa từ những khe hở tỏa ra bên ngoài.

Tạo hình của chiếc đèn thật sự độc đáo, Việt Triều Tịch không nhịn được nhìn thêm một lúc. Tần Tranh lấy cho anh một ly nước rồi nói với anh: "Cái bên ngoài là tôi mang từ Hà Nội về."

Là vào ba năm trước, sau khi cô chặn Việt Triều Tịch, trước khi đến Thanh Đông làm việc cô đã đến Việt Nam, nhìn thấy sàng tre thì rất thích, bèn mua về dùng để chụp đèn bản.

Việt Triều Tịch uống một ngụm nước, ánh mắt lại nhàn nhạt nhìn về phía cô.

Dưới ánh mắt đánh giá của anh, Tần Tranh hơi nghiêng người, nhìn về phía tủ chén ở phòng bếp.

"Cậu có muốn uống chút gì để giải rượu không?"

"Không cần." Giọng nói trầm thấp của Việt Triều Tịch vang lên.

Anh cũng không muốn thấy cô hoàn toàn tỉnh táo, bởi vì một khi cô tỉnh táo, có lẽ cô sẽ hối hận về hành động của mình đêm nay, một lần nữa muốn chấm dứt với anh.

Tần Tranh cảm thấy giọng nói của anh dường như không mấy kiên nhẫn, trong lòng cô vô thức rùng mình, không biết nên nói gì cho phải.

Ánh mắt anh nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, sau đó ngửa đầu uống hết sạch nước trong ly.

Tần Tranh nhìn lướt qua sườn cổ đang ngửa lên của anh, yết hầu dưới lớp da dang lăn tròn, gợi cảm đến không nói nên lời, tim cô bỗng chốc lại đập kịch liệt.

Anh cầm ly không đứng dậy đi về hướng cổ, vượt qua cô rồi đặt chiếc cốc lên mặt bàn. Cánh tay chuẩn bị rút lại thì đột nhiên bị Tần Tranh nắm lấy.

Tay áo của anh được xắn lên tới khuỷu tay, lộ ra đường cong cánh tay săn chắc.

Ngón trỏ của Tần Tranh dọc theo cánh tay anh đi thẳng xuống dưới, khi lướt tới cổ tay anh, cô nhìn thấy ở nơi đó có một nốt ruồi.

Ngón tay cô dừng lại, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve nốt ruồi đó. Cô nhẹ giọng nói: "Đêm nay ở lại với tôi được không? Tôi không muốn ở một mình..."

Lời còn chưa nói xong, Việt Triều Tịch đã ôm lấy mặt cô, lấp kín lời nói tiếp theo của cô. Anh hôn vừa gấp gáp vừa hỗn loạn, không chút bài bản,

đầu lưỡi mang theo ý tứ dò xét đi vào trong khoang miệng cô.

Tần Tranh `ùm' một tiếng, nắm lấy lớp quần áo ở sườn eo anh. Cô hoàn toàn không kịp nếm trái nụ hôn này, chỉ biết anh đang hung hăng chiếm lấy từng góc ngách trong khoang miệng cô, liếm mút hơi thở của cô.

Dường như muốn dùng nụ hôn này tiêu hao hết sức lực của cô, để cô không nói lên bất kỳ thứ gì, cả kể những lời anh không muốn nghe cô nhắc tới. Anh hôn rất lâu, môi lưỡi nóng bỏng không ngừng đẩy đưa, trong miệng của hai người đều là mùi rượu, Tần Tranh cảm thấy thân thể của cô ngày càng nóng lên.

Đến khi anh buông cô ra, cả khuôn mặt cô đã đỏ rực như bị đốt cháy.

Việt Triều Tịch ôm lấy mặt cô, chống trán lên trán cô, giọng nói khàn khàn: "Em chờ tôi, chỉ cho tôi nhà vệ sinh."

Tần Tranh cảm thấy chân như nhũn ra, một tay chống lên tủ chén, một tay chỉ nhà vệ sinh cho anh.

Đến khi bên trong nhà vệ sinh phát ra âm thanh của vòi sen, cô mới xoay người nắm chặt lấy mặt bàn bên cạnh thở dồn dập.

Hành vi vừa rồi của anh, rõ ràng là đã đáp ứng cô rồi.

Sau khi anh ra ngoài, cô phải đối mặt với anh như thế nào cho tốt đây?

Cô hít sâu một hơi, chấn chỉnh lại suy nghĩ của mình.

Sau đó xoay người đi tới mở tủ lạnh ra, lấy một chai rượu cocktail mà lần trước đồng nghiệp để lại, mở nắp ra uống thêm mấy ngụm.

Rượu mạnh hòa lẫn với hương đào trong lành, cảm giác say lại một lần nữa làm tê dại thần kinh trong người cô.

Cocktail là loại rượu có tác dụng chậm, lần này cô thật sự có cảm giác say như lúc trước. Chờ đến khi Việt Triều Tịch từ nhà vệ sinh bước ra, nhìn thấy Tần Tranh ngồi một bên sofa, ánh mắt say mà trở nên mông lung bất định.

Anh nhìn lướt qua chai rượu để trên bàn trà, trong lòng thầm mắng một tiếng.

Sau đó đi đến vỗ nhẹ lên gương mặt đã đỏ hồng của cô: "Tần Tranh."

"Việt Triều Tịch." Cô hơi hé mắt ra nhìn, sau đó duỗi tay ôm lấy cổ anh: "Ôm tôi lên giường đi."

Việt Triều Tịch thoáng ngần người, nhưng vẫn ôm cô đi đến chiếc giường nằm sau bức bình phong.

"Sao lại uống rượu nữa rồi?" Anh cúi đầu hỏi cô.

Tần Tranh say khướt nhưng vẫn ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt mê ly nói: "Nếu không uống say thì làm sao ngủ với anh?" Dưới ánh đèn mông lung xuyên từ bình phong chiếu tới, sắc mặt của Việt Triều Tịch u ám không rõ.

Một chân anh khuyu trên giường, ngược mắt nhìn cô. "Em chỉ là muốn ngủ với tôi thôi sao?"

-----oOo-----

Chap 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Em chỉ muốn ngủ với tôi thôi sao?

Nói xong câu này, Việt Triều Tịch cúi đầu im lặng nhìn Tần Tranh.

Trên tóc của anh dính nước, giọt nước theo lọn tóc rơi xuống gò má của Tần Tranh, lại chảy dọc theo cảm rồi lượn xuống hòm cô cô.

Cảm giác dính ướt làm Tần Tranh hơi khó chịu, cô không kiên nhẫn nhíu mày.

Cô ngồi dậy, tự cởi bỏ quần áo trên người rồi tháo đồ buộc tóc ra, để tóc xõa tung tùy ý.

Hô hấp của Việt Triều Tịch hơi cứng lại, nhìn cô không rời mắt.

Trên người cô lúc này chỉ còn lại bộ nội y bằng ren mỏng tanh như cánh ve, một màu trắng thuần, ôm trọn bầu ngực cao ngất. Suy nghĩ của Tần Tranh hoàn toàn bị men rượu chiếm cứ, đầu óc mơ hồ, khuôn mặt nóng bừng.

Gương mặt cô ửng hồng, ánh mắt mề mang, ngón tay hơi nâng cằm anh lên.

"Dĩ nhiên là muốn ngủ với anh rồi."

Ánh mắt cô từ từ hạ xuống, nhìn những cơ bắp săn chắc sau cổ áo mở rộng của anh: "Dáng người anh đẹp như vậy..."

Việt Triều Tịch không có thói quen làm người bị động, anh giơ tay lên hơi dùng sức nắm lấy tay cô.

Tâm mắt Tần Tranh lần nữa chuyển sang gương mặt anh, vô thức nuốt nuốt nước miếng. "Mặt mũi cũng đẹp trai..." Hơi rượu trong miệng cô phả thẳng mặt anh, lại cắn môi nói tiếp: "Giọng nói còn dễ nghe nữa chứ..." Tần Tranh hơi nghiêng đầu, hôn lên yết hầu của anh: "Rất thích nghe giọng nói của anh." Cả người Việt Triều Tịch cứng đờ, cảm nhận được cánh môi ướt nóng của cô đang chậm rãi cọ xát lên yết hầu anh.

Trái tim anh lại trống đến khó chịu, hô hấp dồn dập, cổ họng cũng có chút khô rát.

Qua một lúc lâu anh mới nhận ra giọng nói của mình đã khản đi. "Bởi vì, giống cậu ta sao?" Hình như Tần Tranh không nghe thấy, cô hôn dọc từ cổ anh xuống dưới, tiếp đó là tới xương quai xanh mà cô đã thèm muốn cả một đêm.

Cô vừa liếm vừa hôn cả nửa ngày, Việt Triều Tịch cũng không có động tác đáp lại cô, cô không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn anh, liếm liếm môi. "Anh không muốn làm với tôi sao?" "Không phải." Việt Triều Tịch nhanh chóng trả lời, lại ảo não gãi gãi đầu.

Anh nắm lấy bàn tay đang mò mẫm xuống phía dưới làm loạn của cô, sau đó một tay nâng cổ cô lên, đôi mắt đen như màu mực nhìn thẳng vào mắt cô.

"Tôi là ai?"

Tần Tranh không hiểu, chớp mắt: "Việt Triều Tịch." \\\Umlll

Dứt lời, nụ hôn nóng bỏng lập tức rơi xuống ngực cô, cách lớp nội y ren mỏng ngậm lấy đầu ngực cô.

"Ưm...ưm..."

Cơ thể của Tần Tranh thoáng run rẩy, phần eo hơi lui về phía sau, hai tay cũng chống ra đằng sau, mái tóc dài như thác nước bung xõa tán loạn. Đầu vú và áo lót mỏng manh bị môi lưỡi của anh thấm ướt, vòng eo của cô mềm nhũn bị anh gắt gao ôm lấy.

"Tần Tranh." Anh nhẹ nhàng gọi tên cô.

Tần Tranh trầm nghĩ, giọng nói của anh quả nhiên rất dễ nghe, ngay cả việc gọi tên cô cũng làm cô rung động không thôi.

Anh vùi đầu vào bầu ngực cô, ngửi ngửi mùi hương ở hai đầu vú. "Sao phải uống nhiều rượu như thế?"

Tần Tranh giật mình, không biết vì sao anh lại chấp nhất chuyện này như vậy?

Rượu càng làm cổ thêm dửng khi, cô muốn được ngủ cùng anh một lần.

Trực tiếp nói với anh thì không thực hiện được, cô chỉ có thể nghĩ ra cách này thôi.

Bây giờ Việt Triều Tịch độc thân, nếu không yêu đương tùy tiện thì chỉ muốn quan hệ xác thịt.

Nếu chỉ đơn giản là bạn giường, vậy thì cô cũng có thể, dù sao cô cũng đã thích anh nhiều năm tới vậy rồi.

Vì sao lại phải uống nhiều rượu?

Tần Tranh không thể nói cho anh biết lý do, đầu óc chếch choáng, miệng lưỡi khô rát, cô chỉ biết là không thể để Việt Triều Tịch biết mọi chuyện.

Cô làm ra vẻ phóng khoáng ôm lấy cổ anh, hất cằm về phía tử đầu giường ý bảo: "Bên trong có..."

Việt Triều Tịch hơi nhích về trước đè cô lại, lấp kín môi lưỡi của cô, làm như không hiểu được ý định của cô.

Bên trong căn phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy âm thanh hai người trao đổi nước bọt, âm thanh dính nhớp vang vọng khắp căn phòng.

Nụ hôn càng ngày càng sâu, cảm giác say cũng cuộn cuộn dâng lên làm cho suy nghĩ của Tần Tranh càng trở nên mơ hồ.

Trước khi cô mất đi sự tinh táo cuối cùng, điều duy nhất cô nghĩ tới là, vì sao đã ba năm trôi qua nhưng kỹ thuật hôn của Việt Triều Tịch vẫn không có tiến bộ?

Đến khi Việt Triều Tịch rời khỏi môi cô, lại hôn nhẹ một cái, lúc này anh mới phát hiện Tần Tranh đã ngủ mất.

Anh nhìn đôi môi đỏ tươi của cô, nhin không được dùng tay vuốt ve chơi đùa.

"Em có thể ngừng say vì cậu ta được không?"

Anh tiến lên một chút, ôm Tần Tranh vào trong lồng ngực mình, siết chặt.

Trong lòng vừa chua chát vừa khó chịu, như quả chanh đã chín mọng.

Mỗi lần em say anh đều sợ em bị người khác dẫn đi, kết quả là lần nào cũng thấy em đau lòng tới thế này.

Việt Triều Tịch hôn lên thái dương của cô, anh đứng dậy vòng đến phòng bếp, lấy một ly nước uống một ngụm rồi đi vòng về lại.

"Tần Tranh." Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt cô: "Uống nước." Tần Tranh mở mắt ra, ánh mắt ngái ngủ mông lung nhìn về phía anh, không có phản ứng gì.

Việt Triều Tịch khẽ thở dài, ngửa đầu uống một ngụm lớn rồi nắm lấy cằm cô, dùng miệng đút cho cô từng ngụm nhỏ.

Trong cơn mơ màng, Tần Tranh cảm giác được miệng lưỡi khô rát có một dòng nước mát lạnh chảy vào, vì thoải mái mà cô vô thức phát ra một tiếng 'ừm'.

Cô cử động khóe môi, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp thứ mang đến sự thoải mái cho mình.

Khỏe môi của Việt Triều Tịch bị cô liếm, cảm giác tế dại từ đó lan ra khắp toàn thân.

Cơ thể của anh hơi căng cứng, cảm nhận được bụng dưới đã bắt đầu nóng lên.

Đầu lưỡi mềm mại của cô liếm mút từng chút một. cuối cùng là xâm nhập vào giữa môi anh, tìm kiếm hơi ấm trong miệng anh.

"Ừm..."

Những nụ hôn trước đó đều là Việt Triều Tịch nắm lấy thế chủ động, cô chỉ vừa chủ động một chút là thân dưới của anh đã bắt đầu cứng lên.

Qua một lúc lâu, Việt Triều Tịch mới nắm lấy cầm cố, thở hỗn hển rời khỏi môi cô. Làm tình với một người phụ nữ đang say rượu không phải là phong cách của Việt Triều Tịch, nhưng anh không thể khiến cho Tần Tranh tỉnh táo lại, thay đổi ý định mà thôi lui. Ánh mắt anh thâm sâu khó lường nhìn đống quần áo hỗn độn của Tần Tranh, một chân quỳ trên mép giường, chậm rãi cởi quần áo của mình ra.

-----oOo-----

Chap 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đây đã là lần thứ hai Việt Triều Tịch nhạt được Tần Tranh uống say, hoặc là nói, anh thường xuyên nhạt được Tần Tranh.

Từ khi Tần Tranh không tương tác trong nhóm chat, anh cũng đã tắt thông báo nhóm chat. Mãi cho tới chang vang hôm nay, anh lượn hết vòng này đến vòng khác mới nhấp vào xem. Trong ảnh chụp của mọi người, Tần Tranh ngồi ở một góc, hơi nghiêng đầu, tóc buộc đuôi ngựa.

Cô chống mà nhìn về phía máy ảnh, như thể đang nhìn chăm chăm anh, khóe miệng nở nụ cười hờ hững.

Lòng anh lại lần nữa gợn sóng vì cô, kéo lên những tin nhắn trước đó anh mới biết thì ra cô đã trở về từ lâu.

Cô không liên lạc với anh, bảo cho anh biết, đây là chuyện anh sớm đã đoán được.

Đêm mưa của năm đó anh xúc động đẩy cô ra, sau chuyện đó Tần Tranh đã chặn anh, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của anh.

Có lẽ, sau này cô biết được bản thân đã nhận lầm người nên cảm thấy xấu hổ với anh. Nhưng cô thật sự không chút đắn đo mà cắt đứt tất cả mối liên hệ giữa hai người. Bởi vì, người mà cô chân chính để ý không phải là anh, mà là Hà Cảnh Thao.

Trong một lần hợp mặt bạn học, Hà Cảnh Thao mới xác định mối quan hệ với Giang Nhất Nặc, còn dẫn cô ấy đến tham dự.

Đêm đó Tần Tranh cũng uống say đến chuẩn choáng, cho nên lần này Hà Cảnh Thao phát thiệp mời, anh lo lắng cô sẽ dẫm lên vết xe đổ. Quả nhiên cô cũng uống nhiều, còn người ở bên cạnh cô khi cô say rượu làm loạn vẫn là anh.

Lần trước anh đã buông tha cho cô, lần này anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô nữa. Anh cởi bỏ quần áo trên người, nhìn vật nam tính cương cứng giữa hai chân mình, trong lòng khẽ thở dài một tiếng.

"Tần Tranh..." Anh cúi đầu áp lên trán cô, hô hấp nóng rực phả vào gương mặt đỏ hồng của cô: "Thực sự muốn làm với tôi sao?"

Tần Tranh bị lời nói của anh quấy rầy, nhẹ giọng ní non: "Ừm...Việt Triều Tịch..."

Việt Triều Tịch khẽ vuốt khuôn mặt cô: "Tôi biết là không nên chiếm lợi lúc này..."

Nói tới đây, ánh mắt anh bỗng chốc trở nên sâu thẳm, nắm lấy cảm cô rồi nâng gương mặt cô lên. "Nhưng, tôi thật sự sẽ không để lại cho em bất kỳ đường lui nào."

Anh đã bị dày vò suốt ba năm, cho dù trong lòng của Tần Tranh anh chỉ là một người thay thế, anh cũng sẽ không buông tha cho cô nữa.

Tần Tranh một lần nữa bị đôi môi ẩm ướt của anh lấp kín, Việt Triều Tịch mút hôn vài cái, thấy cô không chịu hé miệng, anh khẽ cắn cánh

môi cô để cô hé miệng ra một chút. "A...Đau..." Cô than nhẹ kháng nghị, bị cắn đau nên môi hơi hé ra, đầu lưỡi anh cũng nhân cơ hội đó tiến vào bên trong khoang miệng cô.

Anh liếm từng chiếc răng của cô, xẹt qua khoang miệng rồi liếm mút nước bọt của cô.

Mùi thơm của rượu quyện với hương đào lan tỏa giữa môi và răng họ.

Anh hôn cô rất lâu, Tần Tranh cũng không kiềm chế nữa mà đáp lại anh, cánh tay mảnh khảnh gắt gao ôm lấy cổ anh. Đầu lưỡi của cô bị anh hút chặt không cho cơ hội rời đi, cánh môi mềm mại cũng sưng lên đỏ bừng.

Việt Triều Tịch vùi đầu vào hóm cổ cô, thấp giọng thờ dốt, tay vòng ra sau lưng cô mò mẫm cởi bỏ món nội y còn sót lại.

Hai bầu ngực trắng nõn đầy đã lập tức nháy ra, đầu vú hồng nhạt dựng thẳng lên, ánh mắt anh lập tức trầm xuống.

Lúc này, trên ngực cô dính một cánh hoa nho nhỏ, màu hồng phấn.

Việt Triều Tịch nhớ lại lúc nãy ở trên xe, ở góc ảo của Tần Tranh có cánh hoa, cô nhặt lên rồi nhẹ nhàng chà xát chúng giữa những ngón tay.

Cánh hoa này, có lẽ cũng là những cánh hoa thổi vào ghế sau, chỉ là vô tình rơi vào trong áo của cô.

Anh cúi đầu khẽ hôn lên cánh hoa kia, lại dùng tay nhặt lên đặt trên tử đầu giường.

Vì say rượu nên cả người cô đều có màu hồng nhạt, tựa như những cánh hoa anh đào kia.

Việt Triều Tịch nhìn dáng vẻ mơ màng của cô, hô hấp dần dần dập.

Anh vùi đầu vào ngực cổ, môi lưỡi ướt át liếm mút xung quanh đầu nhũ.

Tần Tranh không nhịn được rên rỉ nỉ non, cong người ưỡn ngực, đầu nhũ trơn trượt tiến thẳng vào bên trong khoang miệng anh.

Giọng nói yêu kiều kích thích Việt Triều Tịch, anh ngậm sâu nụ hoa của cổ, tinh tế hôn mút.

Lúc động tình, Việt Triều Tịch thậm chí còn dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn.

Ngực truyền đến cảm giác đau đớn, Tần Tranh thở dốc một tiếng thật sâu, ôm chặt lấy anh rồi ngửa đầu ra sau, lông mi hơi nhướng lên.

Cô như đã tỉnh táo lại đôi chút, giữa cơn mê gọi một tiếng: "Việt Triều Tịch?"

Việt Triều Tịch ngẩng đầu khỏi ngực, đôi mắt âm u nhìn thẳng cô, thấy cô chậm rãi mở mắt ra rồi nhìn về phía anh, anh sợ cô vào lúc này muốn đổi ý.

Tần Tranh vươn tay tới nâng mặt anh lên, ánh mắt vẫn mê mang như cũ, lại kêu một tiếng: "Việt Triều Tịch."

"Ừm, là tôi."

Sắc mặt của Việt Triều Tịch hơi nghiêm túc, kéo bàn tay cô chậm chậm vuốt ve thân thể trần trụi của anh.

Bàn tay Tần Tranh dán lên da thịt bóng loáng, mò mẫm khuôn ngực săn chắc của anh. Anh cầm lấy bàn tay đang vuốt ve của cô, cô lập tức cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh.

Cô hoảng hốt muốn tránh thoát, lại bị Việt Triều Tịch giữ chặt.

Một ngón trỏ bị anh móc lấy, vuốt dọc theo theo đường nét cơ thể anh.

Đầu ngón tay mảnh khảnh đi từ ngực anh, dọc theo đường nét uyển chuyển mà mạnh mẽ chạm tới vòng eo săn chắc. Việt Triều Tịch bị sự đụng chạm của cô làm tê dại cả người, thở dốc một tiếng thật sâu rồi nắm lấy tay cô tiếp tục di chuyển.

Đầu ngón tay cô đi tới rốn anh, xoay một vòng, lại lướt thẳng một đường đi tới nơi rậm rạp kia.

Lúc này, ngực anh đã phập phồng liên tục, tiếng thở dốc cũng dần dần tăng lên, tình dục trong đây mắt cũng không cách nào che giấu được.

Hô hấp của Tần Tranh thoáng cứng lại, anh dẫn dắt tay cô đặt dưới thân thể trần trụi của mình, cầm lấy vật nam tình như lửa nóng kia.

-----oOo-----

Chap 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Không phải nói muốn ngủ với tôi sao?"

Đầu óc Tần Tranh nóng lên, men say làm suy nghĩ của cô rối loạn, cảm giác như đang mơ.

Đây là mơ đúng không? Nhất định là một giấc mơ, nhưng tại sao giấc mơ này lại chân thật đến thế?

Việt Triều Tịch nhìn cô đang mê mang, anh cúi đầu xuống cắn một cái lên cô cô. Bao quy đầu đó thắm hoàn toàn căng ra, để lộ phần đầu tròn phía trước, ngón trỏ của cô đang trêu đùa lỗ nhỏ trên đó.

"A.."

Cô giật mình ngược mắt lên, đối diện với ánh mắt sâu thẳm của Việt Triều Tịch, vành tai đã đỏ hồng.

Việt Triều Tịch nắm lấy tay cô cử động một lúc, anh thấp giọng thờ dốt.
"Không phải nói muốn ngủ với tôi sao?"

Đầu óc Tần Tranh nóng lên, men say làm suy nghĩ của cô rối loạn, cảm giác như đang mơ.

Đây là mơ đúng không? Nhất định là một giấc mơ, nhưng tại sao giấc mơ này lại chân thật đến thế?

Việt Triều Tịch nhìn cô đang mề mang, anh cúi đầu xuống cắn một cái lên cổ cô. "Giờ sợ rồi sao?"

Anh dùng sức mút hôn da thịt cô, lưu lại những vết hôn đỏ tươi.

"Không sợ." Tần Tranh hít một hơi thật sâu.

Cô cố gắng đẩy anh ra, cúi đầu nhìn vật nam tính mà cô đang nắm chặt trong tay.

Vừa thô vừa cứng, lại tỏa hơi nóng, màu sắc có chút sẫm, nhưng nhìn kỹ thì đằng trước vừa tròn vừa to, còn có chút dử tợn.

Một bàn tay khác của cô duỗi tới ngăn kéo của tủ đầu giường, như đang kiểm thử gì đó.

Việt Triều Tịch hơi chau mày lại: "Em đang tìm gì vậy?" "Thước đo." Cô lấy một cây thước cuộn ra, ngây thơ mỉm cười: "Tôi muốn đo thử xem anh dài bao nhiêu..." Việt Triều Tịch bị cô chọc tức tới bật cười, cũng chắc chắn một điều là cô đã say thật rồi, anh xoay người ngăn cản cô, ném thước cuộn sang một bên.

"Chuyên tâm một chút đi được không?"

Anh chống lên trán cô, hơi thở nóng rực quấn quanh người cô, đôi mắt thâm thúy nghiêm túc nhìn cô.

"Ba năm nay, em có từng uống say như thế này không? Có từng mời người khác lên phòng của mình uống nước không?"

Tần Tranh ngơ ngác nhìn gương mặt mà cô ngày nhớ đêm mong kia.

Bền tai là giọng nói mẽ người của anh, đầu óc mông lung gần như không còn năng lực suy nghĩ, như bị mê hoặc mà đáp lại anh.

"Không có." Việt Triều Tịch nghiêng đầu, khẽ hôn lên vết đỏ trên sườn cô cô: "Ngoan lắm."

Nụ hôn của anh ngày càng thấp xuống, chậm rãi dừng lại trên bộ ngực trắng tuyết của cô, ngậm lấy đầu nhũ của cô, bắt đầu chỉ dạy cô làm thế nào để an ủi anh.

Vật nam tinh cứng rắn đè bàn tay nhỏ nhắn của cô xuống mép giường, cọ xát qua lại. Quy đầu đâm vào lòng bàn tay cô, dịch thể trong suốt rỉ ra làm lòng bàn tay cô ướt đẫm một mảng.

Bền tai Tần Tranh là tiếng thở dốc trầm luân trong tình dục của anh, âm thanh gợi cảm làm người ta mê say.

Cô hơi mở to mắt, nhìn Việt Triều Tịch đang vùi đầu vào ngực mình, vòng eo hơi đưa đẩy, giọng nói phát ra lúc động tình làm cô mê mẩn.

Cả người cô mềm nhũn khi nghe thấy âm thanh khàn khàn của anh, bụng dưới bắt đầu tràn ra dòng mật dịch dính nhớp, cô vô thức vịn vịn chân.

Tầm mắt cô lướt dọc xuống theo vóc dáng hoàn mỹ của anh, nhìn đến vật nam tính đỏ hồng đang không ngừng di chuyển trong lòng bàn tay trắng nõn của mình.

Việt Triều Tịch ngẩng đầu nhìn cô, thấy gương mặt của cô ửng hồng, kiều điểm như đóa hoa hải đường ngày xuân, hô hấp của anh lại thêm phần dồn dập, chỉ có thể cắn chặt môi dưới của mình.

"Tần Tranh." Anh ghé vào tai cô nhẹ nhàng gọi tên cô.

Anh cúi đầu cắn đầu nhũ đã dựng thàng của cô, xoay ngược cơ thể của cô lại, để cô quỳ trên giường.

Anh vén váy cô lên, đêm đầu xuân vẫn có chút lạnh, cô còn mặc tất chân mỏng tanh. Anh không có kiên nhẫn chờ ra giúp cô, thẳng tay xé rách khu vực giữa háng cô.

Tần Tranh thở dốc một tiếng, quần tất bị anh xé rách một mảnh to, da thịt bên dưới đều bại lộ.

Cô cũng bị anh đè lên giường, anh hôn dọc theo sông lưng trần trụi của cô, hạ những nụ hôn nóng như lửa đốt xuống hai bên sông lưng, đầu lưỡi vươn ra, không ngừng liếm láp. Cảm giác này như có một dòng điện đột ngột chạy tới, từng chút lan tràn khắp cơ thể, sáng khoái tới nỗi làm Tần Tranh không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ yếu kiều.

Lần đầu tiên cô có khoái cảm như vậy, vừa mãnh liệt vừa xa lạ.

Thứ càng khiến cô lạ lẫm chính là vật nam tính nóng bỏng của Việt Triều Tịch đang đặt giữa hai đùi cô. Quần lót của cô nhanh chóng bị anh cởi xuống đầu gối, vật nam tính thô to bắt đầu lễ chậm chậm từ phía sau ra phía trước.

Cô cho rằng anh sẽ tiến vào, nhưng anh chỉ cọ xát qua lại giữa hai chân cô.

Từ lúc bọn họ hôn môi trong phòng bếp, Tần Tranh đã động tình, vừa nãy hai người còn tiếp xúc thân mật một hồi, cô đã sớm ướt át dầm dề. Vật nam tính của Việt Triều Tịch đè ép lên miệng huyết, để cho hai cánh môi chà xát với thân vật.

Tần Tranh bị anh co đến mềm nhũn cả người, lập tức chảy ra mặt dịch, làm toàn bộ thân vật của anh ướt đẫm.

Việt Triều Tịch giật mình, anh không ngờ cô đã động tình tới mức này.

Nhưng, nội tâm của anh lại không khỏi cảm thấy vui sướng, xoay đầu cô về phía mình.

Tần Tranh nghiêng đầu ngược mắt nhìn gương mặt hư hư thật thật như đang trong giấc mộng kia.

Sợi tóc của anh vẫn còn ướt, rũ xuống trước trán, làm anh không còn dáng Vẻ lạnh nhạt khó gần như trong những trang tin tức.

Sống mũi thẳng tắp của anh áp lên cằm cô, đôi mắt u ám khóa chặt cổ, tràn đầy dục vọng.

"Biết tôi là ai không?" Anh khàn khàn hỏi.

Cô cắn khế môi, cảm thấy bản thân bị anh mê hoặc đến đầu óc choáng váng, nhỏ giọng gọi tên anh.

"Việt Triều Tịch...Việt Triều Tịch..."

"Ừm." Anh thấp giọng đáp lại cô, nghiêng đầu mạnh mẽ hôn lên môi cô.

-----oOo-----

Chap 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cánh môi của Tần Tranh bị anh nặng nề hôn, đầu lưỡi cũng bị anh móc quần, dùng sức mút vào khoang miệng. Vào đêm mưa của ba năm trước, Việt Triều Tịch cũng trao cô một nụ hôn vong tình như thế này.

Chỉ là sau một khắc kia, anh hiểu ra được Tần Tranh chỉ xem anh là một kẻ thay thế. Sự kiêu ngạo của anh không cho phép bản thân và Tần Tranh bắt đầu bằng cách này, lại không ngờ rằng sau khi Tần Tranh tỉnh táo, cô kiên quyết dứt khoát kết thúc mọi thứ. Kết quả là ba năm nay, anh vẫn không quên được cô. Thậm chí anh còn lo lắng, sợ cô sau khi uống say lại rơi vào vòng tay của người khác.

Nỗi nhớ nhung trong ba năm qua đã lấn át sự không cam lòng trong thâm tâm, nếu cô muốn ngủ với anh, vậy thì anh sẽ thỏa mãn cô.

Lần này, anh sẽ không quan tâm tới việc cô xuất phát từ lý do gì nữa.

Việt Triều Tịch nghĩ như vậy nên cũng không kiềm chế bản thân nữa, anh nắm đè lên người cô rồi liên tục đẩy hông.

Vật nam tính nóng rực không ngừng cọ xát miệng huyết ướm át, làm cho hai cánh hoa cũng đỏ tươi.

Anh di chuyển eo lên xuống, cọ tới cọ lui.

Mật dịch dính nhớp theo động tác của anh kéo ra thành sợi, lại nhanh chóng bị Vật nam tính thô to nghiền ép tạo thành bột mếp.

Hai tay anh lần mò về phía trước, nắm lấy hai quả cầu tuyết đang rũ xuống của cô, bắt đầu dùng sức xoa nắn. Tần Tranh sau khi say rượu còn đang nửa tỉnh nửa mê, nhưng khoái cảm tê dại vẫn làm cho cô rùng mình, Vô thức phát ra âm thanh rên rỉ mềm mại.

Bàn tay của anh lạnh hơn so với nhiệt độ cơ thể cô, bao bọc lấy hai bầu ngực rồi từng chút nắm chặt, da thịt trơn trượt bị anh nắm trong lòng bàn tay, dùng sức xoa nắn.

Đầu nhũ hồng nhạt bị kẹp giữa hai ngón tay anh, thì thoảng anh còn dùng đầu ngón tay véo nó làm cô không ngừng rên rỉ.

"Nhẹ chút...Nhẹ chút..."

Việt Triều Tịch cúi đầu nhìn vành tai ửng đỏ của cô, khàn giọng hỏi: "Ai nhẹ chút?"

Tần Tranh có chút do dự, lại bị anh cắn mạnh vào dái tai: "Tần Tranh, em muốn ai nhẹ chút?"

"Việt Triều Tịch, Việt Triều Tịch, anh nhẹ chút." Cô thở hổn hển đáp lại.

Anh muốn dùng phương thức này để liên tục nhắc nhở cô, để cô có thể nhớ kỹ là ai đang thân mật với cô thể này.

Anh sẽ không để cô có bất kỳ cơ hội hối hận nào.

Đầu ngón tay đầy vết chai mỏng xoa nắn đầu nhũ hơi cương cứng, cọ xát từng chút một đến khi hai đầu nhũ đứng thẳng lên. Tần Tranh cũng cảm nhận được sự thô ráp trên đầu ngón tay đang mài qua đầu vú mẫn cảm, sau đó lại vòng quanh quàng vú, kích thích đầu vú chuyển từ hồng nhạt đến đỏ bừng.

Hai tay cô nắm chặt lấy ga giường, ngửa đầu về phía sau để lộ ra đường cong vai cổ xinh đẹp, trắng nõn ngọc ngà, khiến Việt Triều Tịch không kiềm chế được lại hôn lên lưng cô. Lần này sức lực của anh cũng tăng lên, bắt đầu dùng cánh môi mút hôn da thịt trắng trẻo mềm mại, để lại từng dấu hôn đỏ tươi.

Động tác của anh ban đầu làm cô hơi đau, nhưng cô cũng mau chóng thích ứng được, thậm chí còn cảm thấy kích thích, khiến người ta đắm chìm trong dục vọng.

Mọi chuyện hết thật vừa ảo vừa thật, đối với Tần Tranh mà nói, nó tựa như những bong bóng màu hồng chứa đầy những suy nghĩ thầm kín của cô về anh.

Nhưng anh sẽ không để ý tới những chuyện này đúng không?

Vật nam tính của Việt Triều Tịch vẫn đang đưa đẩy, trên thân vật nổi đầy gân xanh, toàn thân vật như dán chặt vào hai cánh hoa ướt át.

Anh thoải mái khi được hai cánh môi kẹp chặt, tiếng thở dốc dồn đập phá vào gáy cô. Anh bắt đầu thay đổi góc độ, lúc này quy đầu của anh

đang ma sát viên trần châu nhỏ nhỏ được cất giấu bên trong môi hoa huyết.

Tinh dịch dính nhớp trước đó cũng bị bôi lên từng chút, quy đầu chà xát từ khe hở nhỏ tới hai cánh môi, lại tiếp tục hướng về phía trước dày vò điểm mẫn cảm của cô.

Cô nâng mông lên kẹp chặt lấy vật nam tính đó sậm, tinh hoàn của anh đánh thẳng vào hai cánh mông cô, âm thanh hai cơ thể va chạm vang vọng khắp phòng.

Tần Tranh bị khoái cảm mãnh liệt xâm nhập, vô thức nức nở thành tiếng: "Không muốn nữa, tôi không muốn nữa..." Viên trần châu nhỏ ở giữa hai cánh môi bị anh co tới sưng đỏ, lộ ra màu hồng phấn, nhưng vẫn muốn quy đầu của anh tiếp tục cọ xát. Đầu khắc nặng nề chống lên, từng chút từng chút chạm tới, lại mạnh mẽ sượt qua sượt lại. Trong mã mắt tiết ra tinh dịch, nhớp nháp bết dính bôi lên mặt trên.

Động tác đưa đẩy của anh càng nhanh chóng hơn, chỉ mới cọ xát ở bên ngoài thôi đã làm cô chịu đựng không nổi rồi.

Cơ thể cô nhanh chóng run rẩy, tiết ra từng đợt dịch thể, rên rỉ và leo lên đỉnh dự vọng. Cô siết chặt hai cánh mông thịt trắng nõn, hung hăng kẹp lấy vật nam tính đang ra vào trước sau của anh.

Mật dịch đầm đề lại lần nữa phun ra, tưới lên mà mắt mang đến một trận tể đại, khoái cảm lan tràn tứ chi gần cốt.

Việt Triều Tịch ngửa đầu kêu rên một tiếng, da đầu tể đại, trong tiếng thờ dốc dồn dập mà bán ra.

Say rượu, cao trào, kích thích làm cho Tần Tranh không chịu đựng nổi, sợi dây căng cứng trong đầu cô hoàn toàn bị đứt phụt.

Cơ thể cô vừa thả lỏng, cảm giác mệt mới lập tức ập đến, đờ đẫn nhắm mắt lại.

Việt Triệu Tịch lật người cô lại, lúc này anh đã bắn rất nhiều, ngay cả bụng nhỏ và bầu ngực của cô đều dính tinh dịch. Lúc nhìn tới hai bầu ngực mềm mại của cô, bụng dưới của anh lần nữa có phản ứng.

Vật nam tính đó đập lại cương cứng, quy đầu ngẩng cao chót vót, gần như áp sát vào bụng dưới của cô, thể nhưng người phụ nữ giải quyết được vấn đề này giúp anh lại đang ngủ say. Giữa hai chân cô vẫn còn lấp lánh ánh nước từ mật dịch và tinh dịch, anh muốn cắm vào ngay lập tức, làm tình với cô hết mức có thể. Nhưng chung quy anh vẫn mềm lòng, không đành lòng khi để cô trong tình cảnh này. Việt Triệu Tịch thấp hèn cúi người xuống, vừa ngậm lấy nhũ hoa của cô vào miệng, vừa dùng tay vuốt vật thô cứng của mình.

-----oOo-----

Chap 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

6 giờ sáng, Việt Triệu Tịch bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Anh vừa mở mắt ra, dường như còn đang đắm chìm trong sự kiêu diễm của đêm qua, mọi chuyện phát triển nhanh làm anh này sinh nghi ngờ đây chỉ là giấc mộng.

Lúc này, người bên cạnh anh nhích lại gần, dính sát vào anh. Cơ thể mềm mại dựa vào anh, bầu ngực no đủ cọ lên lồng ngực anh, bàn tay cô thậm chí còn đặt trên vùng hông trần trụi của anh. Hô hấp của Việt Triều Tịch hơi trì trệ, ánh nắng sáng sớm từ cửa sổ chiếu vào phòng, anh nhìn gương mặt quen thuộc đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của mình. Thì ra thật sự là cô. Gương mặt nhỏ nhắn của Tần Tranh còn chưa hết ửng đỏ, mái tóc đen dài xõa trên vai cô, làm cho da thịt trắng như tuyết của cô càng thêm nổi bật.

Ánh mắt của Việt Triều Tịch nhìn vào trong chăn, anh thấy những vết đỏ mà đêm qua anh đã để lại trên da thịt cô, khắp người cô đâu đâu cũng có. Trên đầu nhũ hồng nhạt của cô thậm chí còn lưu cả đầu răng mờ mờ. Bởi vì cô thật sự đã say nên anh không nỡ làm thật, vì vậy đã dùng cách thức khác để tuyên bố chủ quyền, thỏa mãn bản năng chiếm hữu của mình. Anh dùng cách đặc biệt bắn ra hai lên, cả sinh lý lẫn tâm lý đều đạt được sự thỏa mãn cực hạn, nhưng anh vẫn cảm thấy chưa đủ.

Đêm qua mãi cho tới khi kết thúc, anh vẫn không ngừng hôn lên môi và cơ thể mềm mại của cô, cho đến khi bản thân không biết đã ngủ từ lúc nào.

Tần Tranh.

Trong thâm tâm anh nhẹ nhàng gọi tên cô, bất giác nở một nụ cười, nắm lấy tay cô đặt lên môi mình rồi dịu dàng hôn khẽ.

Anh rất muốn ngủ với cô tới khi tự nhiên tỉnh dậy, nhưng hôm nay anh còn công việc, không thể tiếp tục ở bên cạnh cô, mọi chuyện cũng chỉ có thể chờ lúc sau rồi nói.

Lúc anh đứng dậy, thấy trên tủ đầu giường có một cánh hoa anh đào màu hồng nhạt, anh tiện tay cầm lên đặt vào một quyển sách bên cạnh.

<Ánh trăng và 6 đồng pen- ni>.

Anh ngẩng đầu lên, thấy ở trên đầu giường của cô treo một bức ảnh, nền đen tuyền vào một vầng trăng khuyết. Đây là ảnh chụp bề mặt mặt trăng, được chụp qua kính thiên văn.

Phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ, hình như là số tham chiếu.

Việt Triều Tịch quay đầu nhìn thoáng qua, bên ngoài cửa sổ có một kính thiên văn, anh thầm nghĩ bức ảnh này có lẽ là do chính cô tự chụp được.

Thì ra, cô thích nhất là mặt trăng. Mãi tới khi Tần Tranh thức dậy đã là gần giữa trưa.

Bức màn đã được người khác kéo lại, cho nên cô không cảm nhận được ánh sáng chói mắt, lúc tỉnh lại ý thức vẫn còn chút mê mông.

Mới vừa ngồi dậy, chân mông rơi xuống để lộ ra cơ thể trần trụi, lúc này cô mới tỉnh táo lại một chút.

Càng làm cô kinh hoàng hơn là, toàn thân cô từ trên xuống dưới đều là dấu hôn, dấu vết đỏ tươi nhắc nhở cô về chuyện hoang đường mình đã làm vào đêm qua.

Căn phòng không lớn, vừa nhìn một cái là thấy hết toàn bộ, "tên đầu sổ" đã sớm rời đi. Vì uống rượu nên đầu óc vẫn còn âm ỉ đau, cô bắt đầu hồi tưởng về chuyện đêm qua.

Cậu có muốn lên trên ngòi một lát không?

Đêm nay cậu ở lại đây với tôi được không? Tôi không muốn ở một mình...

Không uống say làm sao ngủ với cậu?

Dĩ nhiên là muốn ngủ với cậu rồi.

Rất thích giọng nói của cậu.

Là Việt Triều Tịch, người mà cô vẫn luôn hằng nhớ nhung, người mà cô không cách nào quên đi được. Cô ngồi dậy, vành tai lại lần nữa đó ửng.

Cho nên tối hôm qua, bọn họ rốt cuộc đã làm chưa?

Cô cố gắng nhớ lại, hình như là có những hành vi đụng chạm, nhưng không có làm tới bước cuối cùng, song cũng đủ thân mật.

Chỉ là, nếu đã như vậy, sao anh lại không thẳng thắn làm tiếp bước cuối cùng? Không lẽ anh sợ cô là một mối phiền phức sao? Cho nên, chọn cách dứt khoát rời đi.

Tần Tranh cầm điện thoại lên xem thử, lúc này cô mới nhớ ra cô đã chặn Việt Triều Tịch từ ba năm trước rồi.

Tần Tranh không muốn nghĩ tới chuyện này nữa, cô cố gắng để cuối tuần của bản thân trở nên bận rộn hơn. Trước tiên là tự nấu cho mình canh

giải rượu, rồi chuẩn bị làm cơm trưa, sau đó tổng vệ sinh, đến siêu thị mua đồ.

Tình hình dịch bệnh bắt đầu có xu hướng quay trở lại, cô chỉ có thể dự trữ thức ăn đầy tủ lạnh mới có cảm giác an toàn. Còn người trong lòng kia, cho dù hình bóng anh lấp đầy trái tim cô, nhưng anh không thuộc về cô.

Nghĩ cũng chẳng được ích gì, chỉ bằng không nghĩ tới nữa. Thứ Hai trở về đơn vị, vừa sáng sớm Tần Tranh đã bị gọi tham dự cuộc họp.

Tần Tranh phụ trách bộ phận phát triển phần mềm, lần này, vì dự án mới, họ đã thành lập một nhóm công việc nhỏ và cơ cấu lại nhân sự.

Chờ tới khi mở tài liệu ra, Tần Tranh mới phát hiện dự án mới này sẽ hợp tác với công ty khoa học kỹ thuật 15, cũng chính là công ty của Việt Triều Tịch. Người ngồi bên cạnh cô vào hơi trễ, lúc này đang vừa xem tài liệu vừa xoay bút trong tay. Nhìn thấy về mặt của cô hơi đại ra thì chầm chậm nhích người lại gần.

"Tần Tranh." Anh ấy nhỏ giọng nói.

Tần Tranh hơi nghiêng đầu, đối diện với khuôn mặt bình tĩnh của đối phương, trong mắt không khỏi lướt qua một tia kinh ngạc. "Lạc Nhất Minh, anh về khi nào Vậy?"

Cô và Lạc Nhất Minh được tuyển vào cùng năm, nhưng Lạc Nhất Minh tốt nghiệp thạc sĩ, anh ấy lớn hơn cô ba tuổi. Hai người chung tổ đã làm cùng mấy dự án, ở lại Giang Thành khoảng một năm thì bị điều đi hai nơi khác nhau.

Lạc Nhất Minh đi Bắc kinh, Tần Tranh thì được điều về quê của cô là ở Thanh Đông. Dĩ nhiên, lần này hai người họ lại được điều về chung chỗ. "Tuần trước."

Lạc Nhất Minh dựa lưng vào ghế xoay, im lặng đuổi người rồi nhìn cô với ý cười nhàn nhạt

"Nói ra cũng thật trùng hợp, nghe nói lần này ký túc xá phần cho anh cũng cùng tòa nhà em đang ở."

-----oOo-----

Chap 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Công ty khoa học kỹ thuật 15 là do Việt Triều Tịch và mấy người bạn học đại học cùng nhau thành lập.

Sau khi tốt nghiệp đại học anh sang bờ Tây nước Mỹ học tiếp thạc sĩ, trong hai năm đó anh chỉ trở về đúng một lần, công việc ở công ty hầu hết đều để bạn thân Lâm Tố Phong xử lý.

Mãi cho tới khi Việt Triều Tịch về nước mới nắm quyền quyết định tuyệt đối. Có người nói đây là thủ đoạn sấm rền gió cuốn của Việt Triều Tịch, anh đã thành công đoạt lại quyền điều hành công ty.

Từ đó về sau, Việt Triều Tịch cũng bị đóng mác với tác phong làm việc mạnh mẽ dứt khoát, trái lại Lâm Tố Phong hoàn toàn im hơi lặng tiếng, dường như không còn xuất hiện trước mọi người.

Nhưng Tần Tranh biết, Việt Triều Tịch không phải là kiểu người 'nghĩ có công lao mà tự cao tự đại', nhìn chung mấy năm nay, những lần phát triển đột phá của IS đều có sự thúc đẩy của Việt Triệu Tịch.

Lần hợp tác này, nội bộ công ty đã họp nguyên một buổi sáng.

Qua hai ngày sau, nhóm của Tần Tranh sẽ đến công ty khoa học kỹ thuật IS mở cuộc họp thảo luận với đối phương.

Tần Tranh vốn tưởng rằng Việt Triều Tịch sẽ không tham gia vào dự án này, không ngờ rằng trong tiệc tối chúc mừng việc hợp tác thành công đêm đó cô lại nhìn thấy anh.

Đây cũng là lần thứ hai cô nhìn thấy anh trong vòng một tuần, hơn nữa còn là sau đêm hai người họ cùng chung chăn gối. Đã năm ngày trôi qua kể từ đêm hôm đó.

Tiệc tối được tổ chức ở một sảnh tiệc của khách sạn, rộng rãi sáng sủa, trên trần nhà treo vài ngọn đèn pha lê tinh xảo.

Đèn sáng như ban ngày, Việt Triều Tịch mặc một bộ vest đen đứng trong đám đông, càng trở nên nổi bật.

Hình như anh thắt cà vạt hơi chặt, trước khi lên bục phát biểu phải dùng tay khẽ kéo cà vạt ra một chút.

Tâm mắt của Tần Tranh dừng trên ngón tay thon dài của anh, nhìn anh chậm chậm kéo cà vạt ra.

Mặt cô cũng từ từ nóng lên, ký ức về những hành động đêm đó vẫn còn mới mẻ.

Cô không dám nhìn thẳng mặt anh, chỉ dám vụng trộm liếc nhìn vào cổ anh.

Nhìn yết hầu của anh lặn lên lặn xuống lúc anh phát biểu, cô lại nhớ tới đêm nọ cô đã chủ động hôn lên nơi đó của anh. Rất thích giọng nói của anh. Ánh trắng của đêm đó như mê hoặc lòng người, cô ngửi được mùi hương của cơ thể anh sau khi tắm, đó là mùi hoa súng xanh, mùi sữa tắm của cô.

Yết hầu của anh khẽ run rẩy giữa hai cánh môi cô, lại nghe thấy tiếng thở dốc của anh đột nhiên trầm đục hơn.

Lúc đó cô thật sự đã say mềm, hoàn toàn không nhớ được vẻ mặt cũng như những phản ứng khác của anh thế nào. Nhưng nếu thời điểm đó cô tỉnh táo, cô sẽ dám làm những hành động như vậy sao?

Lúc cô tỉnh táo, cô sẽ nói với anh, cô muốn ngủ với anh sao?

Khi giọng điệu bình tĩnh của Việt Triều Tịch phát ra, âm thanh mạnh mẽ vang vọng, tràn ngập từ tĩnh.

Đây là giọng nói mà cô thích nhất.

Lạc Nhất Minh đứng bên cạnh cô cầm ly rượu trong tay, anh ấy chậm rãi đi tới gần, đưa ly về phía của Tần Tranh.

Tần Tranh nghiêng người nhận lấy: "Cảm ơn."

Lạc Nhất Minh hất cằm lên, hướng về phía Việt Triều Tịch tỏ ý rồi uống một ngụm. "Người này từ trước đến nay rất nghiêm khắc, xem ra phải tăng ca thâu đêm rồi."

Tần Tranh dĩ nhiên biết điều đó, lúc bọn họ cùng làm báo cáo, Việt Triều Tịch thậm chí còn bắt mấy người họ thức suốt đêm ở nhà anh để hoàn thành.

Sau đó, bảng báo cáo đó còn nhận được giải thưởng, bọn họ còn ăn mừng một trận nền trò. Lạc Nhất Minh ở bên cạnh cô tiếp tục thấp giọng nói: "Có điều anh có hỏi thăm qua, hiện tại cậu ấy đang bận vài dự án, sẽ không để ý đến chúng ta nhiều được."

Lúc này, ánh mắt của Việt Triều Tịch nhẹ nhàng lướt về phía hai người rồi hình như dừng lại chốc lát, sau đó nhanh chóng dời sang nơi khác.

Có lẽ là ảo giác, nhưng Tần Tranh rõ ràng cảm nhận được lúc này khi anh nhìn cô, ánh mắt đó đột nhiên trở nên lạnh băng. Đôi mắt đen láy lại càng thâm trầm hơn, hệt như vực sâu không đáy.

Nội tâm cô có chút bất an, không lẽ, tối đêm đó cô đã làm gì đắc tội với anh sao?

Dù sao thì cô đã uống quá nhiều, có một số việc không nhớ rõ được.

Mãi cho tới khi Việt Triều Tịch đi xuống, có một người con gái xinh đẹp từ trong đám đông chậm chậm đi về phía anh. Váy dài màu vàng ôm sát vào vóc dáng hoàn mỹ, dưới ánh đèn chiếc váy phát ra ánh sáng lấp lánh, dường như tất cả ánh sáng trong hội trường đều tụ trên người cô ta.

Cô ta từng bước từng bước đi tới, dáng vẻ phong tình làm người khác nhìn thấy đều không quên được.

Xung quanh Tần Tranh xôn xao bàn tán, âm thanh cảm thán truyền đến tai cô. "Là Ưng Tuyết, đẹp thật đấy."

"Xem ra, scandal của họ là sự thật rồi."

Tần Tranh dời mắt đi, nhẹ nhàng nhấp rượu trong ly.

Mùi nho trắng nồng đậm hoà lẫn với hương có và chanh dây, ngoài ra còn có chút vị chua không thể bỏ qua trộn lẫn trong mùi hương của rượu. Lúc tan tiệc, Tần Tranh ngồi xe của Lạc Nhất Minh trở về, Lạc Nhất Minh uống cũng không ít, cho nên anh ấy đã gọi người tới lái thay.

Cô và Lạc Nhất Minh trở nên thân thiết từ sau khi bọn họ đến Lạc Kiều hoàn thành dự án thứ hai.

Thật ra lần đầu tiên khi nhìn thấy Lạc Nhất Minh, Tần Tranh đã có cảm giác quan thuộc với anh ấy.

Cô từng vụng trộm chụp góc nghiêng của Lạc Nhất Minh, gửi cho Hà Cảnh Thao: "Cậu xem có giống cậu không?"

Hà Cảnh Thao khịt mũi khinh thường, nhưng Tần Tranh vẫn kiên quyết giữ vững niềm tin của mình, thậm chí tới bây giờ cô cũng nghĩ như vậy.

Buổi tối hôm trước, Lạc Nhất Minh đã chuyển tất cả hành lý của anh ấy tới phòng. Tuy rằng vẫn chưa sắp xếp xong, nhưng vẫn có thể ngủ được.

Bởi vậy, anh ấy và Tần Tranh về cùng một chỗ. Sau khi xuống xe, hai người vừa tiến vào tòa nhà vừa trò chuyện vui vẻ.

Cùng lúc đó, dưới lầu của Tần Tranh cũng có một chiếc xe hơi màu đen dừng lại, người đó cố ý không uống một giọt rượu, nhìn thấy cảnh tượng này thì đưa vào tay lái một hồi lâu, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên.

Mu bàn tay nắm chặt lấy tay lái, đến mức gân xanh cũng về cũng một chỗ. Sau khi xuống xe, hai người vừa tiến vào tòa nhà vừa trò chuyện vui vẻ.

Cùng lúc đó, dưới lầu của Tần Tranh cũng có một chiếc xe hơi màu đen dừng lại, người đó cố ý không uống một giọt rượu, nhìn thấy cảnh tượng này thì đưa vào tay lái một hồi lâu, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên.

Mu bàn tay nắm chặt lấy tay lái, đến mức gân xanh cũng nổi lên.

-----oOo-----

Chap 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Họ Việt không thường thấy lắm.

Cho nên khi vào năm ba đại học, lúc Việt Huy nhận phỏng vấn đã thuận tiện nhắc đến chuyện học hành của con trai ở đại học L, Việt Triều Tịch từ đó cũng trở nên nổi tiếng. Trong lúc nhất thời, trong trường đồn đãi vô số chuyện về anh, Việt Triều Tịch bị những lời đồn đó làm phiền lòng tới mức phải dọn ra khỏi ký túc xá.

Còn Tần Tranh thì chờ đợi mãi nhưng không nhận được lời hồi đáp, cô cũng thu hồi chút tâm tư đối với anh.

Thì ra, bọn họ là người của hai thế giới.

Ban đầu, cô chú ý tới Việt Triều Tịch hoàn toàn là bởi vì giọng nói của anh rất dễ nghe. Hết học kỳ năm nhất, có một lần có tiết học ở hội trường, Việt Triều Tịch ngồi sau cô đứng lên phát biểu, trả lời vấn đề giảng viên đưa ra.

Khi anh trả lời xong, giảng viên lại bảo anh đọc hai trang sách giáo khoa.

Giọng nói ở hai thời điểm có chút khác biệt, khi trả lời vấn đề thì trong trẻo dễ nghe, giống như khối đá trong suốt nhẹ nhàng chạm vào thành cốc, ẩn chứa một chút lạnh lùng. Lúc đọc bài thì lại trầm thấp từ tính, giống như lăn qua sỏi mịn, kết tủa từng chút.

Tần Tranh bị giọng nói êm tai kia hấp dẫn, không khỏi chống tay lên sườn mặt quay sang nhìn anh.

Cửa sổ ở phòng hội trường mở lớn, ánh sáng bên ngoài chiếu lên người anh, mái tóc đen tuyền được nhuộm sáng bởi những sợi nắng.

Tần Tranh không nhìn thấy rõ gương mặt của anh cho lắm, chỉ thấy tay anh đang cầm một quyển sách, ngón tay vừa trắng vừa thon, dưới ánh mặt trời tựa như một khối bạch ngọc.

Lúc anh lật trang sách, khớp xương ngón tay hơi cong lại, đầu ngón tay lướt qua trang giấy trắng, dường như còn mang theo một cơn gió nhẹ phả qua trước mắt.

Giọng nói của anh cũng quấn quanh bên tai cô, như gợn sóng pháp phồng, rất lâu không biến mất.

Tìm kiếm giọng nói khiến bạn rung động.

Tần Tranh nhớ tới hoạt động của câu lạc bộ lồng tiếng ở học kỳ này, cô nghĩ cô thật sự tìm được rồi, giọng nói đó đã khiến cô rung động.

Mãi cho tới khi anh ngồi xuống, bức màn bị gió thổi tung che khuất đi ánh mặt trời chói lóa, cũng che mất anh lại. Việt Triều Tịch hơi nhíu mày, nhưng anh vẫn ngồi xuống, xoay người kéo gọn bức màn đang tung bay bên cạnh của số lại.

Ánh mắt Tần Tranh vẫn dõi theo động tác tay của anh, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Cho đến khi anh xoay người lại, gương mặt hơi ngẩng lên, cô mới nhìn rõ dáng vẻ của anh. Ánh sáng mỏng manh chiếu lên sườn mặt anh, khiến gương mặt anh chìm vào hai nửa sáng tối, làm nổi bật chiếc mũi cao thẳng như ngọn núi sừng sững.

Mặt mày sắc nét, lông mi cong dày hơi rũ xuống, che bớt sự lạnh lùng cất giấu trong ánh mắt, giống hệt một dòng nước ẩn trong núi xa.

Lúc ấy cô đã cảm thán, nếu anh không có vẻ ngoài bắt mắt như vậy, có lẽ cô sẽ theo đuổi anh ngay lập tức.

Cố tình anh lại có giọng nói làm cô rung động, bàn tay nhìn cũng có thẩm mỹ hơn cả cô, lại còn sở hữu một gương mặt được mọi người yêu

thích. Tần Tranh dĩ nhiên cũng không phải là người ngoại lệ. Với tư cách là bạn cùng lớp, đêm đó khi trò chuyện với các bạn nữ trong ký túc xá nữ, lần đầu tiên cô biết đến tên của Việt Triều Tịch. Bây giờ gặp được người tên Việt Triều Tịch, tim cô đột nhiên đập nhanh hơn.

"Là Việt nào? Có phải là Nhạc trong Ngũ Nhạc* không?" (*Việt: @ có phiên âm là /yuè/; Từ Nhạc: 樂 cũng có phiên âm là /yuè/. Ở đây Tần Tranh bị nhầm lẫn.)

Hứa Mộng cười thầm: "Tần Tranh, cậu làm sao thế, bọn tớ đã từng thảo luận rất nhiều lần rồi mà, là Việt trong Siêu Việt." "Vậy hai chữ sau là hai chữ nào?" Tần Tranh tiếp tục hỏi. Triệu Giai nhin không được lên tiếng: "Tần Tranh, nghe nói có bạn học nam ở khoa Toán vì cậu mà chuyển khoa, sao cậu lại ở đây quan tâm tới người khác thế?"

Tần Tranh biết các cô đang nhắc tới là Hà Cảnh Thao, cô vội vàng giải thích: "Chúng tớ chỉ là bạn học cấp ba thôi, cậu ấy chuyển khoa thật sự không liên quan gì tới tớ cả." Trong ký túc xá vang lên tiếng cười đùa, Tần Tranh lúc này mới che giấu tâm tư nhỏ bé của mình.

Bố Tần Tranh làm việc ở trạm khí tượng, khi còn nhỏ mỗi lần được nghỉ hè, Tần Tranh sẽ đi theo ông ấy tới đơn vị làm việc, hiểu biết của cô về những dụng cụ khí tượng cũng tương đối, cô cũng có sự hứng thú với thiên văn học.

Đến bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ bài hát về sự thay đổi của hình dáng vầng trăng.

Trăng non đầu tháng, mặt trăng nằm giữa mặt trời và Trái đất.

Trăng thượng huyền vào mùng bảy và mùng tám hàng tháng, nửa mặt trăng hướng về phía tây.

Trăng tròn vào ngày mười lăm hoặc mười sáu, mặt trăng di chuyển ra phía ngoài Trái đất. Trăng hạ huyền vào hai mươi hai và hai mươi ba hàng tháng, nửa vầng trăng hướng về phía đông vào nửa đêm. Trăng thượng huyền vào mùng bảy và mùng tám hàng tháng, nửa mặt trăng hướng về phía tây.

Trong câu này có ẩn chữ đồng âm tên của Việt Triều Tịch, không biết anh có biết không. (*lả chữ Triều Tịch, hai chữ này phát âm là /cháo — xi], 'hướng về phía Tây' cũng có phát âm tương tự.) Sở dĩ cô thích mặt trăng, thích ngắm nhìn trăng thượng huyền như vậy, hoàn toàn là bởi vì Việt Triều Tịch.

Có lẽ bí mật này, anh vĩnh viên sẽ không bao giờ biết được. Việt Triệu Tịch, chính là ánh trăng của cô.

Đây là lần đầu tiên Hưng Vi — công ty Tần Tranh đang làm việc hợp tác với công ty khoa học kỹ thuật 15, hai công ty hợp tác cùng nhau xây dựng nền tảng đám mây cho bên A có bối cảnh chính phủ.

Hai tháng tiếp theo, toàn bộ nhóm nhỏ của cô đều phải tới 15 làm việc.

Trước khi tới Tần Tranh có chút thấp thỏm, đi dạo một vòng công ty không nhìn thấy Việt Triều Tịch, lúc này tâm trạng cô mới thả lỏng đôi chút. Thật ra, không phải là cô không muốn gặp anh, chỉ là cảm thấy từ đêm đó trở đi cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Thứ Sáu, sau khi liên tục tăng ca, cuối cùng cô cũng có thể tan làm sớm.

Công ty chính cách ký túc xá không xa, trước đó cô hay đi bộ về, nhưng công ty IS lại ở đường đối diện, một tuần này cô đều ngồi xe của Lạc Nhất Minh về.

Đêm nay, Lạc Nhất Minh sau khi đưa cô về dưới lầu thì anh ấy lái xe rời đi. Tần Tranh xoay người đi lên lầu, vừa đẩy cửa ra, cô lại nghe thấy âm thanh của một chiếc thang máy khác vừa đến nơi vang vọng khắp hành lang. Cô cũng không để ý lắm đóng cửa lại, lúc này mới phát hiện cửa đã bị người bên ngoài dùng sức kéo ra.

Cô kinh ngạc quay đầu, đập vào mắt là gương mặt anh tuấn của Việt Triều Tịch.

"Sao anh lại ở đây? Việt..." Cửa nhanh chóng bị anh đóng lại, anh đè cô lên bức tường ở lối ra vào, cúi đầu xuống hôn cô.

Miệng cô bị lấp đầy không thể lên tiếng, tên của anh lại bị anh nôn nóng nuốt chửng giữa môi và răng.

-----oOo-----

Chap 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Căn phòng tối om, chỉ có ngoài ban công là còn le lói chút hoàng hôn, một tia sáng chói mắt chiếu thẳng vào bức tường trắng tinh.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ là sự pha trộn giữa nhiều màu sắc tươi sáng, giống như một bảng màu bị đảo lộn.

Tần Tranh bị anh đè lên tường, tay Việt Triều Tịch giữ lấy cánh mỏng cô, nâng cô lên để hai người song song với nhau.

Sống lưng của Tần Tranh dính vào tường hơi trượt xuống, vì để cơ thể không trượt xuống hoàn toàn, cô chỉ có thể dùng sức kẹp lấy vòng eo của anh, bàn tay cũng vươn ra ôm lấy cổ anh.

Thấy cô làm ra hành động thân mật như vậy, Việt Triều Tịch hơi ngần người, lại nhanh chóng dùng một nụ hôn có tính công kích đáp trả. Đôi môi của cô bị anh khẽ cắn một cái, cô vừa mới phát ra một tiếng 'ưm' đã bị đầu lưỡi anh thừa cơ hội cạy mở khóe miệng.

Chiếc lưỡi dài của anh tiến vào bên trong cuốn lấy lưỡi cô, đây đưa thân mật.

Đôi mắt cô mở hé, vừa hay đối diện với hàng lông mi vừa dài vừa dày của anh.

Cô thoáng ngơ ngẩn, đột nhiên muốn đếm xem anh có bao nhiêu sợi lông mi.

Lúc này, người trước mặt ngược mắt lên, cắn môi cô: "Nhắm mắt lại."

Âm thanh khấn khấn làm cô hơi run sợ, nghe lời rũ mi xuống.

Việt Triều Tịch hôn như bão tố, đầu lưỡi nóng bỏng chỉ hận không thể chiếm giữ lấy mỗi một tắc trong khoang miệng cô. Tần Tranh bị hôn đến mức không thở nổi, chỉ có thể cố gắng quay đầu đi.

Cô mới vừa hít sâu hai hơi lại bị anh nắm lấy cảm.

Lại nghe thấy tiếng thở dốc trầm khấn của anh, gợi cảm tới mức làm người ta không thể nào không chú ý.

Vừa định trộm nhìn anh, nụ hôn che trời lấp đất lại lần nữa rơi xuống. Lần này anh dịu dàng hơn ban nãy rất nhiều, bắt đầu chậm rãi mút nhẹ cánh môi cô.

Đầu lưỡi anh trêu chọc cô từng chút, dụ dỗ cô đưa lưỡi vào miệng anh, sau đó mút thật sâu.

Cô ngửi thấy một mùi hương lạ trên người anh, khác hoàn toàn so với trước đây, là mùi cỏ cây trong trẻo và sạch sẽ. Một lúc lâu sau, Việt Triều Tịch mới buông cô ra, Tân Tranh nhẹ giọng thở dốc, cô nghiêng đầu liếc nhìn ánh chiều tà bên ngoài căn phòng.

"Việt Triều Tịch."

Cô gọi tên anh, đợi tầm mắt của anh đối diện với gương mặt cô, cô đột nhiên không biết nên nói gì cho phải.

"Tân Tranh."

Lần này, Việt Triều Tịch lại chủ động mở miệng, giọng nói của anh đã khản khản. "Chuyện lần trước em nói, giờ còn tình không?"

Tân Tranh ngược mắt lên nhìn anh, khuôn mặt anh tuần kia đang gằn trong gang tấc.

Cô dường như nhìn thấy được một cảm xúc khác thường trong đôi mắt trầm lặng của anh.

Có lẽ là tình dục? Có lẽ là một tình cảm nào đó?

Cô mỉm môi: "Chuyện gì?" Việt Triều Tịch nâng tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, sau đó từ từ sát lại gần, trán chạm vào trán cô, ánh mắt sâu thẳm như trói chặt lấy cô.

"Lần trước, em nói muốn ngủ với tôi."

Lồng ngực anh phập phồng, âm cuối hơi thở dốc nhưng lại gợi cảm trên người.

Nếu anh và cô phát sinh chút chuyện gì đó, liệu cô có từ bỏ việc tìm người thay thế không? Tần Tranh chớp mắt, cô nghĩ thầm, thì ra anh chỉ muốn chuyện này sao? Anh chỉ muốn làm cho xong chuyện lần trước thôi ư?

Cho nên bọn họ nói anh sẽ không tùy tiện yêu đương với phụ nữ, chỉ đơn giản là muốn giải quyết nhu cầu sinh lý là sự thật.

Cô thầm thở dài trong lòng. Dưới ánh mắt chăm chú của anh, cô đột nhiên cúi đầu, ngón tay luồn qua góc áo của mình rồi xoắn quanh.

Hành động này của cô làm cho trái tim Việt Triều Tịch thoáng chùng xuống, anh khiến cô khó xử sao?

Hay là sau đêm đó cô đã tìm được người thay thế tốt hơn anh rồi?

Anh rút tay mình về, lảng lạng đứng thẳng người, lui về sau một bước. Tim Tần Tranh đập nhanh, chột như lỡ một nhịp.

Việt Triều Tịch cup mắt xuống, vừa định nói gì đó để đánh Vỡ sự im lặng giữa hai người.

Tần Tranh đột nhiên duỗi tay về phía trước, nắm lấy tay anh.

"Việt Triều Tịch..."

Cô khẽ liếm môi, đang suy nghĩ xem nên mở miệng nói thế nào. Đầu ngón tay trắng nõn sượt qua cổ áo anh, vừa mới chạm vào da thịt lộ ra bên ngoài thì đột nhiên dừng lại.

Nếu cô nhớ không lầm thì ở chỗ này của anh có một nốt ruồi đúng không?

Cô nâng cổ tay của anh lên, xoay ngược lại để nhìn.

Quả nhiên giữa những tĩnh mạch xanh có một nốt ruồi nâu nho nhỏ. Lòng bàn tay của cô nhẹ chạm vào, tinh tế vuốt ve.

Hô hấp của Việt Triều Tịch như đình trệ, anh cúi đầu nhìn cô chăm chăm.

Hoàng hôn dần dần ngả về tây, ánh sáng và bóng tối đan xen đổ xuống mặt mày của cô.

Cô của lúc này đẹp tới nao lòng, có một loại hút hồn làm anh vô thức ngừng thở.

Hai bên đều trầm mặc một hồi lâu, Tần Tranh cảm thấy bản thân hẳn nên uống chút rượu để lấy can đảm.

Như vậy, có lẽ sẽ hoàn thành được chuyện còn dang dang dở lúc trước.

Chỉ là tình huống hiện tại không cho phép, cô sợ anh lại đột nhiên rời đi.

Cô biết anh vẫn đang nhìn cô một cách chăm chú, nhưng cô không dám đối mặt với anh. Hơi thở nóng rực quẩn quanh bên người cô, nghe thấy tần suất hô hấp của anh, nhịp tim của cô cũng trở nên nhanh hơn.

Hàng mi cô run rẩy, lẳng lặng rũ xuống.

Ngón tay mảnh khảnh chậm rãi duỗi ra nắm lấy cà vạt của anh, kéo cả người anh tới gần mình.

Cô nhắm mắt lại, nhón mũi chân lên tìm tới môi anh. Lúc gần chạm vào khóe môi anh, cô nhẹ giọng gọi tên của anh.

"Việt Triều Tịch."

Trăng thượng huyền vào mùng bảy và mùng tám hàng tháng Âm lịch, nửa mặt trăng hướng về phía tây.

Cô bước về phía trước một bước, bắt lấy vầng trăng này rồi giữ chặt trong tay.

Chap 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giọng nói của Tần Tranh rất dễ nghe, nếu không năm đó cô cũng sẽ không tham gia vào câu lạc bộ lồng tiếng.

Lúc mới lên tiểu học, bố mẹ cô Vì bận rộn công việc không có thời gian chăm sóc cố, nên đã đưa cho cô một chiếc MP3, bên trong MP3 có đoạn ghi âm đọc truyện cổ tích.

Trước khi ngủ cô sẽ mở lên nghe một đoạn, âm thanh êm tai đưa cô vào giấc ngủ.

Câu chuyện cô thích nhất chính là <Người con gái của biển cả>, bản dịch của Diệp Quân Kiện đặc biệt hay.

[Ở vùng biển xa xôi, nước trong xanh như cánh đồng hoa xa cúc, cũng trong vắt như pha lê sáng rực.]

Do đó, từ nhỏ cô đã tò mò về biển cả, cũng như về cánh hoa xa cúc. Thanh Đông là một địa phương nhỏ, cô chưa bao giờ thấy hoa xa cúc trong những cửa hàng hoa.

Mãi cho tới khi tới Giang Thành cô mới lần đầu tiên được nhìn thấy hoa xa cúc. Quả nhiên màu sắc xanh thắm như biển, làm cho cô vừa nhìn đã yêu thích không thôi.

Sau đó cô trở về Thanh Đồng, vô số lần ngược nhìn lên bầu trời đêm, ngắm nhìn màu xanh làm say lòng người và ánh trăng sáng ngời.

Màu sắc của loài hoa cô yêu thích, biểu tượng của người cô yêu thích.

Ý nghĩa của hoa xa cúc là gặp gỡ và hạnh phúc.

Cô gặp được anh phải chăng cũng là một loại hạnh phúc? Cho dù không phải là hạnh phúc chân thật đi chăng nữa. Cho dù, là cô yêu mà không được đáp lại. Tần Tranh kéo cà vạt của Việt Triều Tịch, để anh chậm rãi tới gần cô.

Cô kiếng mũi chân, đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng, hệt như chuồn chuồn lướt nước.

Người đàn ông trước mặt hơi ngẩn ra, nhưng sau đó lập tức có phản ứng lại.

Việt Triều Tịch cúi đầu, nâng gáy của cô lên, đôi môi ẩm ướt sượt qua mà cô rồi đáp xuống vành tai cô.

Cơ thể cô thoáng run rẩy, vành tai xinh xắn bị anh ngậm vào miệng, hơi thở nóng rực phả vào trong tai, vòng eo cô nhũn ra, hơi rụt cổ lại như muốn tránh né.

Một bàn tay khác của anh nắm lấy eo cô, dùng sức ôm chặt, không cho phép cô kháng cự, áp sát cô vào cơ thể anh.

Anh hà hơi vào tai cô, nhìn nó từ từ nhuộm sắc đỏ như sắp rỉ máu đến nơi.

Đầu lưỡi ướt át luồn vào lỗ tai cô, không ngừng liếm láp khiến toàn thân cô mềm nhũn, cô giơ tay lên nắm lấy cánh tay anh.

Ngón tay cô cách lớp áo sơ mi cào nhẹ vào cánh tay anh, lại giống như đang cào loạn vào trái tim mình, nhưng vẫn không ngăn được cơn ngứa ngáy đang rục rịch trong nội tâm. Răng của Việt Triều Tịch chạm vào vành tai mềm mại, bắt đầu gặm cắn một cách nhẹ nhàng.

Cả người Tần Tranh tế dại, cô trốn không thoát, chỉ có thể bị động mà ngã vào lồng ngực anh, vô thức phát ra vài tiếng ưm a rên rì, từng tiếng từng tiếng một.

Âm thanh tuyệt đẹp như những giọt mưa rớt xuống từ mái hiên, đập vào mặt bàn đá xanh nhẵn nhụi, làm bắn tung tóe những giọt nước trong vắt. Không biết bắt đầu từ khi nào, quần áo của Tần Tranh đã rơi xuống dưới lối ra vào.

Trên người cô chỉ còn lại nội y mỏng manh, đường viền ren nổi bật trên khuôn ngực trắng như tuyết.

Việt Triều Tịch hôn dần xuống dưới, dừng lại trên sườn cổ mảnh khảnh của cô.

Tần Tranh phản ứng lại, giơ tay lên đẩy nhẹ anh ra. Sau đêm hôm đó cô phải mặc đồ lót cao cổ tận mấy ngày để che giấu, bây giờ thời tiết đã ấm hơn, nếu lại mặc như vậy sẽ không thích hợp lắm.

Việt Triều Tịch dừng lại, sau đó bế cô lên, ôm hông cô đi vào phòng, vừa đi vừa hôn dọc theo xương quai xanh lộ ra ngoài của cô, sau đó dần

dần di chuyển xuống dưới.

Tần Tranh chỉ có thể chủ động quần hai chân quanh hông anh, trước ngực phát nóng, là anh cách lớp áo lót ren ngậm lấy đầu nhũ của cô.

Cô thấp giọng thở dốc một tiếng, lại ưỡn ngực về phía trước.

Bàn tay ôm lấy đầu anh, mười ngón tay luồn vào trong mái tóc ngắn ngắn, tinh tế xoa nắn, lòng bàn tay ấn vào da đầu làm anh té đại cả người. Nơi anh ôm cô vừa đủ để khu vực giữa chân cô nhắm ngay vào chỗ nào đó của anh, vật cứng nóng bỏng cách lớp quần tây cọ xát cô vài cái.

Tần Tranh bị anh co đến bùn rùn eo, gương mặt cũng phiếm hồng, còn chưa kịp nghiêm túc cảm nhận đã bị anh đặt lên giường.

Cô siết chặt đôi chân thon dài, nụ hoa dưới lớp áo lót ren như bị dính nước mà ướt nhẹp, thấm ướt một mảnh.

Hoàng hôn từ từ ngả về tây, trong phòng cũng dần dần tối om.

Anh bật ngọn đèn ở phía sau bức bình phong, từng tia sáng lọt ra từ lỗ sàng tre, duyên dáng mà nhẹ nhàng.

Hàng mi dài của Tần Tranh khẽ run rẩy, dùng mu bàn tay che đi ánh đèn vàng rực rỡ. "Tắt đèn đi được không?" Cô gằn như làm nũng đưa ra yêu cầu.

"Không được." Anh thẳng thắn từ chối cô.

Gương mặt bình tĩnh ngày thường ở dưới ánh sáng cũng không thấy mềm mại đi chút nào.

Tần Tranh ngăn người, thì ra anh thích mở đèn làm sao?

Có phải bạn giường trước đây của anh đều là những người xinh đẹp, đáng người cũng cân đối, cho nên mở đèn cũng sẽ không ngại ngùng gì không? Nghĩ tới đây, trong lòng cô không khỏi có chút ghen tị.

Cô giơ tay lên che mặt mình, lại nhịn không được mà trộm nhìn anh qua kẽ ngón tay.

Việt Triều Tịch đứng bên cạnh giường, anh tự cởi quần áo trên người mình, để lộ ra dáng người cao gầy săn chắc, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ còn chiếc quần lót màu đen. Tần Tranh khẽ liếm môi, lén liếc nhìn đồ vật dựng đứng giữa hàng anh.

Một giây sau, Việt Triều Tịch áp người tới, làm cô thoáng giật mình.

Anh quỳ một chân bên vai cô, kéo bàn tay cô đặt lên quần lót của mình.

"Cởi ra giúp tôi." Giọng nói của anh kiên định, không cho phép người khác từ chối.

Tần Tranh một tay che mắt, một tay bị anh bắt cầm lấy mép quần lót của anh.

Ký ức trong đêm say hôm đó dường như đã trở lại, nhưng cô cũng không có thời gian để suy nghĩ kỹ.

Cô nuốt nước miếng, ánh mắt cũng không dám nhìn lung tung, chỉ có thể nhìn thẳng. Ngón tay thon dài nắm lấy mép quần lót của anh, từ từ kéo xuống.

Vật nam tính đó đậm lập tức nhảy ra ngoài, mang theo hơi nóng bức người khẽ vỗ lên gò mà cô, lại đâm nhẹ vào đôi môi đỏ bồng của cô.

-----oOo-----

Chap 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lần này Tần Tranh không uống say, cũng sẽ không dễ dàng quên lãng.

Nhưng ánh mắt cô nhanh chóng dời đi, nhìn sang cơ bụng rắn chắc của anh, không dám nhìn xuống dưới nữa.

Việt Triều Tịch như hiểu được cô nghĩ gì, anh thẳng tay kéo bàn tay đang che mắt của cô xuống, ấn hai tay của cô lên gối đầu. "Tần Tranh, em nhìn kỹ cho tôi, nhìn kỹ xem lúc này là ai làm tình với em."

Lần trước cô uống say anh đã buông tha cho cô, lần này anh tuyệt đối sẽ không tha cho cô nữa.

Việt Triều Tịch hơi nghiêng người, đôi mắt u ám nhìn thẳng về phía cổ, môi mỏng hơi mấp máy.

Tần Tranh ngược mặt lên, ánh mắt lướt qua bờ vai rộng và chiếc cằm nhọn nhụ của anh, sau đó dừng lại trên vết hằn gợi cảm của anh, rồi lại

lặng lặng nhìn thẳng vào mắt anh. Trong đôi mắt đen nhánh trong suốt như có từng gợn sóng lăn tăn, dụ dỗ cô rơi vào trầm luân.

Tần Tranh không muốn nhìn thẳng vào anh lắm, tầm mắt cô hơi hạ xuống, cũng chính lúc này Việt Triều Tịch buông tay cô ra. Anh hơi đứng thẳng người dậy, để cô không cách nào phớt lờ vật thô cứng dựng thẳng giữa hai chân anh.

Quy đầu đỏ hồng, thân vật thô trắng lại nổi đầy gân xanh, như thể đang căng tràn sức sống.

Đầu khắc to tròn chìa thẳng vào cô, dưới ánh nhìn chăm chú của cô, mã mắt hẹp dài mở miệng phun ra một giọt chất lỏng trong suốt, suýt chút nữa rơi thẳng xuống khoe miệng cô.

Gương mặt cô đỏ bừng, quay mặt đi: "Đừng như vậy mà." Người lần trước nói muốn ngủ với anh giờ lại ngượng ngùng không thôi, như biến thành một người khác vậy.

Việt Triều Tịch rất muốn nhét vật nam tính vào khoang miệng anh đào của người trước mặt, sau đó mạnh mẽ đưa đẩy vào bên trong, nhưng lại sợ lần đầu tiên làm sẽ khiến cô sợ hãi.

Anh vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi anh đào kia, không kiềm chế được cúi đầu hôn một cái.

Tay anh chậm rãi di chuyển xuống dưới rồi vòng ra sau lưng, nhắc cả người cô lên.

Mái tóc dài đen nhánh đổ xuống tấm lưng trắng như tuyết, giống hệt như một bức tranh thủy mặc, ngọn tóc hơi xoắn vẽ ra dòng sông quanh co.

Chỉ một cái xoay người anh đã ngồi ở trên giường, Tần Tranh lại rơi vào lòng ngực anh.

Cơ thể hai người gần như trần trụi, Tần Tranh chống tay lên người anh, hai chân tách ra đặt hai bên hông anh, vừa mới quỳ đứng dậy đã bị anh cởi bỏ áo lót.

Tần Tranh có một gương mặt sắc nét, sống mũi cao, lại có dòng máu của dân tộc thiểu số, chỉ cần trang điểm nhẹ là đã rạng rỡ lạ thường.

Ngày thường cố ăn mặc rất đơn giản, không nhìn rõ được dáng người, nhưng một khi mặc quần áo bó sát người thì lại không thể giấu được ngực to eo nhỏ.

Lần trước Việt Triều Tịch đã phát hiện dáng người của cô rất tuyệt, lần này nhìn thấy vẫn không khỏi cảm thán.

"Em như vậy...Rất đẹp..." Hai bầu ngực đầy đặn xuất hiện trước mặt Việt Triều Tịch, vừa mềm vừa trắng.

Anh duỗi tay ra nắm lấy, cảm xúc nặng trĩu làm hô hấp anh cứng lại, nhin không được lại nhìn người trước mặt.

Mặt Tần Tranh càng thêm đỏ hồng, cô cắn môi dưới, đáy mắt có gợn sóng lăn tăn.

Tâm mắt Việt Triều Tịch dần hạ xuống, nhìn vào bầu ngực đang dựng đứng trước mắt anh.

Hai đầu nhũ hồng nhạt như chu sa nhuộm nước, e ấp nhô cao trên bầu ngực trắng nõn như tuyết, nhị hoa đỏ tươi mềm mại run rẩy khiến mắt anh đỏ bừng như rỉ máu.

Anh há miệng về phía trước, ngậm lấy đầu nhũ hồng nhạt đã mơ ước từ lâu vào trong miệng.

Môi anh bắt đầu nhẹ nhàng liếm mút, mãi cho tới khi đầu nhũ căng cứng, sau đó anh lại dùng đầu lưỡi đảo quanh quàng vú.

Chốc chốc anh lại cắn khẽ, kéo nhẹ đầu vú ra, cảm giác hơi đau kích thích vòng eo cô run run, khoái cảm tể đại ập tới xương cùng của cô.

Đầu nhũ còn lại cũng không hề trống vắng, bàn tay anh nặng nề xoa nắn, thỉnh thoảng lại dùng đầu ngón tay kẹp lấy nhũ hoa của cô. Cho đến khi đầu nhũ bên kia cũng dựng đứng lên, môi anh mới mò tới bên này, cắn từng ngậm lớn lên bầu ngực.

"Ừm, anh chậm thôi."

Việt Triều Tịch ngẩng đầu khỏi ngực cô, một tay vừa xoa nắn hông thịt của cô, vừa vỗ xuống một cái thật mạnh.

"Gọi tên của tôi." Giọng nói của anh hơi có ý ra lệnh.

"Việt Triều Tịch...Anh chậm một chút..."

Tần Tranh chớp hàng mi dài, hình như cô nhớ đêm đó Việt Triều Tịch cũng làm thế này, liên tục bảo cô gọi tên anh, giống như anh đang sợ cô nhận nhầm người vậy.

Hai bên thái dương của Việt Triều Tịch đã lấm tấm mồ hôi, khiến cho chân tóc càng đen hơn, nhưng cũng thăng thêm Vài phần gợi cảm.

Tay anh di chuyển từ hông tới đùi cô, kéo quần lót của cô xuống, ngón tay thon dài chen vào hoa huyệt của cô thăm dò. Chuyện làm anh bất ngờ chính là, nơi đó của cô đã ướt át đầm đề, anh kinh ngạc như ong mày.

Tần Tranh ngượng ngùng xoay mặt sang chỗ khác, lập tức bị anh nắm cằm quay lại.

Anh vừa nhìn cô, vừa dùng đầu ngón tay cọ xát hai cánh môi hoa huyệt, chỉ trong chốc lát ngón tay anh đã ướt đầm. "Em dễ ướt thật đấy."

Tần Tranh cắn chặt môi dưới, lại nhịn không được tràn ra một tiếng rên rỉ, bởi vì ngón tay của anh không hề báo trước đã cắm vào trong.

Vách thịt mềm mại bên trong co rút kịch liệt, giống hệt như nụ hoa đột ngột khép lại, gắt gao nuốt cắn ngón tay anh, mút chặt không kẽ hở. Việt Triều Tịch khó khăn đưa đẩy vài lần, không nhịn được thở dốc.

Nghe thấy âm thanh thở dốc gợi cảm của anh, cơ thể Tần Tranh lại càng thêm hưng phấn, mật dịch cũng ồ ạt chảy ra làm ngón tay anh đang ở bên trong cô cũng hoàn toàn tẩm ướt.

Việt Triều Tịch nhìn vào mắt cô, vừa thấp giọng thở dốc vừa cử động ngón tay. Tần Tranh cảm giác bên trong hoa huyệt ngứa ngáy không chịu

nổi, cô không kiềm chế được muốn cầu xin anh tiến vào sâu hơn, nhưng Việt Triều Tịch đột nhiên rút tay ra. Trong mắt cô chứa đầy sương mù vì dục vọng dâng cao, chần chờ hỏi: "Việt Triều Tịch?" Giây tiếp theo, cô cắn chặt môi, cuối cùng không thốt nên lời.

Bởi vì, Việt Triều Tịch đã đỡ lấy vật nam tinh thô cứng của anh đặt giữa hàng cô, trực tiếp tiến thẳng vào bên trong hoa huyết của cô.

-----oOo-----

Chap 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Tranh cắn chặt môi, nhưng như vậy cũng không che dấu được âm thanh rên rỉ trong miệng.

Quy đầu của anh sớm bị mật dịch trong suốt nhuộm ướt dẫm, hệt như một lưỡi dao sắc bén rút khỏi vỏ len vào miệng huyết nho nhỏ, ra sức đâm rút.

Tư thế này tiến vào rất sâu, Việt Triều Tịch mạnh mẽ đẩy hông, ấn chặt eo cô về phía vật nam tinh của anh.

Bên trong vách thịt ẩm ướt, thậm chí hai người họ còn nghe thấy được tiếng nước òm ọp do vật thô cứng cọ xát ra vào, thi thoảng lại đâm đến tận đỉnh.

Tần Tranh cảm giác thân dưới của mình như bị xé rách, chân mày cô nhíu chặt, ngón tay vô thức cào loạn trên lưng anh. Đang lúc thờ đốc, Việt Triều Tịch nhìn thấy vẻ mặt của cô, anh hỏi: "Em làm sao vậy?" "Đau." Cô cắn môi dưới, nhìn thẳng vào mắt anh như muốn bật khóc.

Việt Triều Tịch ôm lấy hông cô, thay đổi góc độ, phía dưới lại đâm mạnh vào hai cái.

Lần này, nước mắt của cô hoàn toàn trào ra.

"Nhẹ chút được không?" Việt Triều Tịch cố gắng kiềm chế dục vọng muốn đưa đẩy thật mạnh vào bên trong cô, vùi đầu vào hông cô, nhẹ giọng thở dốc, cố gắng chờ đợi cô thích ứng.

Anh cúi đầu liếm láp bả vai, xương quai xanh và nhũ hoa của cô, đầu lưỡi mềm mại ướt át tạo ra những dấu vết trên da thịt trắng nõn.

"Tần Tranh." Anh thấp giọng thở gấp, gọi cô: "Giúp tôi." "Hà?" Tần Tranh nghĩ, chẳng lẽ anh muốn cô dùng tay sao?

Việt Triều Tịch ghé vào tai cô nhẹ giọng nói một câu, sau khi nghe xong mặt cô lại đỏ bừng lên.

Anh kéo bàn tay cô xuống, hai tay anh cũng đi xuống dưới bụng nhỏ của cô, tiến vào giữa hai chân cô.

Đầu ngón tay tìm kiếm từng chút một, như mang theo một dòng điện cực nhỏ lan đến nơi giao hợp của hai người.

Cả người Tần Tranh mềm nhũn, cô cố gắng cử động vòng eo của mình.

Ngón trò của cô bị anh nắm lấy sờ tới nơi hai người kết hợp, phần gốc của vật nam tính ướt nhẹ làm mặt cô lại lần nữa đỏ bừng lên.

Ngón tay bị mật dịch thấm ướt, cô biết, đây là dịch thể của cô. Miệng huyết hồng nhạt bị vật nam tinh kéo căng, tay cô bị anh nắm lấy di chuyển một vòng quanh vật nam tinh.

Cảm xúc trên đầu ngón tay nóng tới nỗi làm cô kinh hãi, vô thức ngửa cổ lên, lại một lần nữa đối diện với ánh mắt thâm trầm của anh.

Dục vọng thiêu đốt làm cho ánh mắt anh càng thêm u tối, mái tóc đen dẫm mồ hôi rũ xuống trước trán, lộ rõ cả chân tóc. Anh nhích người tới gần, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn, sau đó tách ra.

Anh cứ thế nhìn thẳng vào cô, tay cầm lấy tay cô di chuyển, tìm được một nơi lại hỏi: "Là nơi này sao?"

Tần Tranh cắn môi, lắc đầu, lại bị anh kéo tay về phía trước chậm rãi tìm kiếm.

Đột nhiên, bụng ngón tay của anh ấn vào nơi nào đó hơi nhô lên, lại dùng sức đè ép một chút.

Vòng eo của Tần Tranh mềm nhũn, mở miệng thở dốc, đáy mắt vừa kinh hoảng vừa chờ mong.

"Là nơi này sao?"

Cô gật gật đầu, sau đó quay đầu đi, dựa vào bờ vai anh, không dám đối diện với ánh mắt của anh.

Đầu ngón tay Việt Triều Tịch đảo quanh ở chỗ đó vài vòng, tựa như có một dòng điện mãnh liệt từ phía dưới lan ra khắp cơ thể.

Tần Tranh không nhìn được nước nở, cơ thể cũng run rẩy theo.

Ngón tay anh có vết chai mỏng, thô cứng, lúc lòng bàn tay vuốt ve cảm giác đó càng rõ ràng thêm.

Đầu tiên là anh nhẹ nhàng xoa nắn phần thịt mềm quanh cánh môi, đầu ngón tay như lơ đãng lúc nặng lúc nhẹ ấn vào, làm cho cô thở dốc dồn dập. Hai ngón tay tiếp tục ấn nhẹ, ra sức xoa nắn chà xát.

Chốc chốc lại dừng lại, xoa bóp hạt trân châu đã hơi sưng lên rồi lại không ngừng xoay vòng. Tần Tranh cắn chặt răng, lại không cách nào kìm nén được âm thanh rên rỉ phát ra từ miệng.

Khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng lên đầu, tình triều xa lạ lan tràn khắp người cô.

Anh có thể cảm nhận được cô đang hưng phấn, bởi vì mật dịch của cô lại lần nữa tưới thẳng lên quy đầu của anh, làm cho mắt của anh càng thêm dính nhớp.

Cảm giác đau đớn qua đi, Tần Tranh ấn vai anh, muốn đổi tư thế, không ngờ vừa trượt chân, vật nam tình lại đi vào sâu bên trong thêm vài phần. "Ừm...a....trưởng quá..."

Cô không nhìn được nước nở, trong giọng nói vô tình mang theo sự quyến rũ.

Việt Triều Tịch nghiêng đầu lấp kín môi cô, nuốt lấy tiếng khóc nỉ non của cô vào trong miệng. Anh siết chặt eo cô, nhẹ nhàng đâm rút hai cái, lại đổi lấy tiếng rên rỉ khe khẽ của Tần Tranh.

Như thế được cỡ vũ, anh ấn hông cô rồi bắt đầu mạnh mẽ đâm rút.

Cuối cùng cô cũng được trải nghiệm một khoái cảm khác lạ, nhẹ nhàng nhắm mắt hưởng thụ.

Nhưng Việt Triều Tịch không thích cô suy nghĩ vẩn vơ, anh càng hy vọng Tần Tranh có thể trầm luân trong dục vọng cùng anh.

Vì thế, anh nhắc bổng cô lên, nắm lấy hai cánh mộng thật bắt cô ngồi khóa trên eo anh, tiếp nhận sự va chạm hết đợt này đến đợt khác của anh.

Hoa huyết nhỏ hẹp bị vật thô cứng kéo căng, nhét đầy.

Anh đẩy eo mộng, vật nam tinh ra sức thâm nhập, chỉ còn hai tử tinh ở bên ngoài đánh vào cánh mộng cô.

"Việt Triều Tịch, nhẹ thôi, anh nhẹ một chút, a...."

Cô bắt đầu khóc lóc nỉ non, khóe mắt đỏ hồng, nước mắt trong suốt cứ liên tục trào ra. "Không nhẹ được." Anh trầm giọng nói, tiếp đó càng dùng sức nhét vào hoa huyết của cô.

Mỗi lần anh đẩy vào, phần hông của Tần Tranh đều bị đẩy lên cao.

Tốc độ rút ra của anh quá nhanh khiến cho phía dưới của cô nhất thời trống rỗng, cơ thể lập tức trượt xuống một chút, như thể đang rơi xuống theo hành động rút ra của vật nam tinh.

Sau đó anh lại mau chóng tiến vào, thẳng tắp dục vào tử cung của cô.

Cô bị anh nắm chặt eo bị động tiếp nhận, vật thô cứng cực đại liên tục bị cô nuốt chửng. Hoa huyết không ngừng cắn chặt, anh cũng sừng tới tê dại da đầu, cắn răng thở dốc. Tần Tranh ghé vào đầu vai anh, nghe thấy âm thanh không ngừng thở dốc của anh, trong lòng lúc này có muôn vàn suy nghĩ.

Tiếng thở dốc của anh sao lại dễ nghe tới vậy.

-----oOo-----

Chap 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu ngày hôm đó cô đo lường so sánh anh, cô sẽ thấy anh vượt qua tiêu chuẩn bình thường.

Vật nam tình thô dài lấp đầy cô, hoa huyết bị va chạm vừa đau vừa sưng tấy, khoái cảm tế đại làm cô tiết ra dịch thể đầm dề.

"Đỡ hơn chút nào chưa?" Việt Triều Tịch vừa dùng sức đẩy hông, vừa thấp giọng hỏi cô. Bởi vì tình dục hun đúc nên giọng nói của anh trở nên trầm khàn hơn, như thế lồng ngực đang run lên.

Âm cuối hơi giường cao mang theo chút hơi thở dốc nặng nề tạo ra một sự quyến rũ khó tả, khiến cô mỗi giây mỗi phút đều muốn đến gần anh hơn, lại gần hơn nữa.

Lẳng nghe tiếng thở dốc của người đàn ông vang lên bên tai, Tần Tranh bất giác lại động tĩnh, phía dưới càng ngày càng ướt át và dính nhớt. "Ừm..." Cô lầm bầm rên rỉ, nhẹ giọng thở dốc.

Đột nhiên, Việt Triều Tịch đứng dậy, bế cô rời khỏi giường.

Bầu ngực đầy đặn bị khuôn ngực săn chắc của anh đè ép, nhũ hoa căng cứng bị cọ xát từng chút một khiến cô sáng khoái đến mức khẽ ngứa đầu lên. Lúc anh bế cô lên, vật nam tình thẳng đứng vẫn chôn chặt trong cơ thể cô, tiến sâu vào đầm lầy ướt át dịch thể.

Loại cảm giác căng chặt mãnh liệt này làm cho sông lưng của cô tê dại, vòng eo run rẩy. "Việt Triều Tịch...Việt Triều Tịch..."

Cô vội vàng ôm lấy cổ anh, hai chân vòng quanh eo anh, sợ bản thân sẽ bị ngã xuống. Anh nâng mông cô lên, để cô áp sát vào người mình hơn, vật thô cứng được đẩy vào theo một góc độ khéo léo, chen vào vách thịt đang co chặt của cô rồi đút vào mạnh mẽ.

Trọng lượng cơ thể làm cô hơi rơi xuống, như thế cả người cô đang đóng đinh vào đồ vật đó. Miệng huyết bị vật nam tình kéo căng đến cực điểm nên có hơi trắng ra, nhưng vẫn bao chặt lấy đồ vật thô cứng. Vật nam tình thì lại bị tầng tầng lớp lớp thịt hút vào bên trong, không ngừng quấn lấy rồi mạnh mẽ cắn chặt.

Anh phải nghiêng rặng mới có thể không chế cảm giác muốn bán khi bị hoa huyết của cô mút chặt như vậy.

"Ừm..."

Việt Triều Tịch hít một hơi thật sâu, gân xanh trên cổ cũng hiện ra. Cơ bắp trên cánh tay anh cũng gồ lên, những ngón tay thon dài luồn vào hai bờ mông trắng nõn của cô, véo một cái thật mạnh.

Anh siết chặt cơ mông, quy đầu khổng lồ ấn sâu vào vách thịt, tiếp tục đâm vào trong. "A..A...Anh nhẹ chút..."

Hai chân cô kẹp chặt lấy eo anh, mu bàn chân căng ra, ngón chân non mịn cũng cuộn tròn lên. Chờ đợi lâu như vậy mới chân chính có được cô, sao anh có thể nhẹ nhàng được chứ?

Vật nam tình dữ tợn mỗi lần rút ra đều mang theo mật dịch, làm cho cánh mông của cô ướt đầm.

Mật dịch trong suốt thậm chí còn nhỏ giọt xuống sàn nhà, thấm ướt một khoảng.

Không biết tự bao giờ anh đã đi tới bên cạnh lối ra vào, cô hơi giật mình. "Điện thoại." Anh cất giọng khàn khàn.

Tần Tranh không hiểu anh đang có ý gì, cô cầm lấy điện thoại đặt trên tủ giày, nhìn màn hình cũng không thấy ai gọi cho cô, trong lòng cô càng nghi hoặc.

Việt Triều Tịch tiếp tục vừa ôm cô đi lại, vừa mạnh mẽ đâm ra rút vào.

Lần này anh ngồi trên mép giường, tách hai cánh mông tròn trịa của cô ra, lại đẩy vào một cái một sâu.

Vật nam tình thô dài thâm nhập sâu vào bên trong hoa huyết, nháy mắt hoa huyết lại bị nhét đầy.

Mồ hôi trong suốt theo thái dương của anh chảy dọc xuống gò má, men theo cằm rồi nhỏ giọt xuống hai đỉnh đồi của cô.

Những giọt mồ hôi đó không ngừng lăn tăn theo chuyển động của anh, tỏa sáng lấp lánh như pha lê.

Việt Triều Tịch cúi đầu nhìn, lại không nhìn được vờn đầu lưỡi ra liếm.

Đầu lưỡi chậm rãi di chuyển xuống dưới, lướt qua nhũ hoa đang thẳng đứng, sau đó ngậm vào trong miệng rồi say mê mút liếm.

Tần Tranh duỗi thẳng eo, đẩy đầu nhũ tiến sâu vào trong khoang miệng anh, hưởng thụ khoái cảm khi được anh liếm mút.

Bị anh nuốt lấy, bị anh đưa đẩy, khoái cảm chồng chất lên nhau khiến cô như sắp lên mây.

Lúc này, anh đột nhiên dừng lại hành động trêu chọc cô. Vật nam tình ướt sũng dịch thế bỗng rút ra, quy đầu chậm rãi ma sát hai cánh môi. "Ừm...Đút vào bên trong rồi di chuyển được không?" Cô gần như sắp khóc tới nơi.

"Được." Anh dứt khoát đáp lại cô.

Quy đầu vẫn tiếp tục cọ xát cánh môi đang sưng đỏ của cô, khiến toàn thân cô đau nhức mềm nhũn.

"Vào đi mà..." Tần Tranh thở dốc, vô thức cầu xin anh.

Cô lắc khẽ cánh mông của mình, tới gần anh hơn, muốn cười lên vật nam tình của anh. Nhưng mà, động tác của cô chỉ càng làm hai cánh môi chà xát mạnh lên thân vật nam tình, đổi lấy một luồng khoái cảm khác lạ.

"A...ừm.." Cô vô thức phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

Cảm giác hư không trong cơ thể làm cho khóe mắt ướt át của cô tràn ra vài giọt lệ, cô nhẹ giọng thở gấp, miệng hơi mở hé nhìn người đàn ông trước mặt.

Toàn bộ thái dương của anh đã ướt nhẹp mồ hôi, tròng mắt đen láy bởi vì tình dục mà càng trở nên u ám, như thế sâu bên trong có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Hai tay anh nắm chặt lấy cánh môn cô, hung hăng xoa nắn, vật nam tính vẫn đang vuốt ve bên ngoài hai cánh môi.

"Việt Triều Tịch, dứt vào nhanh đi mà..." Cô nức nở nói. "Em mở điện thoại trước đã..." Cuối cùng anh cũng chịu lên tiếng, âm thanh khàn khàn đến khó nghe.

Tần Tranh hơi ngẩn ra, không còn khả năng ngẫm nghĩ nữa, cố gắng không chế đôi tay đang run rẩy của mình mở khóa điện thoại bằng vân tay. Anh không ngừng thở dốc bên tai cô, cô đè nén dục vọng ra lệnh cho cô.

"Mở Wechat ra, xóa tôi khỏi danh sách chặn."

Tần Tranh không ngờ anh lại yêu cầu cô làm chuyện này, cô hơi ngẩn ra, anh lại kéo môn cô cách xa anh một chút, cô nhanh chóng làm theo lời anh. Mãi cho tới khi cô hoàn thành xong mọi thứ dưới ánh nhìn chăm chú của anh, anh mới nghiêng đầu cắn lên môi cô. "Ngoan lắm."

Anh đứng dậy xoay người lại, lần này lại ném mạnh cô lên giường.

Tần Tranh còn chưa kịp phản ứng, anh đã cầm lấy một chân cô đặt lên vai, sau đó dùng sức đâm thẳng vào bên trong hoa huyệt.

-----oOo-----

Chap 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Việt Triều Tịch tách hai cánh lông trắng như tuyết của cô ra, dưới ánh đèn vàng nhạt, anh cúi đầu ngắm nhìn hoa huyết của cô.

Môi thịt đỏ hồng và non nớt nhuộm một tầng nước lấp lánh, mật dịch bên trong không ngừng chảy ra làm thấm ướt hai bên đùi trong, thấp thoáng ánh nước.

Dưới ánh mắt của anh, Tần Tranh then thủng vụn vụn cơ thể, nhưng bị anh nắm chặt lấy mắt cá chân tách ra hai bên.

Khe thịt ngâm trong dòng mật ngọt ngào hơi mở hé miệng, để lộ ra lớp thịt hồng hồng bên trong, còn đang mấp máy.

Cô cắn môi, cố gắng kiềm chế phản ứng của cơ thể mình, nhưng dưới ánh nhìn của anh, lỗ nhỏ lại phun ra một dòng mật dịch trong suốt. Cảnh đẹp trước mắt làm cho đôi mắt của Việt Triều Tịch đỏ lên hoàn toàn, ánh mắt càng sâu thẳm hơn vài phần.

Việt Triều Tịch quỳ gối trên giường, ngồi thẳng người đẩy rồi kéo lông cô tới gần hông của anh hơn.

Đầu ngón tay của anh trượt xuống đôi chân dài của cô, nắm lấy mắt cá chân mảnh khảnh rồi lại nhắc một chân cô đặt lên trên vai mình. Hàng mi của Tần Tranh run run, vừa mới nâng eo lên, vật nam tình cực đại đã đặt trước miệng huyết ướt át, sau đó mạnh mẽ tiến vào bên trong. Vật nam tình len lỏi vào tầng tầng lớp lớp thịt mềm, những nếp gấp uốn lượn đó

như cánh hoa bị phần thân gậy vừa dày vừa cứng làm phẳng từng chút một.

"Ừm...ừm..." Cô cắn chặt môi, cố gắng kiềm chế tiếng rên rỉ phát ra. Việt Triều Tịch đẩy vào chỗ sâu nhất rồi đột nhiên dừng lại.

Phần eo căng chặt khiến anh không khỏi thở hỗn hển, hưởng thụ cảm giác vật nam tinh bị vách thịt sâu bên trong hoa huyết hút chặt không buông.

Anh nâng một chân cô thẳng lên, để bắp chân áp sát vào khuôn ngực săn chắc của anh. Sau đó anh nắm chặt lấy háng cô, hông ưỡn mạnh về phía trước.

Tần Tranh có thể cảm nhận được quy đầu cực đại đang càn quét ở nơi sâu nhất trong cô, hai túi tinh nặng trĩu hận không thể chen vào bên trong miệng huyết.

"Sâu quá...A...Thật sự rất sâu..."

Chân mày cô nhíu chặt, thờ dốc một hơi, trên mặt hiện lên vẻ đau khổ muốn khóc. Nghe thấy tiếng rên rỉ nín non của cô, vật nam tinh đang chôn trong cơ thể cô lại lần nữa to ra, làm đầy cá hoa huyết

Anh nghiêng đầu đặt một nụ hôn lên bắp chân đang áp lên vai mình, cô không sơn móng chân, màu móng hồng nhạt tự nhiên.

Bởi vì động tình nên mỗi đầu ngón chân cuộn tròn lại, trông càng thêm nhỏ nhắn đáng yêu. Việt Triều Tịch hé miệng, liếm vòng quanh từng ngón chân cô.

Đầu lưỡi luôn ra sau ngón chân, muốn đuổi thẳng những ngón chân đang co quắp lại, không ngừng dùng mặt lưỡi thô ráp kích thích làn da non nớt.

Hơi thở nóng bỏng ẩm ướt mơn trớn lên từng tấc da thịt. Cả người Tần Tranh run rẩy, vòng eo cong cong như vầng trăng khuyết, thút thít từng tiếng quyển rũ.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh ngậm từng ngón chân của mình vào trong miệng, nhẹ nhàng liếm mát.

Khoái cảm tê dại đánh thẳng vào dây thần kinh, vọt tới trái tim, trong lòng cô đột nhiên trở nên mềm mại.

"Việt Triều Tịch...Đừng như vậy..." Cô xấu hổ nói. Anh hơi dừng lại, đầu lưỡi vẫn di chuyển liếm mát ngón chân cô tới khi lấp lánh ánh nước. Ánh mắt anh chăm chăm nhìn về phía cô, đuôi mắt hơi nhếch lên.

"Em không thích sao?"

Tần Tranh cố gắng mở hé hàng lông mi thấm nước, nói không nên lời, đương nhiên là cô thích, nhưng cô vẫn cảm thấy rất xấu hổ. Đầu ngón chân bị anh liếm mát đến tê dại, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ nhìn thấy một mặt khác của Việt Triều Tịch khi ở trên giường như thế này.

Lớn mật lại nhiệt tình như lửa, gắt gao quấn chặt cô, dường như muốn trở thành thiêu thân lao vào trong lửa, để bị thiêu đốt tới không còn gì.

Việt Triều Tịch ngậm lấy đầu ngón chân cô, vòng eo hơi lui về phía sau một chút. Anh cúi đầu nhìn vật nam tinh hơi lui ra ngoài bị mật dịch tưới ướt, thịt huyết theo đó cũng bị kéo ra một chút, dòng nước bắn ra tung tóe.

Đôi mắt anh phiếm hồng, ngực phập phồng thở dốc. Anh hít sâu, lại kéo chân cô lên cao rồi hung hăng đâm vào.

Hoa huyết bị kéo căng để mặc vật nam tinh thâm nhập sâu, khoái cảm từ trong vách thịt tràn ra khắp tứ chi. "A...sâu quá...mạnh quá..." Cô nhin không được thấp giọng bật khóc.

Cô không còn đảm bảo anh nhẹ chút nữa, bởi vì cô biết nếu bán thân nói câu đó, chỉ đổi lại việc anh càng đi vào sâu hơn, mạnh mẽ đưa đẩy hơn.

"Thích thế này sao?" Anh khàn khàn hỏi cô.

Tần Tranh ngẩng đầu, vòng eo cong lên, siết chặt hông thịt. Cô muốn rơi xuống rồi lại được vật nam tinh của anh chống đỡ, dường như toàn bộ cơ thể cô đều bị đồ vật thô cứng của anh bẫy lên.

Anh còn muốn di chuyển cơ thể, đong đưa vòng eo, để quy đầu cực đại vẽ từng vòng tròn ở bên trong hoa huyết.

"Hay là thích như vậy?"

Giọng nói khàn khàn mang theo hơi thở dốc gấp gáp vang lên bên tai cô, hết như một bản giao hưởng trầm thấp. Nghe thấy giọng của anh, trái tim Tần Tranh lại thoáng run rẩy, toàn bộ da thịt đều nổi lên tầng ửng hồng.

Nước mắt làm ướt hàng mi dài rồi từng giọt lăn xuống dưới, cô thở dốc từng tiếng rõ rệt. Lại nâng vòng eo mình lên, muốn đón ý hòa theo động tác của anh.

Việt Triều Tịch nắm lấy tay cô áp lên bụng dưới căng tràn của cô, hai bàn tay siết chặt lấy nhau.

Lòng bàn tay cô ép chặt vào bụng dưới, đợi đến lúc vật nam tình ra sức đâm rút, lòng bàn tay ở phía trên cũng ấn mạnh xuống.

Bụng dưới siết chặt, hoa huyết của cô cũng liều mạng xoắn chặt làm anh sửng tới da đầu tê dại, thở dốc nặng nề, động tác dưới thân cũng càng lúc càng nhanh. Cảm giác tê dại bị anh khơi gợi từng chút một, va chạm vào nhau rồi cuối cũng kéo dài, lan ra khắp toàn thân cô.

Khoảnh khắc sắp lên đỉnh, anh thán lừng mang đến cho cô sự kích thích cuối cùng.

Dưới sự đâm rút nặng nề, cô như nhìn thấy trước mắt mình có một luồng ánh sáng trắng, cả người giống hệt như một sợi dây căng chặt, đến khoảnh khắc cuối cùng đột nhiên đứt lìa. Dịch thể dưới thân ào ào chảy ra đồng thời với cơn cực khoái khi lên đỉnh.

-----oOo-----

Chap 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa mới nếm thứ tình dục đã trải qua một lần tấn công dữ dội như vậy, cả người Tần Tranh vẫn đang chìm nổi trong cơn sóng tình khổng lồ, cơ

thể hoàn toàn nhũn ra.

Cô cảm nhận được chỗ sâu nhất trong hoa huyết đang phun trào mật dịch, lại không ngăn được dòng dịch chảy ra ngoài, thấm ướt cả một khoảng ga giường phía dưới. Sắc mặt cô ửng hồng, ngửa đầu thở dốc một hơi, mái tóc đen bóng ướt đầm mồ hôi nhẹ nhàng xoa trên giường.

Cô nắm lấy tay anh, nhỏ giọng nức nở: "Không muốn nữa không muốn nữa, sau này tôi cũng không muốn nữa."

Bên tai vang lên tiếng cười trầm thấp, anh đặt lên gò má cô một nụ hôn xoa dịu.

"Không sao, chút nữa sẽ giúp em đổi ga giường." Nụ hôn tinh tế dịu dàng như mưa phùn.

Lông mi treo một tầng nước mắt lấp lánh, cô chớp chớp mắt, một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng. Đây là cảm giác anh cho cô khi ở trên giường, đối với bạn giường nào anh cũng như vậy sao?

Tần Tranh nghĩ đến mà chua xót cả lòng, cô không khỏi căn cứ căn cứ môi.

Việt Triều Tịch cúi đầu nhìn thoáng qua nơi hai người giao hợp, mật dịch làm ướt một mảng lớn ga giường.

Anh bế cô lên, thay đổi vị trí, lần thứ hai đặt cô lên giường, cúi người hôn lên môi cô.

Tần Tranh xấu hổ tránh né, lại bị anh nắm lấy cằm rồi hung bạo hôn môi. Đầu lưỡi tham lam đi vào bên trong khoang miệng, bắt chước động tác đâm rút của vật nam tinh không ngừng ra ra vào vào miệng cô.

Cô không có cách nào kháng phán trước hành động của anh, chỉ có thể 'ừm ừm' một tiếng nuốt đầu lưỡi của anh vào.

Anh càng hôn càng sâu, khuôn ngực săn chắc ép chặt bộ ngực cao ngất của cô, hai đôi thịt mềm vuốt ve da thịt anh, đầu nhũ lại lần nữa đứng thẳng, cọ xát vào người anh.

Anh vươn tay tới, vừa xoa vừa hôn.

Hai tay cùng bắt lấy bầu ngực cô rồi liên tục xoa nắn, đầu nhũ màu hồng nhạt lộ ra giữa những kẽ ngón tay, lại lần nữa khơi dậy ngọn lửa dục vọng trong cơ thể cô.

Qua một lúc, Việt Triều Tịch mới thở gấp buông cô ra, kéo tay cô xuống vuốt ve vật nam tinh đang căng cứng dưới hạ thân mình.

Anh chăm chú nhìn cô, khàn giọng nói: "Tôi vẫn chưa bắn." Tần Tranh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt anh, ngọn lửa dục vọng bên trong vẫn còn nồng đậm.

Cảm xúc ướt át dưới lòng bàn tay để lộ ra sự nhiệt tình nóng bỏng.

Cô nhịn không được run rẩy trong lòng, ở bên môi anh nói: "Tủ đầu giường có cái kia." Sau khi chuyển nhà, mấy đồng nghiệp nữ tới chơi đã mang quả đến cho cô.

Việt Triều Tịch thoáng khựng lại, lông mi hơi rũ xuống tạo thành bóng râm dưới gò má, lộ ra vẻ tâm sự nặng nề.

Anh nghiêng đầu lần mò về phía tủ đầu giường lấy ra cái hộp nhỏ kia, nhìn thấy hộp vẫn chưa mở bao, trong lòng anh mới hơi thả lỏng, về mặt cũng hòa hoãn hơn chút.

"Có hạt giúp tăng khoái cảm." Anh thấp giọng đọc chữ trên bao bì, khoe môi hơi nhếch lên, lại hỏi cô: "Cái này được không?"

Mặt Tần Tranh nóng lên, cô dờn mắt đi: "Tùy anh."

Việt Triều Tịch cười xé nó ra, mặt mày cũng thả lỏng, là sự vui vẻ hiếm thấy ở ngày thường. Anh lại cầm lấy tay cô vòng quanh vật nam tính nóng bỏng, ấn mạnh rồi di chuyển lên xuống vài lần.

Anh ấn đầu ngón tay cô vào gân xanh nổi trên thân vật nam tính, lại vuốt nhẹ từng cái một để cảm nhận.

Chúng như có sức sống nhảy nhót dưới lòng bàn tay cô, khiến cô không khỏi e sợ, không nhịn được thờ gập dòn dập. Vật thô cứng dính đầy mật dịch được cô nắm trong tuốt lên xuống, quy đầu cực đại hưng phấn nhảy nhót không ngừng.

Anh hít một hơi thật sâu, âm cuối ngân nga mang theo tiếng hừ nhẹ, trêu chọc dây thần kinh mẫn cảm của cô.

"Chút nữa em thử trải nghiệm xem, là thích đồ của tôi hơn? Hay là thích những hạt đó hơn?" Cô kiểm chế trái tim đang run rẩy không thôi do bị

giọng nói của anh mê hoặc, vô thức kẹp chặt hai chân lại.

Anh dừng tay, nói: "Mang vào giúp tôi nào."

Tần Tranh định rút tay lại: "Tôi không biết cách mang."

Anh nướng mày, cúi đầu xuống hôn lên khóe miệng cô, quy đầu đổ sập mạnh mẽ cọ xát vào lòng bàn tay cô, lại rỉ ra một ít tinh dịch trong suốt. "Mang vào giúp tôi nào." Vẫn là câu nói kia, không cho phép cô từ chối.

Tần Tranh ngồi dậy, bàn tay run run nhận lấy đồ từ trong tay anh, nhắm ngay vật nam tinh căng cứng rồi tròng vào. Tay cô hơi trượt xuống, nhẹ giọng nói: "Trơn quá."

Việt Triều Tịch cúi đầu nhìn dáng vẻ e thẹn ngượng ngùng của cô, lại không kiềm chế được cúi xuống lấp kín miệng cô, móc lấy đầu lưỡi cô liếm mút một hồi.

Hơi thở cực nóng của anh phả vào khóe môi cô: "Dùng tay nắm chặt nó."

Một tay cô nắm lấy vật nam tinh cứng quá mức của anh, một tay cầm lấy bao từ từ đeo vào.

Các ngón tay quấn quanh thân vật, đẩy những sợi lông xoắn ra, sau đó từ từ đeo bao vào. "Đúng rồi, là như vậy." Anh khẽ hôn lên môi cô, lại tách ra: "Bé cưng, giỏi lắm."

Lúc bị cô nắm chặt, gân xanh trên vật thô cứng dữ tợn lại nháy nhót không ngừng, làm trái tim cô cũng đập nhanh liên tục.

Lúc này, Việt Triều Tịch thở dốc bên tai cô, âm thanh gợi cảm như một móc cầu làm lòng cô ngứa ngáy không thôi. Lòng bàn tay cô vừa trơn vừa mềm, nhẹ nhàng vuốt ve vật nam tinh của anh, khoái cảm dâng lên từ xương cùng đánh thẳng tới đỉnh đầu, nhưng anh biệt thế này vẫn chưa đủ.

Bởi vậy, lúc cô mang bao cho anh xong, anh lại kéo hai chân cô vòng quanh eo mình.

Quy đầu tròn trịa ấn vào miệng huyết, chống lên phần thịt mềm mại ướt át, vật nam tinh to dài thẳng tắp cứ thế tiến vào bên trong hoa huyết.

-----oOo-----

Chap 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Tranh thậm chí còn chưa kịp thở dốc đã bị anh cắm vào thật sâu.

Cô vừa mới trải qua cao trào, bên trong hoa huyết mềm nhũn như bơ kem, dịu dàng bao bọc lấy anh.

Nhưng khi Việt Triều Tịch vừa tiến vào, từng lớp thịt mềm nằm sâu trong hoa huyết lại bủa vây lấy anh, hệt như có sự sống xoắn chặt không buông. Vật nam tinh bị hoa huyết của cô cắn chặt làm sáng khoái không thôi, khoái cảm như thủy triều quét khắp người anh.

"Ừm...chặt quá...."

Anh ngẩng đầu lên gấp gáp thở dốc một tiếng, lại cúi đầu dịu dàng an ủi cô: "Thả lỏng một chút nào."

Nhưng giờ phút này, ngón tay của Tần Tranh đang cắm sâu vào bờ vai anh, khoái cảm khi anh bỗng chốc đâm rút mạnh mẽ làm cô choáng váng đến mức không thể kiểm soát được phản ứng của cơ thể mình. Anh còn chưa dứt vào toàn bộ, nhưng lại nhanh chóng dùng sức rút ra một đoạn, thân vật thô cứng bị mật dịch tưới ướt đến bóng loáng.

Dịch thể đầm đìa còn chưa kịp chảy ra ngoài, giây tiếp theo anh lại ưỡn hông dứt vào, mạnh mẽ chôn sâu vào bên trong cô. "A...anh làm mạnh quá...ừm..."

Ngón tay Tần Tranh siết chặt lấy cơ bắp trên cánh tay anh tạo ra vài vết đỏ. Vừa mới qua cao trào, cơ thể vẫn còn đang mẫn cảm quá mức, khoái cảm mãnh liệt kích thích lên dây thần kinh cô, tựa như chẳng mấy chốc lại leo lên đỉnh.

Cô thở hổn hển không ngừng, cơ thể cũng vô thức run rẩy, chỉ còn hai chân là dùng sức quấn quanh vòng eo anh. Việt Triều Tịch không cho cô có cơ hội thở dốc, nắm chặt lấy vòng eo cô, bắt đầu đưa đẩy phần hông một cách tàn nhẫn.

Cơ thể cô bắt đầu siết chặt, eo lưng cũng cong lên.

Hoa huyết vô thức co rút gắt gao siết lấy vật nam tính, càng làm cho cô cảm nhận rõ những hạt li ti trên thân vật.

Phần thịt mềm bị cọ xát mạnh mẽ, mỗi một hạt gồ lên đều sượt qua lối ra vào hoa huyết. Miệng cô hơi mở hé hít sâu mấy lần, lại cắn chặt lấy môi dưới, mắt nước sinh lý cũng vô thức chảy ra dù cô đã cố gắng kiềm chế.

Là chiếc bao lúc này chính tay cô mang vào cho anh.

Anh cảm nhận được phản ứng cơ thể cô lúc này khác hoàn toàn so với lúc này, cô kẹp anh cũng chặt hơn.

Cách lớp bao, anh thậm chí cũng cảm nhận được những hạt li ti trên bao.

Hoa huyết cô xoắn chặt, xuyên qua lớp bao mỏng manh kia ma sát vào vật nam tính anh. Động tác của anh chậm lại, thấp giọng thờ dốc hỏi: "Cảm nhận được rồi đúng không?" Vật thô cứng trơn bóng có thêm những hạt nhỏ li ti, theo động tác ra vào không ngừng của anh ma sát mạnh vào phần thịt mềm của cô. Ngay lúc này, vật nam tính của anh như hóa thân thành động cơ, không ngừng đâm rút vào bên trong cơ thể cô.

Những hạt đó mang đến cảm giác ngứa ngáy râm ran, chẳng mấy chốc đã lấp đầy vách thịt, cảm giác tê dại khiến dây thần kinh khắp người cô căng thẳng trở lại.

"Huhu...vừa ngứa vừa tê...chịu không nổi nữa."

Tay cô đang nắm chặt vòng eo của anh, nhưng đột nhiên anh tăng nhanh tốc độ, phần hông không ngừng chuyển động.

Hỗ khẩu* của cô hoàn toàn không giữ được vòng eo của anh nữa, chỉ có thể vô thức chạm vào.

(*hỗ khẩu: vùng giữa ngón trỏ và ngón cái.)

"Việt Triều Tịch, anh chậm một chút, nhẹ lại một chút." Cô khóc lóc cầu xin anh.

Nhưng tốc độ của anh chỉ càng lúc càng nhanh hơn, sức lực cũng càng thêm tàn nhẫn.

Vật nam tinh thô dài như máy đóng cọc, liên tục ra vào bên trong hoa huyết của cô, điên cuồng va chạm vào chỗ sâu nhất.

Hai bầu ngực tuyết trắng bị anh đâm đến lắc lư kịch liệt, không ngừng đong đưa dưới tầm mắt của anh.

Anh vươn tay nắm cả bầu ngực của cô, lòng bàn tay cảm nhận sự nhộn nhạo không ngừng di chuyển của nó.

Theo nhịp điệu đung đưa cơ thể của anh, thỉnh thoảng nó lại va chạm vào tay anh.

Anh không ngừng thờ dốc, tầm mắt hạ xuống dừng lại chỗ hai người đang giao hợp.

Anh lại cúi đầu ngắm nhìn, huyết thịt mềm mại của cô bị anh chà xát liên tục, lấp lánh ánh nước. Thịt non đỏ tươi ở bên trong bị vật thô cứng sẫm màu kéo ra bên ngoài, lại hung hăng đâm trở vào.

Vật nam tinh cực đại từ dưới đánh mạnh lên trên, không cho cô một cơ thể để thờ dốc.

"Việt Triều Tịch...không chịu nổi nữa...Không được nữa rồi..."

Anh nhìn đến đỏ bừng hai mắt, ngón tay khảy khảy đầu nhũ hồng hào, nặng nề thờ đốc.

"Chờ một chút...Chờ chút nữa tôi bán cho em..."

Hai túi tinh đông đưa theo động tác của thân thể, hung hăng đánh lên miệng huyết, lấp kín miệng huyết, làm cho mật dịch văng ra tứ tung.

Tần Tranh ngửa đầu, toàn thân run rẩy như bị điện giật, những hạt li ti gồ lên đó sượt qua vách thịt, mang đến khoái cảm mãnh liệt. Cô lại bắt đầu tiết ra mật dịch, lại bị ma sát nổi lên những bọt trắng nhỏ, giống như quả đào bị nghiền ép.

Cô hoàn toàn không cách nào khống chế cơ thể ngừng run rẩy, hoa huyết vô thức xoắn chặt, Việt Triều Tịch bị cô hút chặt làm anh phải liên tục hít sâu.

"Việt Triều Tịch, tôi chịu không được nữa, anh mau bán ra đi..." Cô siết chặt bụng dưới, ra sức kẹp chặt lấy vật nam tinh của anh, thịt mềm bên trong cũng hút chặt lấy quy đầu.

"Bán cho tôi đi được không...Xin anh bán đây tôi..." Cô nức nở cầu xin anh.

Toàn thân tê dại, khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng vào suy nghĩ cô, chính bản thân cô cũng không biết mình đang nói gì.

Khoái cảm che trời lấp đất, khiến cho hai người như đang ngâm mình trong biển dục vọng, phập phồng trôi dạt trong đó.

Cả hai đều thở dốc dồn dập, ôm chặt lấy cơ thể đối phương, trần trụi quấn lấy nhau.

Cùng nhau chở tới đỉnh cao dục vọng, cùng nhau đảo điên và trầm luân.

Thời khắc cuối cùng, vật nam tỉnh của anh gần như điên cuồng di chuyển ra vào, động tác vừa nhanh vừa mạnh, dịch mật văng khắp nơi.

Hai chân cô vòng quanh người anh, vòng eo cong lên, dán chặt vào bụng dưới của anh, cọ xát vào nhau.

Mười ngón chân cô co quắp lại, móng thịt siết chặt lấy anh, không ngừng kêu khóc muốn dừng lại.

Phát cuối cùng anh bỗng nhiên dùng sức đâm mạnh vào bên trong, sau đó vùi đầu vào cổ cô, rên rỉ một tiếng.

Cơ thể đột nhiên run rẩy, vật nam tỉnh cực đại đang chôn vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết run lên bần bật, bán đây vào bao.

-----oOo-----

Chap 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Tần Tranh tỉnh lại, Việt Triều Tịch đã không còn ở bên cạnh.

Cô cũng không bất ngờ lắm, mối quan hệ bạn giường chẳng phải đều như vậy sao, mục đích đạt được rồi thì cần gì phải tốn nhiều tâm sức.

Cô thật sự muốn anh nén lại thêm chốc lát, trong tủ lạnh có bánh ú mà mẹ cô gửi từ Thanh Đông đến. Nếu anh còn ở đây, cô có thể nấu bữa sáng cho anh.

Cô nhớ lúc còn học đại học, mỗi lần tới tết Đoan Ngọ, mẹ cô đều sẽ gửi lên cho cô một ít bánh ú, nói là cho cô và Hà Cạnh Thao chia nhau ăn.

Đoan Ngọ năm thứ ba đại học, trùng hợp là bọn họ cùng nhau tới nhà Việt Triều Tịch thức đêm làm báo cáo, lúc ăn khuya cô đã nấu bánh ú cho họ ăn. Việt Triều Tịch ăn xong phần trong bát thì im lặng đi vào nhà bếp.

Lúc ấy, cô vừa hay đang trong bếp, thấy anh nhìn vào nồi bánh ú, bèn lên tiếng hỏi: "Cậu thích ăn nhân nào?" "Trứng muối hạt dẻ."

Anh vừa mới cầm một cái lên, cô bỗng sát người lại gần liếc nhìn: "Cái này không phải, đây là nhân xương sườn."

Việt Triều Tịch thoáng khựng lại, thả bánh ú về chỗ cũ, nghiêng đầu nhìn về phía cô: "Làm sao cầu biết được?" "Cửa hàng này bên cạnh trường cấp ba của chúng tôi, tôi ăn được 3 năm rồi." Tân Tranh cười cười, chỉ cho anh nhìn: "Cách cột bánh ú không giống nhau, nhân xương sườn sẽ có một vòng tròn trên đầu, nhân trứng muối hạt dẻ sẽ tạo nút thắt ở đây thứ hai."

Việt Triều Tịch biết, `chúng tôi' ở đây là chỉ cô và Hà Cạnh Thao.

Anh im lặng chốc lát, sau đó hỏi: "Cậu chắc chắn?"

Cô vớt một cái từ trong nồi ra rồi đặt lên mâm, sau đó tháo dây ra, cười nói: "Nếu tôi đoán sai, là xương sườn thì tôi ăn là được."

Cô mới vừa tháo dây ra, lại nghe thấy giọng nói của anh vang lên sau lưng: "Cậu thích ăn nhân gì?" Hình như anh hơi dịch về phía trước một bước, cô cảm giác được sau lưng mình nóng lên. Lúc anh nói chuyện hơi cúi đầu xuống, mang theo một làn hơi phả lên lỗ tai cô, làm cho vòng eo của cô có chút bần rần.

Tay Tần Tranh run rẩy: "Giống với cậu?"

"Vậy nếu là trứng muối hạt dẻ thì để cho cậu đấy."

Vừa nghe vậy, trái tim cô bắt đầu đập loạn nhịp, hít sâu một hơi rồi mở bánh ú ra.

Việt Triều Tịch từ sau vai cô thờ đầu tới nhìn: "Cậu nói không sai."

Tần Tranh hơi nghiêng đầu, cánh môi mềm mại lơ đãng cọ qua vành tai anh, hai người đều ngẩn ra.

Cô ngược mắt lên, nhìn thấy đáy mắt anh đột nhiên trầm xuống. Tâm mắt anh dừng trên đôi môi hồng hào của cô một hồi, sau đó mới nói: "Cậu giúp tôi tìm thêm một cái đi."

Tần Tranh lặng lẽ tỉnh táo lại, quay đầu nhìn vào trong nồi: "Hình như là đã hết rồi."

"Vậy cái kia cho cậu." Anh cầm lấy bánh nhân xương sườn ở phía trước mắt mở ra: "Bánh ủ Thanh Đồng cũng khá ngon đấy."

Cô không nhịn được hỏi anh: "Trước đây cậu từng tới đó sao?"

Tay anh hơi dừng lại, lần nữa nghiêng đầu nhìn về phía cô, ánh mắt nhàn nhạt, lại nhìn thẳng vào mắt cô.

Rõ ràng là gian phòng bếp này không nhỏ, Tần Tranh lại vô thức cảm thấy không gian trở nên chật chội, không khí bên trong cũng dần loãng đi, chính cô cũng cảm thấy hô hấp của bản thân có hơi dồn dập. Mối Việt Triều Tịch hơi hé ra, hình như anh đang định nói gì đó, Hà Cảnh Thao đột nhiên đi đến, phá vỡ bầu không khí trầm mặc giữa hai người bọn họ.

"Tần Tranh, còn bánh nhân trứng muối hạt dẻ không?" Tần Tranh nghiêng người, rõ ràng là không có gì, nhưng trong lòng cô lại không khỏi hoảng loạn.

Cô đẩy đĩa về phía Hà Cảnh Thao: "Ở đây còn một cái."

Hà Cảnh Thao nhanh chóng gấp bỏ vào trong bát, lại nhìn về phía Việt Triều Tịch: "Đi thôi."

Ánh mắt Việt Triều Tịch nhìn vào bánh ủ trong chén Hà Cảnh Thao, khóe môi mím lại. Anh cúi thấp đầu, những sợi tóc đen nhánh xoa trước trán, hàng mi rũ nhẹ không nhìn ra một chút cảm xúc gì, chỉ im lặng cất bước đi ra ngoài. Tần Tranh nằm trên giường hít một hơi thật sâu, toàn thân cô bủn rủn, chuyện đêm qua một lần nữa ào ào hiện ra trong đầu cô.

Cô im lặng nằm trên giường, với tay lấy điện thoại đặt bên mép giường, khóe mắt bỗng nhìn thấy rác bên trong thùng rác đã được mang đi vứt.

Cô lướt Wechat, không chút bất ngờ khi nhìn thấy tên wechat của anh, trong khung chat trống rỗng không có nội dung gì.

Lại nhìn lướt qua bạn bè trên wechat của anh, không cài đặt sẽ hiển thị trong khoảng thời gian bao lâu, nhưng mấy năm nay hình như anh cũng không đăng gì nhiều.

Tần Tranh nhìn ánh mặt trời chiếu vào phòng, đây là lần thứ hai Việt Triều Tịch đến đây vào cuối tuần, biết cô sẽ không dậy sớm, trước khi đi anh còn cần thận kéo màn che giúp cô. Ga giường dưới người cũng đã được thay mới, cô nhớ mang máng là sau khi mệt mỏi đến thiếp đi, anh đã ôm cô đến số pha, hỏi cô ga giường dự phòng để ở đâu.

Một bạn giường không quá tệ, ngoại trừ việc ở trên giường yêu cầu vô độ thì hình như cô cũng không tìm ra được lý do chứng minh anh không phù hợp với thân phận này.

Cô cũng không cần oán giận, đúng không? Cô nhấp vào một phần mềm xã hội khác, lướt một vòng lại nhìn thấy cái tên Ưng Tuyết trên bảng tin giải trí.

Ngón tay cô thoáng dừng lại, cuối cùng vẫn nhấp vào.

Sáng nay có người ở trong phòng chờ VIP của sân bay chụp được vài tấm ảnh, là cảnh Ưng Tuyết và Việt Triều Tịch cùng nhau dùng bữa sáng trong đó, nhưng lại ngồi chuyển bay khác nhau. Bên dưới có vô số người suy đoán là hai người họ đều bận rộn công việc nên đã chọn nơi này để gặp mặt, chỉ dựa vào ảnh chụp cũng đã ăn cấu lương ngấp miện rồi.

Tần Tranh thoát ra khỏi bài viết, ngón tay vô thức lướt tin. Trong lòng cô thầm nghĩ, không biết đến khi nào mới có thể bù cho anh cái ánh ú nhân

trứng muối hạt dẻ kia nhỉ?

-----oOo-----

Chap 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chờ đến khi Việt Triệu Tịch đi công tác về cũng là chuyện của mấy ngày sau đó.

Anh kéo vali đi thẳng tới công ty, có một cuộc họp đang chờ anh tới chủ trì.

Đúng lúc chang vang, anh từ hành lang đi tới thì vô tình nhìn thấy Tần Tranh ở phòng trà nước.

Cô đứng trước máy pha cà phê, hơi khom người xuống để hoạt động máy. Tóc buộc đuôi ngựa cao, phần đuôi tóc chạm tới cổ khiến sườn cổ càng thêm trắng nõn.

Anh lại nhớ tới đêm kia, cô nằm trên người anh, sợi tóc cũng như thế xoắn trước bộ ngực trắng nõn, từng sợi từng sợi.

Theo từng động tác ra vào của anh, mái tóc đen nhánh xoắn ra từng lọn trên bầu ngực, ngọn tóc bay tứ tung, vô tình quét qua ngực anh.

Anh giơ tay đề lên huyết thái dương, kiềm chế bản thân không nghĩ tới những khung cảnh đen tối đó ở nơi làm việc nữa.

Lúc này, Tần Tranh đang tạo bọt sữa, vừa đặc vừa tinh tế. Cô cầm lấy vành ly, chậm rãi để lên mặt trên cà phê, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Cô không nhìn thấy anh, bưng hai ly cà phê rồi bước ra ngoài từ cánh cửa còn lại của phòng trà.

Việt Triều Tịch đi vào bên trong phòng trà nước, tự pha cho bản thân một ly trà, lẳng lặng nhìn lá trà xanh thon dài đang nở ra trong nước nóng. Anh cầm lấy ly trà đi tới một bên cửa khác, đứng cạnh cửa, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía trước.

Thông qua vách kính ngăn rộng rãi và sáng sủa, anh nhìn thấy Tần Tranh đưa ly cà phê cho người đàn ông có sườn mặt tương tự như Hà Cảnh Thao.

Anh nhớ rõ người kia tên là Lạc Nhất Minh.

Việt Triều Tịch đã xem qua danh sách nhân viên và sơ yếu lý lịch của những người tới IS, anh biết Lạc Nhất Minh vừa vào Hưng Vi đã cùng nhóm với Tần Tranh, có thể nói hai người họ là cùng tiến cũng lùi. Bây giờ, hai người đồng thời được điều về tổng công ty, lại cùng nhau trở thành công sự đi tới IS công tác.

Lạc Nhất Minh uống một ngụm cà phê, chân mày hơi giãn ra, anh ấy ngẩng đầu lên nhìn Tần Tranh, gương mặt lộ ra nụ cười tán thưởng.

Việt Triều Tịch đặt ly trà trong tay xuống, xoa xoa ấn đường, lấy một miếng thuốc ra từ từ châm lửa. Khói trắng lơ lửng trong không trung, đôi mắt anh càng thêm sâu thẳm, lộ ra cảm xúc không cách nào diễn tả.

Kết thúc tăng ca cũng đã gần 9 giờ. Tần Tranh vừa mới ra khỏi cửa công ty IS thì điện thoại của cô vang lên một tiếng `ting'.

Bước chân cô hơi dừng lại, cô biết đây là âm báo của Wechat, mà âm báo này cô cài đặt riêng cho một người. Cô lấy điện thoại ra nhìn, quả nhiên là của Việt Triều Tịch: [Tối nay có tiện không?]

Anh đi công tác về rồi sao? Ban ngày hình như cô có loáng thoáng nghe người ở công ty IS đề cập tới, xem ra anh đã về thật rồi.

Cho nên, bây giờ anh muốn giải quyết nhu cầu sinh lý ư? Nhưng ngặt nỗi cô lại quá thích anh, không cách nào từ chối anh được. Cô khẽ cắn môi, trả lời lại anh một chữ: [Ừm.]

10 giờ, tin nhắn của Việt Triều Tịch đúng hẹn gửi tới: [Mở cửa.]

Tần Tranh vừa mới mở cửa đã bị anh đè lên của nồng nhiệt hôn môi, cô thậm chí còn chưa kịp liếc mắt nhìn anh một cái. Người này sao cứ thích tập kích đột ngột vậy chứ? Lúc bị môi lưỡi nóng bỏng của anh lấp kín, cô vẫn đang mông lung suy nghĩ.

Lúc cô bị anh nâng lên, chấn chạm phải vali, động tác của hai người mới dừng lại.

Hô hấp Việt Triều Tịch nóng rực, chân mày nhíu lại hỏi cô: "Tôi có thể mượn chỗ của em tắm rửa không?"

Tắm xong muốn làm gì, dĩ nhiên không cần nói cũng biết. Tần Tranh nhìn thẳng vào đôi mắt u tối của anh, đôi môi đỏ mọng của cô hơi mở hé, còn hơi thở dốc: "Có thể."

Việt Triều Tịch mở vali của mình ra, anh khom lưng lấy quần áo, lại thuận tay lấy một thứ gì đó đưa sang cho cô. "Lúc đi công tác khách hàng tặng."

Tần Tranh cúi đầu, trong hộp quà tinh xảo có một túi cà phê và hai chiếc ly cà phê bằng sứ. Cô sức nhớ hình như anh từ Vân Nam về, lật phía sau bao bì nhìn qua, quả nhiên trên bao bì ghi nơi sản xuất là Vân Nam.

Việt Triều Tịch ôm lấy eo cô, nhẹ hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô: "Có thể pha hai ly cà phê không?"

Lần đầu tiên đến đây, anh đã chú ý đến chiếc máy pha cà phê espresso bán tự động màu xanh cổ điển trên tủ chén của cô. Cô khẽ gật đầu, lại đổi lấy tiếng cười khẽ của anh.

Căn phòng nhỏ hẹp, khi bên trong phòng tắm truyền ra âm thanh của Vòi sen, Tần Tranh có hơi khẩn trương.

Tuy nhiên, cô khá là thành thạo quá trình này, nghiền bột, làm mịn, chiết xuất.

Mãi cho tới khi anh từ phòng tắm đi ra, cô đưa ly cà phê sang cho anh: "Không biết khẩu vị của anh thế nào, tôi vẫn chưa bỏ đường vào."

Việt Triều Tịch cúi đầu nhìn thoáng qua: "Sao lại không có bọtsũà?"

Tần Tranh hơi ngần người: "Tôi tưởng anh không thích." "Tôi cũng không quá kén chọn!"

"VẬY anh chờ chút."

Tần Tranh chậm rãi đi tới tủ chén, chuẩn bị đánh bọt sữa, Việt Triều Tịch cũng đi theo tới, ánh mắt đảo quanh bàn tay đang cầm ly của cô.

Anh đi về phía trước một bước, ghé sát vào cô đang đứng cạnh tủ chén, cúi đầu nhẹ giọng hỏi: "Biết vẽ cánh hoa không?"

Tần Tranh cảm nhận được nhiệt độ ướt át nóng bỏng phá vào người mình, còn mang theo hơi thở nam tính nồng đậm. Trong lòng cô thoáng căng thẳng, thân thể lại hơi phát run.

Hình như tình huống này trước kia cũng đã từng phát sinh một lần, chỉ là khi đó bọn họ không có mối quan hệ như hiện tại.

Lúc này, đầu gối của Việt Triều Tịch hơi chùng xuống, chen vào giữa hai đùi cô, chạm vào mép tủ.

Vòng eo cô mềm nhũn, lưng ngả ra phía sau dựa lên người anh, lại chạm vào bờ ngực rắn chắc nóng bỏng.

"Không biết." Nhịp tim cô bỗng chốc đập kịch liệt, nhìn thẳng vào cánh tay đang chống trên mặt bàn của anh.

"Anh biết à?"

"Ừm." Anh cúi đầu xuống, nhìn vành cô từ từ đỏ bừng.

Khỏe môi anh giương lên, cất giọng nhẹ nhàng mang theo ý cười: "Để tôi dạy em."

-----oOo-----

Chap 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Việt Triều Tịch đặt cằm lên vai cô, một bàn tay chống lên mặt bàn, bàn tay khác duỗi ra giúp cô nghiêng chiếc ly.

"Đánh lên thế này để tạo bọt sữa."

Giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên bên tai cô, rõ ràng trước đây hai người cũng từng thân mật như thế, nhưng khi vô tình tiếp xúc thế này vẫn làm cho tim cô như muốn ngừng đập.

Cô đành phải cúi đầu nhìn phần sữa trong ly đang trở nên đặc sệt, như là trái tim cô bị anh từ từ lấp đầy.

Lòng bàn tay anh nhẹ nhàng lướt qua đầu ngón tay cô, dính sát vào thân ly: "Độ ấm như vậy là được rồi."

Anh hơi nhôm người dậy, một tay nâng eo cô lên, để cô đứng thẳng lại. Lúc này, Tần Tranh mới nhận ra ban nãy bản thân dựa sát vào người anh, cô đứng thẳng người lại, gương mặt nổi lên màu hồng phấn nhàn nhạt. Anh cũng không rời khỏi người cô, mà hai tay từ phía sau đưa ra, cánh tay lướt qua sườn eo cô.

Anh như thể đang ôm lấy cô, đôi tay anh vươn tới chiếc bàn phía trước người cô bắt đầu đảo ngược rồi lắc đều. Mái tóc đen ẩm ướt rũ xuống, giọt nước từ ngọn tóc nhỏ xuống sườn cổ cô, mang tới cảm giác mát lạnh, mà lồng ngực anh ở phía sau lưng cô lại nóng như lửa đốt.

Ngực cô phập phồng, đầu hơi nghiêng sang một bên, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh. Sống mũi cao thẳng, đôi mắt thâm thúy, sườn mặt ưu tú, làm người khác vừa nhìn là không cách nào quên được. "Đưa ly tới đây." Anh khẽ nói với cô.

Tần Tranh hoàn hồn lại, cầm lấy ly đang đựng cà phê tới, tay trái anh nhắc lên theo bàn tay của cô.

Cầm lấy tay cô, anh nâng ly cà phê lên cao, để bên môi nhấp thử một ngụm.

Hô hấp của cô như ngừng lại, nghiêng đầu nhìn yết hầu của anh đang lăn khê, cổ họng của cô cũng vô thức nóng lên. Việt Triều Tịch hoàn toàn không bị ánh nhìn của cô ảnh hưởng, vẻ mặt như thường, ánh mắt chăm chú.

"Tay phải kéo bông hoa."

Tay phải của anh cũng di chuyển theo, ấn lên bàn tay cô, dạy cô cách tạo hoa.

Anh cầm tay trái cô nghiêng ly cà phê, tay phải nhắc tay cô rót bọt sữa vào.

Tần Tranh thu lại ánh mắt, cô gắng tập trung vào ly cà phê trước mặt mình, anh nắm lấy tay phải của cô, từ từ hạ thấp kéo thành bông hoa, sau đó đưa về phía trước lắc đều. "Lúc này tay phải có thể đặt thấp xuống, tay trái nắm chặt lấy ly."

Tay trái của anh dán sát vào tay cô, cầm chặt lấy ly cà phê, tay phải nghiêng nghiêng rồi nâng lên, để bọt sữa chảy xuống từ từ tạo thành hình giọt nước. Cuối cùng tay phải nâng lên, kết thúc tạo hình hoa, trên mặt cà phê lại xuất hiện một hình trái tim màu trắng.

Khỏe môi Tần Tranh nhếch lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Được chưa?"

"Được rồi."

Việt Triều Tịch nghiêng đầu nhìn cô, thấy vẻ mặt hào hứng của cô, anh lại nhin không được cong môi, cúi người cọ nhẹ lên chóp mũi của cô: "Muốn nếm thử không?"

Động tác thân mật này làm cho cô ngẩn ra một lát, nụ cười cũng dần cứng lại, tim đập bình bịch không ngừng. Tay trái của cô vẫn bị anh cầm, lòng bàn tay nóng rực làm tay cô như bị thiêu đốt, dần dần nóng lên.

Việt Triều Tịch dường như phát hiện được sự mất tự nhiên của cô, anh buông tay ra, bước vòng qua người cô một bước. Tần Tranh nghiêng người, nâng ly cà phê lên chăm chú nhìn hình trái tim phía trên, có chút luyến tiếc không nỡ uống. Lúc này, Việt Triều Tịch cầm lấy một ly cà phê khác, lại lần nữa tạo ra một hình trái tim trên mặt cà phê.

Anh cầm ly lên liếc nhẹ qua, cô mỉm môi uống cạn.

Trước khi anh từ phòng tắm bước ra, cô đã uống thử một ngụm cà phê này, mùi vị phong phú, có hơi chua, không đắng lắm.

Bây giờ kết hợp với bột sữa, mùi chua biến mất, mùi vị tổng thể khá êm dịu.

Chờ khi cô uống xong, đột nhiên bừng tỉnh nhớ ra gì đó: "Trễ như vậy còn uống cà phê, anh có ngủ được không?"

Cô không quá mẫn cảm với cà phê, cà phê và trà không ảnh hưởng gì mấy tới giấc ngủ của cô. Còn với Việt Triều Tịch thì sự hiểu biết của cô về anh chưa đủ nhiều.

Việt Triều Tịch thấp giọng cười một tiếng, lại không trả lời cô. Mãi cho đến khi cô đặt ly cà phê xuống, anh mới đi tới ôm lấy eo cô.

"Tần Tranh." Anh vòng tay ra phía sau người cô, ánh mắt vừa chân thành vừa nghiêm túc, lại kiên nhẫn giống như lúc này anh làm ly cà phê kia vậy. Tần Tranh ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt của anh càng ngày càng gần, cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Nụ hôn không tới như trong tưởng tượng của cô, mà là cánh môi mềm mại ướt nóng chạm nhẹ lên môi cô, nhưng rất nhanh đã rời khỏi.

Cô nghi hoặc mở to mắt, đối diện với ánh mắt đang chăm chú nhìn cô của anh.

"Phía trên đỉnh bột sữa." Anh giải thích nghi hoặc của cô. Anh mỉm môi, vẻ mặt tự nhiên, nhưng ánh mắt lại nóng bỏng nhìn thẳng về phía cô.

Tim của Tần Tranh đập chậm một nhịp, có chút xấu hổ muốn dời tầm mắt, lại bị anh chặn ngang bế lên.

"Việt Triều Tịch." Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, tay vòng qua ôm lấy cổ anh.

Anh cúi đầu nhìn cô đang trong lồng ngực mình, gương mặt đỏ bừng, hàng mi hơi rũ xuống nhẹ nhàng rung rẩy. Qua khoảng một lúc, rốt cuộc cô yên tĩnh nằm trong lồng ngực anh.

Việt Triều Tịch nhớ tới buổi sáng không thể không rời đi ngày hôm đó, anh cũng lẳng lặng chăm chú nhìn cô hồi lâu như vậy.

Cô của lúc đó vẫn còn chìm trong giấc mộng, nằm trong lồng ngực anh, vừa cúi đầu xuống là có thể chạm vào cơ thể mềm mại và mái tóc đen nhánh của cô.

Mãi cho tới khi trợ lý không ngừng gửi tin nhắn nhắc nhở anh, anh mới lưu luyến rời đi. Trong lòng bất chợt trở nên mềm mại.

"Nếu em không ngủ được, chúng ta có thể làm chuyện khác."

-----oOo-----

Chap 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trắng lạnh như nước, rải một dải ánh sáng bạc lờ mờ lên ban công ngoài của số sát đất. Việt Triều Tịch bế Tần Tranh đến giường, để cô ngồi trên mép giường, còn anh ngồi xổm trước mặt cô, giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi cô. Cánh môi Tần Tranh bị anh sờ tới tê dại, khẽ cắn một cái

lên đầu ngón tay anh rồi lại buông ra. Ánh mắt của người đàn ông trước mặt cô đột nhiên sáng lên, cô nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong đáy mắt anh.

"Tần Tranh."

Anh nhõm người vươn tay nhẹ nhàng giữ lấy gáy cô, sau đó di chuyển dần xuống dưới, ngón tay lần mò đến vành tai cô, giống như đang tìm kiếm cái gì đó.

Tần Tranh cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, đột nhiên ngón tay anh dừng lại, bụng ngón tay liên tục xoa nắn một chỗ.

"Em biết không?" Gương mặt anh chậm rãi cúi xuống, hơi thở nóng rực phả lên đôi môi cô, ánh mắt sâu thẳm.

"Ở chỗ này của em có một nốt ruồi son."

Trái tim Tần Tranh đập hẫng một nhịp, cô vừa định mở miệng nói gì đó, anh đã hôn xuống, trực tiếp cạy mở môi cô.

Vừa nãy cánh môi trên của cô dính một vòng bọt sữa, khiến anh nhớ lại chuyện trước kia. Anh không biết Tần Tranh còn nhớ chuyện đó hay không. Nhưng anh chưa bao giờ quên. Đó chắc cũng là lần đầu tiên anh chính thức quen biết cô, nhưng không phải là lần đầu tiên hai người gặp mặt. Năm nhất đại học, hơn phân nửa chương trình học của họ là kết hợp với những ngành học khác, cùng học trên giảng đường.

Bởi vậy, lúc học kỳ năm nhất sắp kết thúc, có rất nhiều bạn học vẫn chưa quen biết nhau. Vì muốn bạn học trong lớp hiểu nhau hơn, ban cán sự

của lớp đã tổ chức một chuyến đi chơi đến công viên giải trí ở Giang Bắc. Việt Triều Tịch là người địa phương, rất quen thuộc với công viên giải trí này, cho nên anh cũng chẳng có hứng thú gì.

Có điều đến cuối cùng anh vẫn bị các bạn cùng phòng kéo đi chung, với lý do là không thể thiếu người nào.

Bọn họ chọn thời gian không có tiết học để đi công viên giải trí, thời tiết ngày đó hơi âm u, người đến công viên cũng không quá nhiều. Việt Triều Tịch không thân thiết với các bạn học nữ trong lớp lắm, nhưng các bạn học nam thì anh đã gặp qua gần hết.

Bởi vậy, lúc trong nhóm đột nhiên có thêm một người, anh cũng bất giác để ý tới.

Một chàng trai cao ráo đẹp trai, dáng vẻ biếng nhác và bờ vai rộng.

Hai tay anh ta đút trong túi quần, lơ đãng nghiêng đầu nói chuyện với bạn học nữ bên cạnh.

"Bạn học nam kia ở khoa Toán, tên là Hà Cảnh Thao, có điều học kỳ sau sẽ chuyển tới khoa chúng ta."

Đám Lâm Dương đứng ở phía sau bàn tán không chút kiêng dè.

"Nghe nói là vì Tần Tranh nên mới chuyển khoa."

"Thật không đấy?" "Hai người họ là bạn học thời cấp ba, lại thì cùng một trường đại học."

"Wow, thế họ là người ở đâu?" "Thanh Đồng."

Nghe mọi người xung quanh thảo luận, Việt Triều Tịch nhàn nhạt nhìn về bạn học nữ phía trước.

Dáng người cô mảnh mai, tóc buộc đuôi ngựa để lộ ra sườn cổ thon dài, làn da trắng nõn như phát sáng.

Hà Cảnh Thao hình như đang kể chuyện cười gì đó, làm cho Tần Tranh ở bên cạnh cười rộ lên.

Lúc cô nghiêng đầu mỉm cười, anh thấy ánh mắt cô sáng ngời, rực rỡ như ánh nắng mặt trời.

Thế nhưng, mặt trời hôm nay cứ nấp phía sau đám mây đen. Từ trước tới nay anh không để ý các bạn học nữ lắm, chỉ tùy tiện nhìn lướt qua, cũng không có ấn tượng gì sâu sắc.

Ấn tượng duy nhất của anh là giọng nói của Hà Cảnh Thao có vẻ khá hay.

Lúc anh ta cười rộ lên, chất giọng cố ý đè thấp đó giống như đang cộng hưởng với sự rung động trong lồng ngực. Việt Triều Tịch theo đám người Lâm Dương chơi được mấy trò chơi thì không còn hứng thú nữa.

Anh định đi tìm khu nghỉ ngơi rồi ngồi đợi ở đó, chờ tới lúc ăn cơm trưa lai tu hỌp với mọi người.

Vừa tìm được nơi vắng người thì nhìn thấy phía trước có một người phụ nữ đang kéo một người qua đường lại, vẻ mặt nõn nóng nói gì đó.

Anh nghe thấy bọn họ nói có người đột nhiên ngất xỉu, bèn đi tới nhìn thứ.

Chợt thấy phía trước có một người đàn ông trung niên đang nằm trên mặt đất trống, vẻ mặt tái nhợt.

Mà bên cạnh ông ấy có một người đang khom lưng, ghé vào lồng ngực ông ấy lắng nghe nhịp tim.

Việt Triều Tịch đang chăm chú nhìn, vừa hay người nọ ngẩng đầu khỏi lồng ngực của người đàn ông kia. Tóc đuôi ngựa đong đưa trong không trung rồi dừng lại sau sườn cổ trắng như tuyết.

Việt Triều Tịch hơi ngẩn người, là bạn học nữ lúc này để lại cho anh chút ấn tượng.

Người mà dám Lâm Dương từng bàn tán, Tần Tranh.

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Tần Tranh, trái tim Việt Triều Tịch đập lỡ một nhịp, lại thấy cô quay sang nhìn người phụ nữ đang lo lắng bên cạnh: "Chị là người nhà sao?"

Người phụ nữ gật đầu, nói năng lộn xộn: "Không biết sao ông ấy lại đột nhiên ngất xỉu. Sức khỏe của ông ấy trước nay rất tốt..."

Việt Triều Tịch xoay người nói với chị ấy: "Chị mau đi tìm nhân viên gần đây rồi bảo họ gọi bác sĩ cấp cứu trong công viên tới, nếu có máy trợ tim thì bảo mang tới đây."

Người phụ nữ nghe vậy, cũng biết sự tình cấp bách, vội vàng chạy tới nơi đông người.

Tần Tranh ở bên kia cũng nhanh chóng cởi bỏ dây lưng và mấy cúc áo sơ mi cho người đàn ông.

Cô cúi đầu, vỗ vỗ gương mặt của người đàn ông, vội vàng mở miệng: "Chủ vẫn ổn chứ? Có nghe thấy cháu nói chuyện không?"

Cơ thể Việt Triệu Tịch đột nhiên cứng đờ, anh không thể tin quay đầu lại, yên lặng nhìn góc nghiêng của Tần Tranh. Giọng nói của cô như phát ra từ đáy nước sâu, hết như bong bóng trong suốt bỗng bành lặc lự, rồi dần dần hiện rõ đường nét.

Cuối cùng khi nhảy lên khỏi mặt nước, nó bỗng chốc vỡ ra, xuyên qua màn nước dày đặc truyền đến tai anh.

"Chú vẫn ổn chứ? Có nghe thấy cháu nói chuyện không?"

-----oOo-----

Chap 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

Việt Triệu Tịch ngẩn ra vài giây, đè nén cảm giác kích động xoay người lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía Tần Tranh.

Cô mặc một bộ quần áo thoải mái, trực tiếp ngồi quỳ trên mặt đất.

Sau khi chạm vào động mạch cổ của người nạn, cô lập tức quỳ gối bên cạnh người đàn ông, hai đầu gối dang rộng, chuẩn bị tiến hành hô hấp nhân tạo.

Động tác của cô vô cùng linh hoạt, nhanh chóng tìm được điểm chính xác, rõ ràng là đã từng học qua.

Hai tay cô đan vào nhau, lòng bàn tay đặt lên khuôn ngực của người đàn ông, lợi dụng trọng lượng cơ thể của bản thân bắt đầu dùng sức ấn xuống.

Tần Tranh nín thở, cắn chặt môi dưới, dùng sức ấn mạnh. Dây buộc tóc của cô bị tuột xuống, mái tóc dài bung xõa tán loạn, thỉnh thoảng lại lắc lư theo động tác của cô, những lọn tóc mềm mại không ngừng tung bay.

Cô thầm đếm số lần ấn, liên tục ấn xuống mấy chục cái. Tiếp theo đó, cô cúi người xuống, nâng cằm của người đàn ông lên, bóp chặt cánh mũi của ông ấy, tiến hành hô hấp nhân tạo.

Cô dò mạch đập của người đàn ông nhưng không tìm được, lại rướn người lên, có chút bị hụt hơi.

Chờ đến khi cô chuẩn bị ấn xuống lần nữa, Việt Triều Tịch đã ngồi xổm bên cạnh cô.

"Để tôi thay cho."

Tần Tranh ngẩng đầu lên nhìn thấy anh thì hơi ngẩn ra: "Cậu biết làm à?" "Ừm." Việt Triều Tịch cúi đầu trả lời.

Tần Tranh đứng dậy, nhìn Việt Triều Tịch ngồi xuống chỗ ban nãy của cô, nhanh chóng tiến hành sơ cứu.

Động tác anh tiêu chuẩn lại thành thực, rõ ràng cũng đã từng học qua.

Tần Tranh an tâm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hai người ăn ý thay phiên nhau thực hiện, liên tục mấy lần như thế, mạch đập của người đàn ông cuối cùng cũng khôi phục.

Lúc này, nhân viên công tác ở công viên và bác sĩ cấp cứu mới chạy tới.

Sau khi người đàn ông được đặt trên cán đưa đi, người nhà liên tục cảm ơn hai người bọn họ, sau đó vội vàng rời đi.

Việt Triều Tịch hoàn hồn, nhìn thoáng qua Tần Tranh bên cạnh.

Thấy cô thở hắt một hơi rồi cúi người nhặt đồ lên, mái tóc đen nhánh rũ xuống đong đưa. Vừa rồi tình hình cấp bách nên cô đặt vội ba lô và điện thoại trên đất.

Những giọt mồ hôi trong suốt trên vầng trán nhăn mịn thỉnh thoảng nhỏ xuống, ngay cả chóp mũi cũng rịn một lớp mồ hôi mỏng, lấp lánh trong suốt. Việt Triều Tịch nhìn sườn mặt cô, không nói lời nào, suy nghĩ sớm đã bay tận đầu.

Mãi cho tới khi cô thu dọn xong đứng lên, anh mới hoàn hồn lại.

Tần Tranh xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh, một tay giữ mái tóc, một tay luôn vào dây buộc tóc, năm ngón tay xò ra.

Mái tóc của cô dài và dày, đuôi tóc hơi xoắn nhẹ, hình như là xoắn tự nhiên.

Ngón tay trắng nõn xuyên qua mái tóc đen nhánh, vòng vài vòng, mái tóc nhanh chóng được buộc lại gọn gàng.

Ánh mắt anh dõi theo động tác của Tần Tranh, chăm chú nhìn vào phía sau tai phải của cô. Anh không hề chớp mắt, cứ thế nhìn không rời, quả nhiên trên da thịt trắng nõn có một nốt đỏ hồng. Trái tim anh thoáng dao động, chậm rãi đến gần, nhìn thấy rõ đó là một nốt ruồi son. Ngón tay Tần Tranh nhẹ nhàng sượt qua, lọn tóc buộc cao đong đưa qua lại, nhanh chóng che khuất nốt ruồi son đỏ kia.

Tim Việt Triều Tịch đột nhiên đập nhanh, làm cho lồng ngực anh hơi phát đau.

Cho nên, thật sự là cô.

Cô quay đầu lại, vừa hay đối diện với ánh mắt thâm thúy của Việt Triều Tịch, không khỏi ngẩn người ra.

Tâm mắt của hai người giao nhau, bầu không khí xung quanh đột nhiên yên tĩnh.

Ánh mắt của anh quá nghiêm túc, hệt như một đầm lầy, làm cho cô có cảm giác mình bị ngập chìm vào trong tầm mắt đỏ.

Trái tim Tranh như bị nhắc lên, hô hấp cũng dần chậm lại. Cô lại nhớ tới ngày đó ở giảng đường nghe anh trả lời câu hỏi của giảng viên.

Giọng nói làm người ta rung động.

Hoạt động của câu lạc bộ lồng tiếng trong học kỳ này vẫn chưa tới lượt của cô. Nhưng cô đã tìm thấy được giọng nói đốn gục trái tim mình, chính là người trước mặt.

Đây là lần đầu tiên bọn họ đứng đối diện nhau, vóc dáng của anh rất cao, Tần Tranh chỉ đứng tới cằm của anh.

Cô phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thấy khuôn mặt anh. So với những bạn học nam cùng lớp chưa lột bỏ hết nét trẻ con, Việt Triều Tịch có một kiểu trầm ổn không phù hợp với độ tuổi của mình, ngay cả khi anh cười cũng có cảm giác lạnh lùng, là một kiểu khí chất khó tả.

Nhưng gương mặt anh lại trẻ đã hơi di chuyển, dừng ở bả vai cô, nhưng vẫn làm mặt cô nóng lên.

Xét cho cùng, bị một người con trai có ngoại hình xuất sắc nhìn chăm chăm như vậy làm sao không đỏ mặt cho được? Tần Tranh không biết tại sao Việt Triều Tịch cứ nhìn cô không rời, nhưng cô đã bắt đầu cảm thấy đầu ngón tay của mình tê dại, thậm chí còn có dấu hiệu lan khắp người, chiếm thán tới tim của cô. Cô thậm chí còn mơ hồ cảm thấy, thứ cô thích không chỉ là giọng nói của anh.

Vì muốn phá vỡ bầu không khí trầm mặc, cô nhẹ giọng nói: "Cảm ơn cậu lúc nãy đã hỗ trợ."

"Chuyện nên làm." Anh không biết là cô có nhận ra anh không: "Chúng ta cùng nhau tới đây, tôi tên là..."

"Tôi biết." Tần Tranh ngược mắt lên, đôi mắt bỗng chốc sáng ngời.

"Cậu biết?" Việt Triều Tịch hơi sững sốt.

Không biết vì sao, trong lòng anh đột nhiên dâng lên cảm giác vui sướng bất ngờ.

"Việt Triều Tịch đúng không? Chúng ta học cùng lớp."

Cô hơi dừng lại, ánh mắt trong trẻo nhìn về phía anh.

"Tôi tên là Tần Tranh."

-----oOo-----

Chap 25

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tới lúc ăn cơm trưa, tất cả mọi người đều tập trung ở hai chiếc bàn dài cạnh của số nhà ăn số 1.

Tần Tranh và Hà Cảnh Thao ngồi xuống, một lát sau, Việt Triều Tịch đi tới nhìn xung quanh một vòng.

Ánh mắt anh lảng lảng nhìn về phía cô, sau đó cầm đồ ăn nhanh chóng ngồi xuống chỗ đối diện cô. Tần Tranh vừa mới ăn một miếng bò bít tết, nhìn thấy anh ngồi xuống, tim cô bỗng đập nhanh một nhịp.

Cô vội cầm lấy ly nước chanh trên bàn lên uống một ngụm to.

Cô cũng gọi món bò bít tết lát dày giống như Việt Triều Tịch. Thịt vừa chắc lại dai ngon, nước sốt thơm ngọt tràn ngập khắp khoang miệng, mùi thơm lan tỏa, mang đến cho vị giác những trải nghiệm phong phú. Tần Tranh nghĩ, miếng bò bít tết này chắc hẳn đã được ướp muối trước đó, bên ngoài hơi thiếu nước nhưng bên trong lại mềm và mọng nước.

Lúc chiên lên có cho thêm bơ, lá hương thảo và có xạ hương, bởi vậy mới tán ra mùi thảo mộc thoang thoảng.

Việt Triều Tịch bình tĩnh cắt miếng thịt bò bít tết, ánh mắt nhẹ nhàng lướt nhìn: "Chín bảy phần sao?"

Tần Tranh hơi ngần người, sau đó mới gật đầu: "Ừm."

Cô nhìn thoáng qua lưỡi dao anh vừa mới cắt, đỏ hơn của cô, có lẽ là chín năm phần. Việt Triều Tịch hỏi cô: "Vừa rồi động tác sơ cứu của cậu rất tiêu chuẩn, có học qua rồi à?" Hà Cảnh Thao ngồi bên cạnh cô đang nghiêng người nói chuyện phiếm với Hứa Mộng, không để ý thấy hai người họ yên tĩnh ngồi trong góc, bốn mắt nhìn nhau.

"Lúc ở trại hè cấp ba có khóa huấn luyện cấp cứu, mà bình thường tôi cũng hay để ý đến cái này."

Tần Tranh hơi dừng lại, ánh mắt dời xuống: "Thấy cậu cũng khá rành."

"Ừm." Việt Triều Tịch thấp giọng nói: "Có một lần tôi gặp tai nạn, nên sau đó đã đi học qua."

Tần Tranh đặt ly nước xuống, trong miệng cô tràn ngập mùi thanh mát của chanh.

Việt Triều Tịch ngồi đối diện cô, ánh mắt gần như nhìn thẳng vào cô, khiến cô nhất thời không biết nói gì mới phải, cho tới khi anh lần nữa lên tiếng.

"Bò bít tết ở đây khá ngon, cậu ăn nhiều thêm đi."

Tần Tranh lúc này mới nhớ ra anh là người Giang Thành: "Chắc cậu hay đến công viên giải trí này lắm nhỉ."

"Tiểu học, trung học, cấp ba, dường như đều tổ chức ở đây, chỉ riêng tiểu học thôi đã tới đây ba lần." Việt Triều Tịch dừng lại vài giây, không chút nề hà cười nói: "Lúc người thân ở nơi khác đến thăm, tôi còn phải đi cùng."

Tần Tranh cũng nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn tòa lâu đài màu sắc rực rỡ bên ngoài cửa sổ, trong lòng có chút hâm mộ.

Xét cho cùng, làm gì có cô gái nào không thích thế giới cổ tích?

"Cậu là người Thanh Đồng sao?" Việt Triều Tịch hỏi cô. Tần Tranh gật đầu, vừa bay Hà Cảnh Thao xoay người lại, cô chỉ về phía anh ta: "Cậu ấy cũng vậy."

Hà Cảnh Thao nở nụ cười, nhìn thoáng qua Việt Triều Tịch: "Tôi và Tần Tranh đều học trường trung học số 1 Thanh Đồng."

"Ừm." Việt Triều Tịch nhìn về phía anh ta, gật đầu.

Rồi lại dời ánh mắt, cúi đầu im lặng tiếp tục dùng bò bít tết. Sau đó anh cũng không lên tiếng nữa. Tần Tranh cảm thấy bầu không khí có chút xấu hổ, đành phải tiếp tục trò chuyện với Hà Cảnh Thao. Món tráng miệng cuối cùng là kem, lúc Tần Tranh cắn miếng, cô cảm nhận được một ánh mắt mãnh liệt ở đối diện đang nhìn qua đây.

Khi cô nhìn sang, Việt Triều Tịch cũng không dời mắt đi, thay vì lúc trước là sự lạnh nhạt thờ ơ, thì lúc này trong ánh mắt anh như mang theo ý cười.

"Sao vậy?" Cô không nhịn được mà hỏi anh. Việt Triều Tịch bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt mang đậm ý cười, lại lắc lắc đầu.

Mãi cho tới khi Hà Cảnh Thao bên cạnh quay mặt sang, buồn cười đưa một tờ khăn giấy cho cô, chỉ chỉ môi trên của cô. "Môi trên dính kem kìa."

Tần Tranh ngẩn người vài giây, nhìn qua cửa sổ thủy tinh phản chiếu một lúc, quả nhiên là môi trên dính một vòng màu trắng. Cho nên, vừa rồi Việt Triều Tịch rõ ràng nhìn thấy nhưng lại không nhắc nhở cô.

Sau khi lau sạch, cô lại nhìn về phía đối diện mình.

Chỉ thấy anh đang khoanh tay, môi hơi nhếch lên, ánh mắt lẳng lẳng nhìn thẳng về phía cô.

Ánh mắt nồng nhiệt như vậy làm cho tim cô bỗng chốc đập dồn dập, bên tai cũng phấp phồng, thế là cô lập tức dời tầm mắt, hết như chạy trôi

chết. Việt Triều Tịch lần nữa nhìn thấy Tần Tranh và Hà Cảnh Thao ở bên nhau là vào hoạt động kỳ cuối của câu lạc bộ lồng tiếng.

Lúc được Hứa Mộng mời tới tham gia, vốn dĩ anh đã từ chối, kết quả Hứa Mộng lại ở bên cạnh liên tục thờ dài.

"Tần Tranh còn có Hà Cảnh Thao, nếu cậu mà từ chối tôi nữa, tôi không biết phải chọn ai đây."

"Tần Tranh cũng ở trong câu lạc bộ lồng tiếng?"

"Đúng vậy."

Việt Triều Tịch suy nghĩ giây lát, cuối cùng vẫn đồng ý tham gia với Hứa Mộng.

Mục đích của hoạt động là tìm kiếm người có giọng nói làm bạn rung động.

Vào ngày diễn ra hoạt động, người Tần Tranh mời đến quả nhiên là Hà Cảnh Thao, mà tất cả người tham gia đều đọc cũng một đoạn văn.

Lúc từng người đọc, Tần Tranh đều chăm chú lắng nghe một cách nghiêm túc.

Chỉ đến khi Việt Triều Tịch bắt đầu đọc lên, cô lại nghịch điện thoại, không còn nghiêm túc lắng nghe nữa.

Việt Triều Tịch vô thức nghĩ, cuối cùng thì người có giọng nói làm cho cô rung động lại là người khác.

Lúc ra về thì trời đã tối, bốn người họ cùng nhau đi dạo dưới bóng cây trong khuôn viên trường.

"Hình như giọng nói của hai người có hơi giống nhau." Hứa Mộng đột nhiên lên tiếng.

Cô ấy nghiêng người, ánh mắt nhìn lướt qua hai người: "Vừa nãy tớ thiếu chút nữa đã nhầm lẫn đấy. Tần Tranh, cậu nói xem có phải không?"

Tần Tranh hơi ngẩn người, lúc này ánh mắt của Việt Triều Tịch cũng nhìn về phía cô. Đêm nay cảm xúc của anh hơi trùng xuống, có vẻ tâm sự nặng nề, gián tiếp làm ảnh hưởng tới Tần Tranh.

Bên trong ánh mắt anh hình như có một cảm xúc mãnh liệt và kích động, thiêu đốt thần kinh của cô. Thật ra cô có thể nhận rõ được giọng nói của hai người bọn họ, thậm chí còn thích giọng nói của Việt Triều Tịch hơn, nếu không vừa nãy cũng sẽ không cố ý ghi âm lại.

Nhưng Hứa Mộng nói thẳng như thế, cô cũng không muốn bị người khác nhìn thấu tâm tư của mình.

Nên làm bộ như vô tình cúi đầu xuống, tránh né ánh nhìn của anh, nhẹ nhàng gật đầu. "Ừm."

-----oOo-----

Chap 26

Cơn gió mát lạnh ngoài cửa sổ thổi bay bức rèm cửa, bức rèm liên tục phất phơ, bóng đêm lưu chuyển làm cho căn phòng càng trở nên yên tĩnh.

Cơ thể hai người càng dựa sát vào nhau, trong phòng vang vọng âm thanh trao đổi nước bọt.

Nụ hôn có xu thế khiến người ta càng lúc càng ý loạn tình mê, Tần Tranh nhịn không được muốn đẩy anh ra.

"Việt Triều Tịch, tắt đèn được không?"

Ngón tay của Việt Triều Tịch vẫn đặt phía sau tai cô, trán anh chạm vào trán cô, ánh mắt dịu dàng như nước. "Không tắt."

Ngữ khí bá đạo làm cho Tần Tranh giật mình ngỡ ngẩn.

Bởi vì anh không muốn, nên khi ở trong bóng tối nghe thấy giọng của anh, cô lại tưởng là một người nào khác đang nhấp nhô trên người cô.

Đầu ngón tay của Việt Triều Tịch nhẹ nhàng vuốt ve nốt ruồi son nấp sau vành tai cô. Lòng bàn tay mang theo vết chai mỏng ma sát lên vành tai, kích thích da thịt mềm mại non nớt, làm Tần Tranh phát ra âm thanh rên rỉ yêu kiều.

Cô vô thức kẹp chặt hai chân, cảm nhận được bên trong hoa huyệt đang có một dòng nước chảy ra.

Lần đầu tiên cô nhận ra mình mãi cảm đến vậy.

Việt Triều Tịch cũng nhận ra được cô đang động tình, tim anh đột nhiên mềm mại hẳn đi.

Cô giống như một nụ hoa kiều diễm, dưới sự âu yếm của anh, từ từ nở rộ trong lòng bàn tay anh. Muốn biến cô trở thành người của anh, mãi mãi.

Ánh mắt anh vô cùng dịu dàng, năm ngón vòng qua cổ cô, nhẹ nhàng nâng lên.

Anh cúi đầu xuống mổ lên môi cô vài cái, sau đó nụ hôn tinh tế rơi xuống sườn cổ trắng nõn rồi chìm ngập trong xương quai xanh quyến rũ của cô. Đầu lưỡi anh thè ra, nhẹ nhàng liếm láp chôn hờ ở xương quai xanh. "Tôi vẫn chưa tắm..." Tần Tranh nhẹ giọng nói.

Bây giờ cô mới sực nhớ ra, bởi vì anh đến quá nhanh nên cô chưa có thời gian đi tắm.

Việt Triều Tịch ngẩn người, nhanh chóng ôm cô lên đi về phía nhà vệ sinh.

"Vậy thì đi tắm."

"Anh buông tôi ra trước đi." "Không, tối tắm giúp em." Phòng vệ sinh cũng không quá rộng, nhưng có phân ra khu vực khô và ướt.

Chỗ vòi sen có vách ngăn, tuy nhiên, khi hai người đứng vào trong thì không gian rõ ràng không đủ nhiều.

Tần Tranh thậm chí còn cảm thấy không khí hơi loãng, có cảm giác thở không nổi.

Cô khẽ đẩy anh ra một chút, nhưng anh không hề xê dịch, lại làm như không hiểu mở nước giúp cô.

Tóc của anh vẫn chưa khô hoàn toàn, mềm mại dính vào trán, làm cho cô nhớ tới lúc bọn họ vừa mới quen biết, anh của khi đó vẫn còn rất trẻ.
"Việt Triều Tịch..."

Cô liếm liếm môi, đang tìm kiếm câu từ để bảo anh đi ra ngoài.

Việt Triều Tịch cố định vòi sen, lại lần nữa bước về phía trước đè cô lên mặt tường.

Tần Tranh ngẩng đầu lên, hàng mi run run, tim đập càng lúc càng nhanh.

Anh vừa chăm chú nhìn cô vừa cởi sạch đồ trên người cô ra. Cơ thể trắng nõn bị bóc ra từng lớp, đường cong lồi lõm càng trở nên quyến rũ dưới ánh đèn vàng ấm áp.

Việt Triều Tịch nhìn cô không rời, tầm mắt di chuyển từ trên xuống dưới, ánh mắt cũng dần u tối.

"Chút nữa anh sẽ bị ướt đấy." Tần Tranh lại đẩy anh ra.

Việt Triều Tịch thấp giọng cười, anh cởi quần áo trên người mình xuống.

"Như này sẽ không ướt nữa." Hai người mặt đối mặt, hô hấp cũng bắt đầu chậm rãi dần dập. Có một loại ý vị trần trụi trong ánh mắt thẳng thắn của anh, cố định tránh đi, nhưng vừa cúi xuống đã nhìn thấy nơi khiến cô càng thêm xấu hổ. Đối diện với cơ thể săn chắc của anh, ánh mắt cô không biết đặt nơi nào cho phải, chỉ có thể yên lặng xoay người nhìn sang chỗ khác.

Anh bước một bước sát lại gần cô, cơ thể Tần Tranh có chút cứng đờ. Vật nam tinh ở giữa háng anh xẹt qua khe hông cô, chạm vào phần lưng dưới của cô rồi từ từ có xu hướng ngẩng cao đầu.

Cô cảm nhận được quy đầu to tròn đang áp sát vào hông eo cô, vô thức cọ xát, cũng bắt đầu nóng lên và trương to. Thậm chí cô còn cảm nhận được lỗ nhỏ của anh đang mấp máy, làm thấm ướt da thịt ở phần hông eo cô. Là vật nam tinh của anh đang phun dịch.

Tay Việt Triều Tịch đưa về phía trước cầm lấy eo cô.

Động tác cọ xát làm da thịt dần nóng lên, khiến cho da đầu cô tê dại, không nhìn được phải căn chặt môi dưới.

Tay anh vắn van nước trước mặt cô, dòng nước trong suốt từ trên cao chảy xuống, bán những tia nước li ti lên đầu vai tròn trịa của cô. Dòng nước uốn lượn dọc theo đường cong cơ thể đang dính chặt của hai người, từ từ rớt xuống.

Mùi thơm của sữa tắm hoa súng xanh nhanh chóng tràn ngập trong căn phòng phủ đầy hơi nước mờ mịt này.

Anh đứng phía sau vươn tay vuốt ve vòng eo thon thả của cô, lòng bàn tay trơn trượt dính đầy sữa tắm.

Hồ hấp nóng rực mang theo tiếng thở dốc khe khẽ vang lên bên tai cô.

Tiếng thở dốc của anh quặn rũ đến mức khiến trái tim cô rung động.

Tần Tranh nhìn không được nhắm mắt lại, theo tiết tấu của anh bắt đầu nhẹ giọng thở dốc.

Bàn tay to rộng dán sát vào bụng dưới của cô, một độ nóng như thiêu đốt truyền đến làm cơ thể mỏng mảnh của cô run lên khe khẽ.

Cảm nhận được sự kích động của cô, anh thấp giọng cười, mỗ nhẹ lên đầu vai cô.

"Đừng sợ, tôi sẽ từ từ giúp em tắm rửa sạch sẽ."

Lòng bàn tay anh vòng qua rốn cô, ấn lên da thịt xung quanh, chậm rãi cọ xát, tiết tấu làm người ta động tình.

Hai cánh tay cô chống lên mặt tường trước mắt, dòng nước chảy qua ngực cô, len qua những kẽ ngón tay thon dài của anh rồi biến mất giữa hai chân cô.

Nước ấm kích thích hai cánh hoa đang đóng chặt, làm những đầu ngón chân cô cũng co quắp lại. nhưng cô có thể cảm nhận mật dịch đang không ngừng tuôn ra khỏi hoa huyết

Cô nhẹ giọng thở dốc, hơi híp mắt lại, đột nhiên ngẩng đầu lên `ừm' một tiếng. Tay anh đột nhiên di chuyển, từ phía dưới mò mẫm lên trên, cầm lấy bầu ngực cao ngất của cô.

Chap 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Anh đừng như vậy..."

Sắc mặt Tần Tranh phấm hồng, bên tai bắt đầu đỏ rực như rỉ máu.

Bộ ngực hếch cao bị anh nắm trong lòng bàn tay xoa nắn, cô cảm thấy toàn thân đều nhũn ra.

Việt Triều Tịch dán sát vào tai cô, dùng cằm vén gọn mái tóc dài đen nhánh của cô, cúi đầu hôn lên nốt ruồi son kia. "Đừng thế này sao?" Giọng nói trầm thấp giống như đàn cello rung ở âm cuối, còn khàn khàn mang theo dự vọng: "Ngày thường không phải em tắm rửa thế này sao?"

Đầu lưỡi linh hoạt thè ra, liên tục liếm láp nốt ruồi son phía sau tai cô, mãi cho tới khi nơi đó hoàn toàn ướt át.

Ánh mát dịu dàng, anh lẳng lẳng nhìn vành tai đỏ hồng lên của cô.

Tần Tranh cảm giác được dự vọng không ngừng trào ra, vòng eo cô bủn rủn, sau lưng lại không nhận được run rẩy. Sức lực của anh dần tăng lên, mút lấy da thịt phía sau vành tai cô, hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn.

Tần Tranh rùng mình, tình triều dâng lên khiến cô sắp không đứng vững được, cơ thể cô ngã về phía sau dán sát lên người anh.

"Đừng như vậy mà...ừm...đừng..."

Việt Triều Tịch bị giọng nói mềm mại của cô làm cứng đầu, anh lưu luyến không muốn rời buông ra, thở dốc nặng nề.

Ánh mắt sâu thẳm của anh dừng lại trên bờ vai trần của cô, sau đó dời xuống bộ ngực no đủ, đầu nhũ hồng nhạt đang lộ ra ở giữa những ngón tay anh.

Da thịt trắng nõn đỏ bừng lên, giống như đóa hồng mai nở rộ nơi băng thiên tuyết địa.

Tiếng thở của anh ngày càng nặng nề, ánh mắt cũng ngày càng u tối.

Bàn tay dính đầy sữa tắm thoa lên toàn bộ ngực cô, rồi dịu dàng xoa nắn.

Hai bầu ngực bị anh vấn về thành đủ hình dạng, hoàn toàn chìm ngập trong bọt sữa tắm, liên tục trượt ra ngoài.

Anh thấp giọng thở dốc một hơi, khóe mắt đã ửng đỏ, dục vọng dưới đáy mắt càng ngày càng nồng đậm.

Ngón tay bắt đầu tăng thêm lực, mạnh mẽ chà xát, sữa tắm không ngừng tràn ra giữa những ngón tay anh.

Hai bầu ngực dựng thẳng, dần dần bị bọt sữa tắm hoàn toàn che lấp, đầu nhũ hồng hồng như ẩn như hiện lộ ra.

Tần Tranh cắn chặt môi, nhưng không cách nào chống đỡ được khoái cảm tê dại do bàn tay anh dùng sức xoa nắn, đôi môi cô không kìm được tràn ra tiếng rên rỉ.

"Nhẹ chút...ừm...Nhẹ chút..." Âm thanh yếu ớt của cô càng kích thích Việt Triều Tịch, thân dưới của anh đã cứng tới phát đau. Anh cắn lên vành tai cô, xoay ngược cơ thể cô lại.

Cô vốn dĩ đang đưa lên người anh, bị anh lật người lại thì lập tức mất điểm tựa, hai chân bủn rủn lại không thể chống đỡ được, trực tiếp ngồi bệt xuống mặt sàn.

Việt Triều Tịch dùng một tay nhắc cánh tay cô lên, cô hơi ngẩng đầu, vừa hay đối diện với vật giữa hai chân anh. Hàng mi dài tinh tế không nhận được run rẩy, vật nam tính đó đậm của anh chạm lên gò má cô, cô vô thức dời tầm mắt đi. Đồ vật của anh đã hoàn toàn cương cứng, bao quy đầu đỏ tươi căng ra hết cỡ.

Đối diện với cô, vật thô cứng dữ tợn đó càng thêm kích động, mã mắt mở ra, hưng phấn phun tinh dịch trong suốt về phía cô.

Việt Triều Tịch nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nhìn ánh mắt hoảng loạn của cô, ánh mắt anh vừa thương vừa xót.

"Em không muốn sao?"

Bụng ngón tay anh vuốt ve khoe môi cô, thực ra anh cũng không vội gì giờ phút này, cũng không thể vừa mới bắt đầu đã dọa cô sợ hãi.

Đối với cô, anh muốn lâu dài. Tần Tranh thấp giọng thở dốc, cô cũng không phải không muốn, chỉ là trong lòng có chút sợ hãi, hy vọng anh có thể cho cô một chút thời gian.

Ánh mắt dịu dàng của anh lướt qua gương mặt cô, hai tay nâng cánh tay cô lên, kéo cơ thể cô lại gần hơn một chút. "Vậy chúng ta đổi cách khác." Anh lấy bột sữa tắm xoa khắp vật nam tính đang cương cứng, xoa đến vùng bụng dưới săn chắc của mình.

Chỉ chừa lại quy đầu đỏ đậm nhô ra khỏi bột sữa tắm.

Anh đẩy hông về phía trước, quy đầu dán sát vào cằm cô rồi từ từ di chuyển bên cổ cô. "Để nó tắm rửa giúp em."

Tay Tần Tranh đưa về phía trước, bầu lấy hai bên đùi căng chặt của anh, cảm nhận được bột sữa tắm đang di chuyển. Vật thô cứng dính đầy bột sữa tắm trườn dọc theo gò má cô, rớt xuống sườn cổ cô. Hô hấp của anh có chút dồn dập, quy đầu chống lên phần cổ mảnh khảnh, nhẹ nhàng cọ lên cọ xuống giống như đang cọ rửa, từ từ lau từng chút bột sữa tắm lên người cô.

Cứ đưa lên đưa xuống như thế, nước và bột sữa tắm cũng rơi xuống khoe môi cô.

Việt Triều Tịch nhìn bột sữa tắm màu trắng dính bên khoe môi cô, ánh mắt anh càng thêm thâm trầm. Tần Tranh ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, thấy dưới đáy mắt anh có dự vọng không cách nào che giấu, giống như ngọn lửa nho nhỏ bốc cháy trên thảo nguyên rộng lớn, bắt đầu đốt cháy cả đồng cỏ.

Việt Triều Tịch vươn ngón tay cái ra, nhẹ nhàng lau đi bọt sữa tắm dính trên khoe môi cô, lại lấy chút nước giúp cô rửa sạch.

Cô không nhịn được ngậm lấy ngón tay cái của anh, làm cho ánh mắt anh càng thêm u tối. Tần Tranh chỉ mới bị ngón tay anh vuốt ve bên khoe môi mà toàn thân đã tê dại, cô khẽ cắn khoe môi, đôi môi càng ngày càng đỏ mọng, bầu ngực cũng không ngừng phập phồng lên xuống.

Vật nam tình tiếp tục di chuyển xuống, bắt đầu trượt trên bả vai cô.

Lại đưa đẩy theo đầu vai trơn bóng một hồi, sau đó dọc theo xương quai xanh đi thẳng xuống, chậm rãi mò tới bầu ngực no đủ của cô.

Quy đầu cực đại chọc vào hõm xương quai xanh của cô, cọ xát vài cái vào nơi đó.

Tần Tranh nghe thấy âm thanh hít thở của anh ngày càng nặng nề, tim cô cũng bắt đầu đập càng dồn dập.

Trong quá trình cọ xát, bọt sữa tắm đã rơi xuống không ít, lờ mờ có thể thấy được vật nam tính đó thắm bên trong, vừa thô vừa cứng.

Quy đầu men dọc theo xương quai xanh, cọ tới bộ ngực trắng nõn của cô thì hơi dừng lại một chút.

Tần Tranh ngược mắt lên nhìn anh, chỉ thấy gương mặt anh tuấn của Việt Triều Tịch lộ ra dục vọng không cách nào ẩn nhẫn được.

Anh nặng nề thở dốc một tiếng, vật nam tình chen thẳng vào bên trong rãnh ngực của cô.

Chap 28

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vật nam tính đỏ rực, từ dưới trườn lên len vào trong khe ngực sấu.

Nửa người Tần Tranh hơi đưa lên tường, sắc mặt nháy mắt đỏ ửng, đôi mắt nhìn anh lại vô cùng sáng ngời.

"Việt Triều Tịch...Anh đang làm gì vậy?"

Hàng mi dài của cô nhẹ nhàng chuyển động, treo một giọt nước trong suốt chực chờ rớt xuống, tỏa sáng lấp lánh như pha lê, làm cho cả người cô trở nên vô cùng sống động.

Hơi nước trong khóe mắt bị ánh mắt trong trẻo của cô xua tan, đáy mắt cổ tràn ngập ánh sáng, dường như muốn nhận nhạo gợn sóng, chốc lát lại tán ra.

Việt Triều Tịch cúi đầu chăm chú nhìn cô, thấy dáng vẻ phong tình khó gặp của cô, trái tim anh lại thỏa mãn vô cùng.

Dục vọng trong đôi mắt đen như mực không ngừng dâng lên, tình yêu và khát vọng của anh đối với cô vào lúc này đã lên tới cực điểm.

Anh thở dốc một tiếng thật mạnh: "Em nói xem?"

Trong tầm nhìn của anh, bầu ngực trắng nõn cao ngất đã bị lớp bột trắng mịn bao phủ gần hết. Quy đầu đỏ rực dính lây bột sữa tắm từ bên trong khe ngực, đầu khắc tròn trịa bắt đầu đảo quanh đầu nhũ hồng nhạt

Anh đẩy mộng, cầm lấy vật nam tinh nhắm thẳng tới đầu nhũ mềm mại, từ từ cọ xát.

Cô có thể cảm nhận được mã mắt đang chuyển động không ngừng hơi mở hé ra, hết lần này đến lần khác đánh thẳng lên đầu nhũ mẫn cảm của cô. Cô thậm chí còn cảm nhận được trong cái miệng nhỏ đang mở hé đó phun ra một ít tinh dịch, hưng phấn và kích động giống như vừa nãy khi đối mặt với cô.

Trong lòng cô run lên, vừa sợ hãi lại vừa chờ mong.

Chất lỏng dính nhớp trào ra khỏi quy đầu, cọ xát lên nhũ hoa hồng hào của cô, bột sữa tắm chậm rãi chuyển động, dọc theo bầu ngực no đủ của cô chảy xuống dưới. Đầu nhũ cô đứng thẳng lên, bắt đầu nhuộm sáng, được chất lỏng trong suốt như pha lê bôi lên làm phát ra thứ ánh sáng lấp lánh.

Đầu nhũ giống như có một dòng điện chạy qua, vòng eo cô nhanh chóng tê dại, hai tay gắt gao nắm lấy đùi anh.

"Việt Triều Tịch...a...ừm.." Âm thanh mềm mại của cô phát ra theo sự lay động của cơ thể. "Ừm." Anh trầm giọng đáp lại cô.

Gương mặt anh tràn ngập tình dục, miệng hơi hé ra thở dốc. Tiếng thờ dốc dồn dập phát ra, tiếng sau càng nặng nề hơn so với tiếng trước, giống như móc cầu, cấu lấy trái tim cô. Huyết nhỏ giữa hai chân cô tiết ra mật dịch, dưới háng cô đã hoàn toàn ướt đẫm.

Hai cánh môi thịch nhẹ nhàng mở ra, mật dịch làm cho cánh môi bóng loáng, lỗ nhỏ mấp máy không ngừng rỉ ra chất lỏng, như đang khát vọng bị lấp đầy.

Cô bị tình dục hun đúc, ngẩng đầu lên, cắn môi dưới.

Lúc này, anh nhìn thấy trong ánh mắt cô hiện lên sự bất lực, yếu ớt.

Anh thềm thở dài một tiếng, hơi cúi người xuống, vật nam tình trượt khỏi rãnh ngực cô. Cô thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó lại bắt đầu thở dốc.

Bởi vì tay anh nắm lấy đầu nhũ hồng nhạt của cô, kéo căng hai bầu vú của cô lên.

Vòng eo anh đưa đẩy, để vật nam tình có thể tiến vào khe ngực, cọ xát từng cái từng cái ở trong đó.

Bầu vú bị nắn bóp đã hoàn toàn biến dạng, ngón cái của anh còn chốc chốc cọ xát lên đó.

Lòng bàn tay có vết chai mỏng ma sát lên đầu nhũ, làm đầu nhũ vừa đau vừa sưng, khiến cô chỉ có thể bất lực phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt.

"A...Nhẹ một chút...Việt Triệu Tịch, anh nhẹ chút..."

Vật nam tình đỏ đậm trườn ra khỏi bọt sữa tắm, trượt tới trượt lui giữa hai bầu vú của cô. Bàn tay anh bắt lấy hai bầu ngực no đủ, dùng sức ép chúng lại với nhau, bắt đầu ra sức xoa nắn.

Anh khép chặt các ngón tay lại, kẹp lấy hai núm vú hồng hào căng cứng, khiến cô càng thở hổn hển dữ dội hơn. "Ừm...mềm quá...trơn quá..."
Anh ngửa cổ lên, thở dốc một tiếng.

Anh vừa dùng sức xoa nắn bầu vú đầy đặn của cô, vừa đưa đẩy hông để vật nam tình cọ xát không ngừng trong khe ngực cô.

Vật nam tình thô to đỏ đậm không ngừng ra vào giữa hai luồng vú, chất lỏng trong suốt thỉnh thoảng cũng trào ra. Điểm mẫn cảm của cô bị anh kích thích, làm cổ liên tục chảy nước mắt. Cô không ngờ hai người bọn họ có thể làm ra chuyện thô tục thế này.

"Tần Tranh." Anh nhẹ giọng gọi tên cô, không nhìn được hôn lên môi cô.

Chân mày, chóp mũi, khóe môi, cuối cùng là đôi mắt cô, anh nhẹ nhàng liếm hết nước mắt của cô.

"Việt Triệu Tịch...ừm...tôi không muốn nữa..."

Chưa nói xong đã bị anh dùng nụ hôn chặn lại.

Đầu lưỡi nóng bỏng thâm nhập vào khoang miệng cô, tiếng thở dốc trầm thấp phát ra.

Nụ hôn kết thúc, cô vẫn đang thở dốc, chột nhìn thấy tay anh nâng hai bầu vú của cô lên, ép chúng sát lại với nhau, kẹp chặt lấy vật nam tình của anh.

Hai nhũ thịt trắng nõn dính sát vào nhau, vật nam tinh thô to bị trói chặt ở giữa, liên tục đưa đẩy bên trong rãnh ngực cô. Bot nổi lên càng ngày càng nhiều, quy đầu hết xuất hiện rồi lại biến mất, tinh hoàn cực đại theo động tác đưa đẩy đánh lên ngực cô.

Cô cảm thấy ngực mình nóng dần lên, theo động tác mãnh liệt bọt cũng văng ra liên tục. Vật nam tinh của anh cũng to lên, vừa hồng vừa tím.

Động tác đưa đẩy của anh nặng thêm vài phần, cô cúi đầu, nhìn vật nam tinh đang lên xuống kia, gần như sắp chạm tới cằm cô. Cô muốn quay đầu đi, lại bị anh nắm cằm kéo lại.

Anh thở hồng hộc, tình dục càng lúc càng hiện rõ trên gương mặt anh, khóe mắt cũng trở nên đỏ ửng.

Vào lúc cuối cùng, khoái cảm mãnh liệt từ xương cùng lan ra khắp cơ thể.

Việt Triều Tịch ngẩng đầu lên, phát ra tiếng rên nặng nề, yết hầu lẫn lộn, eo hông đưa đẩy liên tục. "A...Ha..."

Tần Tranh nghe thấy âm thanh động tình của anh, cô vô thức cúi đầu xuống, vừa hay đối diện với đỉnh đầu của vật nam tinh.

Mã mắt mở to, tinh dịch phun ra từng dòng từng dòng, dính lên trên mặt cô.

-----oOo-----

Chap 29

Vào thời khắc cao trào, chân mày Việt Triều Tịch nhíu chặt, cằm cũng căng ra.

Anh ngửa đầu nhắm mắt lại, từ trong cổ họng phát ra âm thanh thở dốc nặng nề, là sự sung sướng cùng sáng khoái tới mức tận cùng.

Anh nắm chặt lấy đầu vai của Tần Tranh, nhìn thấy đồ vật của mình vẫn đang run rẩy trước mặt cô. Quy đầu đỏ tím vừa mới phun ra, lúc này đã gần như kết thúc.

Phần đỉnh tràn ra những giọt tinh dịch trắng đục, rơi xuống bộ ngực cô.

Dính thẳng lên đầu nhũ của cô, nụ hoa đỏ tươi bị tinh dịch bao lấy, lại chảy xuống phía dưới, kéo ra một đoạn trắng đục dài.

Gương mặt nhỏ nhắn và chiếc cằm thon mượt của cô, hay thậm chí đôi môi anh đào cũng bị dính một ít tinh dịch.

Chân cô mềm nhũn, cứ như vậy ngồi trước mặt anh, về mặt xấu hổ nhìn lại anh, dường như không biết nên làm thế nào cho phải.

Việt Triều Tịch vừa yêu vừa thương nhìn sâu vào mắt cô, sau đó lấy vò hoa sen đến giúp cô rửa sạch.

Dòng nước trong suốt và tinh dịch dính trên người cô kết hợp lại với nhau, từ cổ đến ngực, chảy xuống bụng nhỏ phẳng lì, lại chảy xuống tới nơi um tùm bên dưới.

Ánh mắt anh lại u ám hơn mấy phần, tiếng thở dốc cũng bắt đầu trở nên trầm hơn.

Ngón cái lại lần nữa vươn tới nụ hoa đã đỏ hồng, kích thích làm cho toàn thân Tần Tranh run rẩy.

Tay cô nắm lấy phía sau đầu gối của anh, không kiềm chế được phát ra tiếng thở dốc. Ngón tay anh dần dần đi về phía trước, sờ đến bên môi cô, nơi đó vẫn còn dính một ít tinh dịch chưa được tẩy sạch hoàn toàn.

Ngón tay anh xoa nhẹ, lại bắt đầu vuốt ve đôi môi đỏ mọng của cô.

Tần Tranh vô thức liếm khẽ, lại hơi nhú mào, nhưng cô cũng không có vẻ bài xích quá nhiều. Việt Triều Tịch giương khóe môi, nhẹ giọng nói: "Có thể chứ?"

Âm thanh khàn khàn, dường như đang mê hoặc lòng người. Cô ngẩn người một chút, làm như đã hiểu ý của anh.

Cô lẳng lặng nhìn anh một hồi, đầu lưỡi hồng nhạt lại lần nữa thê ra, quấn quanh ngón tay của anh vài vòng.

Mùi tanh nhàn nhạt, lan tràn ở giữa môi cô.

Cô hơi dừng lại, sau đó nuốt cả ngón tay vào bên trong, bắt đầu liếm mút nó.

Lực liếm mút của cô cũng dần dần trở nên mạnh lên, ánh mắt Việt Triều Tịch cũng càng lúc càng tối đen.

Tần Tranh lại lần nữa nhìn thấy vật nam tinh của anh ngẩng đầu lên, dưới tầm mắt của cô bắt đầu trở nên thô to. "Có thể."

Việt Triều Tịch nặng nề thở dốc một tiếng, sau đó rút ngón tay ra khỏi miệng cô.

Anh đỡ vai cô, bế cô lên, để cô đứng sát vào tường, còn bản thân anh thì ngồi xõm xuống. "A....Anh muốn làm gì?"

Tần Tranh kinh hô một tiếng, một chân đã bị anh nâng lên, đặt trên đầu vai của anh. Việt Triều Tịch ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào cái miệng đỏ tươi trước mặt, giờ phút này mật dịch bên trong đang không ngừng trào ra. "Đừng nhìn mà." Cô then thùng cúi đầu xuống, định khép hai chân lại.

Việt Triều Tịch cười nhẹ, ban rộng hai chân cô ra.

Đôi mắt đen nhánh của anh hiện lên một tia sáng, gương mặt cũng sát lại gần, hơi thở nóng rực phả thẳng vào nơi đó.

Hai cánh hoa giống như thịt trai màu mỡ, hơi tách nhau ra một chút.

Miệng nhỏ hồng hào bị mật dịch trong suốt vây lấy, trơn bóng như muốn phát sáng, hết như thạch trái cây trong suốt ướt át.

Dưới ánh mắt của anh, nó nhẹ nhàng runn rẩy, phun ra một luồng mật dịch. "Đừng..."

Tần Tranh còn chưa kịp nói xong thì môi anh đã dán lên. Khe thịt nhỏ hẹp bị đầu lưỡi ướt át linh hoạt của anh liếm mát, quét từ trên xuống

dưới, mang đến khoái cảm như thủy triều.

Cô vô thức phát ra tiếng rên rỉ, hai tay nắm lấy đầu anh, ngón tay luồn vào bên trong tóc anh, xoa da đầu anh, thở dốc thật sâu. Đầu lưỡi linh hoạt không ngừng di chuyển, từ kể mông cô liếm đến hai bên cánh hoa, hơi dừng lại một chút, nhưng rất nhanh lại chuyển động, đào quanh hạt thịt nhỏ ở giữa. Vừa sướng vừa tế đại.

Dưới sự nghiền ép của đầu lưỡi anh, cô vô thức nâng mông lên phối hợp, dâng hoa huyết của mình cho anh.

Cô đưa người vào tường, gác một chân thon dài lên bờ vai rộng của anh, bắt đầu run rẩy. Việt Triều Tịch xoa nắn phần đùi trong của cô, lại vừa an ủi vừa nhào nặn hai cánh mông cô, từ từ kéo nó về phía môi mình.

Đầu lưỡi thô ráp liếm láp viên thịt nhỏ, ma sát từng chút một, môi lưỡi của anh như lửa nóng làm thần kinh của cô bị thiêu đốt, châm lên ngọn lửa dục vọng trong cơ thể cô. "A...tê quả...ừm...Chậm một chút..."

Cô nhịn không được ngửa đầu, ngón tay nắm chặt lấy mái tóc đen của anh.

Âm thanh rên rỉ yêu kiều trầm thấp, nhưng trong phòng tắm chật hẹp lại càng phóng to hơn.

Đầu lưỡi rời khỏi viên thịt nhỏ, lại từ từ đi xuống, lúc tới miệng huyết lại đột nhiên dừng lại. Khỏe mắt Tần Tranh chảy ra dòng nước, cô cúi đầu nhìn xuống, vừa hay anh đang ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy bên trong đôi mắt anh tràn ngập dục vọng vô biên.

Anh chăm chú nhìn cô, sau đó cuộn đầu lưỡi, mạnh mẽ đâm vào bên trong miệng huyết ướm át.

"Ha...Đừng như vậy...ừm..." Trong nháy mắt, Tần Tranh thấp giọng khóc ra, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống. Đầu lưỡi anh thọc ra rút vào bên trong hoa huyết, linh hoạt như một con rắn, thăm dò khắp nơi trong vách thịt chật hẹp.

Hệt như có một dòng điện chạy qua, cô vô thức run rẩy người, cẳng chân bị anh nắm lấy, ngón chân non mịn cũng cuộn tròn lại.

Một luồng mật dịch trào ra, tưới lên đầu lưỡi của anh làm cho đầu lưỡi càng trở nên ướm át hơn.

Hai tay Việt Triều Tịch đỡ lấy cánh mỏng cô, hơi tách ra một chút, lại bắt đầu hút lấy mật dịch của cô.

Không gian trong phòng tắm chật chội, dường như chỉ có thể nghe thấy âm thanh liếm mút của anh.

Khi nghe thấy âm thanh đó, Tần Tranh vừa cảm thấy then vừa cảm thấy hưng phấn. Khoái cảm từ chỗ sâu nhất bên trong hoa huyết lan tràn khắp cơ thể cô.

"Ha...ừm...Tôi không chịu nổi... huhu...J"

Linh hồn cô dường như sắp bị anh hút đi, cô vụng vẹo cánh mỏng, dục vọng trong người đã đạt tới đỉnh điểm.

-----oOo-----

Chap 30

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tần Tranh liên tục thờ dốc, nhìn Việt Triều Tịch ngẩng đầu lên, khoe môi của anh đều dính mật dịch.

Tất cả đều là của cô...

"Thoải mái không?" Anh hỏi cô.

Tay anh rời khỏi miệng cô ra, chậm rãi di chuyển lên trên bắt lấy vòng eo thon thả mà một tay có thể nắm hết. Cô xấu hổ cắn môi, tránh đi ánh mắt nóng bỏng của anh, khoe mắt đã nhuộm đầy nước mắt.

"Anh đừng nói nữa..."

Giọng điệu xấu hổ của cô làm cho anh cười khẽ một tiếng. Âm thanh hơi khàn do tình dục vừa hun đúc, còn chưa bình thường lại.

Chân cô vừa mới đặt xuống, ngón chân chạm lên mặt sàn, lại bị anh xoay ngược người lại.

Hai tay anh nắm chặt lấy eo cô, đè cô lên mặt kính trong suốt.

Cửa kính lạnh lẽo, hai bầu vú no đủ bị đè ép lên đó đến biến dạng, dính sát vào nhau.

Đầu nhũ của cô chạm vào mặt kính lạnh lẽo càng thêm tê dại trướng đau, đỏ tươi giống như đóa hoa hồng nở rộ vào đêm hè. Tay cô chống lên mặt kính, vòng eo mảnh khảnh cong lên, cánh mỏng trắng như tuyết vô thức hếch về phía sau.

Mái tóc đen nhánh rơi tán loạn trên tấm lưng nôn nà, giống như mực nước chuyển động trên giấy Tuyên Thành.

Việt Triều Tịch bước về phía trước một bước để đứng gần cô hơn, ngón tay vén mái tóc dài của cô, nhìn thân hình của cô cong cong hết như một cây đàn violin, đường cong tuyệt đẹp.

Ngón tay anh dọc theo phần lưng cô, chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, sau đó nắm chặt lấy eo cô, cánh mỏng của cô càng nhếch lên cao, vừa hay có thể nhìn thấy miệng huyết đỏ tươi.

Cô vừa mới trải qua cảm giác cao trào, chất nhầy trong suốt vẫn đang trào ra, chảy dọc xuống đôi chân mảnh khảnh. Hai cánh môi đầy đặn hơi tách ra, hạt thịt lộ ra đều thịt đỏ thắm nhỏ nhắn, đây là dấu vết vừa rồi được môi lưỡi của anh âu yếm qua.

Hô hấp của anh trở nên dồn dập hơn, anh hưng phấn tới mức không thể kiềm chế được nữa, dưới thân lại dính sát vào người cô.

"A...Nóng quá..."

Tân Tranh cảm nhận được vật nam tinh đang ma sát ở giữa mỏng cô, nó đã cứng tới mức không cứng thêm được nữa. Việt Triều Tịch cúi đầu, cắn lên đầu vai mượt mà của cô.

Hít một hơi thật sâu, sau đó anh nắm lấy vật nam tinh đang cương cứng của mình từ phía sau mạnh mẽ tiến vào bên trong.

Vật nam tinh căng tràn miệng huyết non mềm, hung hăng đi vào bên trong, thân vật thô to lấp đầy vách thịt, không chút kẽ hở. Cơ thể Tần Tranh đột nhiên bị thâm nhập không chút phòng bL vòng eo nhỏ nhắn của cô hơi run nhẹ, sau đó lui về phía sau chậm rãi nghênh đón để anh dễ dàng tiến vào bên trong.

"Ừm..."

Hai người đều thở dốc một tiếng, Tần Tranh cảm nhận được loại cảm giác bị xô xuyên.

Sâu bên trong cái miệng nhỏ đang không ngừng co rút, làm cho cô càng cảm nhận một cách rõ ràng hình dạng của quy đầu.

Vừa tròn vừa lớn, phần đầu khấc chạm mạnh vào lớp thịt bên trong của cô, làm dâng lên cảm giác chua xót, nước mắt sinh lý của cô cũng vô thức chảy ra.

Một đường trơn mượt, anh không cần tốn chút sức nào đã có thể tiến sâu vào bên trong, hai túi tinh dán sát vào mông thịt của cô.

Tư thế này có thể thâm nhập sâu, cũng làm cho cơ thể cô cảm nhận được sự xa lạ và căng thẳng.

Tầng tầng lớp lớp thịt bên trong bị ma sát, chúng cũng gắt gao hút chặt lấy anh.

"Tần Tranh." Anh thở hển hển gọi tên cô: "Thả lỏng một chút, đừng kẹp chặt quá."

Quy đầu mẫn cảm của anh bị lỗ nhỏ liếm mút không ngừng, dường như bên trong đang xoắn chặt, mạnh mẽ ép anh bán ra.

Cổ anh nổi đầy gân xanh, mồ hôi từ thái dương rớt xuống bờ vai cô, sau đó chảy dọc theo phần lưng của cô.

Anh hít sâu một hơi, cúi đầu hôn lên xương sống của cô, để cho thân thể cô từ từ thả lỏng. Hoa huyết siết chặt lấy vật nam tinh lại tiết ra mật dịch dính nhớt, anh bắt đầu kích thích phía dưới, từng chút từng chút một để vật nam tinh va chạm vào bên trong. "A...ừm...Chậm một chút..." Cánh mỏng Tần Tranh vụn vụn, lắc lư theo tiết tấu của anh, để cho anh dễ dàng thọc vào rút ra hơn.

Nhũ hoa bị cọ xát từng nhịp một theo động tác tiến vào của anh, lưu lại trên mặt kính dấu vết ái muội. Việt Triều Tịch nắm lấy hông cô đâm vào rút ra, phát ra từng tiếng thở dốc nặng nề. Vật nam tinh đó đậm không ngừng ra vào giữa cánh mỏng trắng nõn, chốc chốc lại rút hoàn toàn khỏi hoa huyết, làm cho mật dịch văng ra khắp nơi. Vách thịt bị vật nam tinh ma sát, gân xanh trên thân vật làm cho thịt mềm bên trong tế dai.

Cảm giác trướng đau trước nay chưa từng trải qua làm cho cô bất giác cắn chặt cánh môi mình.

"Trướng quá...sâu...sâu quá...huhu..."

Cổ tình anh còn phát ra âm thanh thở dốc đứt quãng ở bên tai cô.

Anh hỏi cô: "Em có thích làm tình không? Có thích tư thế này không? Có thích tôi dùng tư thế này làm em không?" Thấy cô im lặng không lên tiếng, Việt Triều Tịch cắn chặt răng, vật thô cứng thay đổi góc độ, cay mở hai cánh hoa của cô từ dưới lên trên rồi liều mạng đâm mạnh vào bên trong.

Tần Tranh bị anh đâm rút đến nỗi hai chân đều cách mặt đất, dường như toàn thân cô đều dựa vào nơi giao hợp với anh để trụ vững, cánh móng lắc lư không ngừng.

Quy đầu cực đại hung hăng đi vào nơi sâu nhất bên trong hoa huyết, còn muốn mạnh mẽ nghiền ép nơi đó.

"Thích, thích lắm."

Cô khóc lóc cầu xin anh, giọng nói mềm mại đáng yêu.

Anh hôn lên môi cô, nặng nề thở dốc hỏi: "Thích cái gì?" Anh đưa đầu lưỡi ra, liếm láp khóe môi tê dại của cô. Dưới thân lại lần nữa hung hăng đâm rút, miệng huyết cũng bị căng tới trướng đau, nước mắt cô lại chảy ra.

"Thích bị anh làm như thế này./!"

Nhưng mà, anh căn bản không nghĩ sẽ buông tha cho cô như vậy, anh lấp kín miệng cô, với lưỡi vào bên trong khoang miệng cô.

"Ừm...ừm..." Cô rên rỉ một tiếng, ngoan ngoãn liếm mút lấy đầu lưỡi anh.

Hai tay anh từ sau cánh môn cô trượt về phía trước, nắm lấy hai bầu vú cao ngất kia, thân người nóng như lửa đốt dính sát lên người cô.

Lạnh và nóng đồng thời tập kích, làm cho cô càng thêm kích thích, nước mắt không ngừng trào ra.

Anh dùng sức xoa nắn bầu vú vài cái, sau đó rút ra bắn lên trên mặt kính.

Tinh dịch cùng với mật dịch của cô kết hợp lại chậm rãi chảy xuống dưới.

-----oOo-----

Chap 31

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 31

Sau nửa đêm, toàn bộ thành phố gần như đã bước vào giấc ngủ an tĩnh.

Tần Tranh ở bên trong phòng tắm mệt tới nỗi không muốn động dậy, cuối cùng vẫn được anh bế lên giường.

Việt Triều Tịch nhanh chóng đứng dậy, một hồi lâu sau vẫn chưa thấy quay lại.

Tần Tranh mở to mắt, trong đầu thầm nghĩ, có phải xong chuyện rồi nên anh muốn rời đi không?

Cô ngồi dậy, nhìn thấy Việt Triều Tịch đang ngồi bên ngoài cửa sổ, thông qua kính thiên văn ngắm nhìn bầu trời.

“Hình như nhìn không được rõ lắm.” Anh cảm nhận được ánh mắt của cô, bèn nói một câu.

“Ừm...Ánh sáng ở đây bị ô nhiễm quá nặng...Có lẽ phải chờ một lát mới được.”

“Phải không?” Anh điều chỉnh lại góc độ, nhìn về hướng ánh trăng.

“Hơn nữa...” Tần Tranh muốn nói lại thôi.

Việt Triều Tịch quay đầu lại chăm chú nhìn cô: “Hơn nữa cái gì?”

“Hôm nay không phải là ngày tốt để ngắm trăng, trước mồng năm hàng tháng là thời điểm để ngắm trăng non và trăng lưỡi liềm. Mười lăm hàng tháng trăng sẽ cao và sáng hơn.”

“Cho nên?”

Lông mi cô hơi rũ xuống, sau đó lần nữa ngẩng đầu lên nhìn anh: “Trăng thượng huyền, phải ngắm vào thời điểm trước sau mồng tám hàng tháng mới đẹp nhất.”

Tâm mắt Việt Triều Tịch chuyển sang đầu giường của cô: “Bức ảnh này là chụp trăng thượng huyền sao?”

“Ừm.” Cô cũng nhìn theo ánh mắt của anh.

Mặt trăng màu xám đen lơ lửng dưới dưới bầu trời đêm, các chi tiết của hình dáng trăng khác nhau cũng hết sức rõ ràng.

“Bức ảnh này chụp vào ngày mùng chín Âm lịch, có thể thấy được núi hình vòng cung, ngựa mặt trăng, răng núi, hổ thiên thạch...”

Cô dừng lại một chút, chân mày hơi nhíu lại, tiếp tục nói: “Tôi nói mấy cái này có phải rất vô vị không?”

“Không đâu, rất thú vị.” Anh nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt trong trẻo sáng ngời: “Có cơ hội chúng ta cùng ngắm đi.”

Anh tưởng tượng, lúc anh nhìn về phía bầu trời đêm vô ngần kia, cô sẽ ở bên cạnh anh nói cho anh biết về tất cả sở thích của cô.

Anh muốn hiểu cô nhiều thêm một chút.

Anh muốn trái tim cô ngày càng gần anh hơn.

Một lát sau, Việt Triều Tịch đứng dậy kéo rèm cửa sổ lại, sau đó xoắn chăn lên chui vào.

“Không ngắm nữa, đi ngủ sớm thôi.”

Phía trên của anh trần trụi, bên dưới chỉ mặc một chiếc quần đùi thoải mái, thoạt nhìn như đang ở nhà, hình ảnh này khác biệt hoàn toàn so với những gì Tần Tranh biết về anh.

Cô ngấm nhìn đường nét cơ bắp hoàn mỹ của anh, ánh mắt trước sau vẫn không dám di chuyển lung tung.

Lại nhin không được hỏi: “Anh không về à?”

Cô chỉ hỏi ra nghi hoặc trong lòng, nhưng lời nói vừa thốt ra, cô lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Quả nhiên, hô hấp của người trước mặt khựng lại, thân thể của anh cũng hơi căng cứng.

“Tôi hơi mệt.” Anh dừng lại một chút, rũ mắt nhìn về phía cô: “Tôi có thể ngủ lại đây một đêm không?”

Trái tim Tần Tranh bỗng nhiên bị kéo chặt, giọng nói của anh làm cô có cảm giác hơi ảm ức, như muốn lên án cô vừa dùng xong đã muốn đuổi anh đi.

Cô đương nhiên không nghĩ như vậy, chỉ đành lật đật nói: “Đương nhiên là có thể, chỉ là giường này hơi nhỏ.”

Việt Triều Tịch cười khẽ một tiếng, hô hấp nóng rực phả vào tai cô.

Anh thẳng thắn ôm cô vào lòng, cơ thể hai người dính sát vào nhau: “Như vậy sẽ không nhỏ nữa.”

Vòng eo của Tần Tranh bị anh ôm chặt, mặt cô gần như dán lên lồng ngực anh, hô hấp cũng trở nên rối loạn.

Tiếng tim đập mạnh mẽ truyền đến tai cô, từng tiếng từng tiếng đánh vào màng nhĩ.

Qua thật lâu, hô hấp của cô mới trở lại bình thường, tay anh chậm rãi mò dần lên trên, giữ chặt gáy cô.

“Ngủ đi.”

Lúc trời còn chưa sáng, Tần Tranh cảm nhận được cánh môi của anh.

Đôi môi anh dừng trên trán cô, mềm mại vô cùng, như là mưa bụi triền miên.

“Mấy giờ rồi?” Cô nhẹ giọng hỏi anh.

“Đánh thức em sao?” Anh hôn lên giữa mày cô như lời xin lỗi.

“Còn sớm, em ngủ tiếp đi.” Việt Triều Tịch giúp cô chỉnh lại góc chăn, sau đó đứng lên.

Trong lúc ý thức còn đang mê mông lung, cô nghe được âm thanh thanh thúy, thần kinh trong đầu cũng bị kích thích.

Dường như có thứ gì đó rơi xuống sàn nhà, lại bắn lên, lăn ra bên ngoài, phát ra một tiếng vang thật dài.

Cô xoa xoa đôi mắt, ánh sáng trong phòng hơi tối, cô loáng thoáng thấy bóng dáng của một người.

Việt Triều Tịch đưa lưng về phía cô, anh đang mặc quần áo vào, vai rộng eo hẹp, hai chân thon dài.

Anh nghiêng đầu, hình như đang cúi đầu tìm kiếm thứ gì đó.

Cô giơ tay lên, mở đèn đầu giường, anh lại xoay người qua, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

“Không sao, lần sau tìm cũng được.”

Anh hôn lên tay cô, cánh môi nhẹ nhàng chạm vào từng đầu ngón tay của cô, sau đó nhét vào lại trong chăn.

Chẳng mấy chốc, cô nghe thấy âm thanh đóng cửa của anh, lần thứ hai lại chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Mặt trời lên cao, lúc Tân Tranh rời giường đã không còn thấy vali ở đây nữa.

Cô nhớ trước đó có tiếng vang, bèn cúi đầu tìm kiếm.

Dưới gầm giường gần đầu giường, cô nhìn thấy ánh sáng kim loại lấp lòe phát ra trong bóng tối.

Cô cúi người nhặt nó lên, là khay măng sét.

Kiểu dáng rất sang trọng, các cạnh tròn được mạ bằng kim loại màu bạc, vòng lên xuống, bên trong có bánh răng được thiết kế tinh tế, tỉ mỉ.

Ngón tay cô thò vào bên trong, có thể chuyển động bánh răng, làm nó chậm rãi xoay tròn.

Tân Tranh đột nhiên nghĩ tới, ở cổ tay áo của anh có một nốt ruồi nhỏ, dính vào tĩnh mạch trên cổ tay.

Mỗi lần tĩnh mạch ở cổ tay đập sẽ gắt gao sát lại gần nhau.

Nốt ruồi kia giống như khay măng sét, tuy vô cùng kín kẽ nhưng cũng không kém phần quyến rũ.

Tay trái cô nắm lấy khuy măng sét, tay phải cầm lấy điện thoại, tìm đến khung chat ít ỏi đoạn đối thoại kia, ngần ra nửa ngày.

Cuối cùng cô vẫn bỏ điện thoại xuống, chung quy vẫn không gửi tin nhắn đi, bởi vì anh nói lần sau tìm lại.

Trên ngón tay dường như vẫn còn lưu lại dấu hôn của anh, cô nắm chặt khuy măng sét trong lòng bàn tay.

Lần sau, là đến bao giờ đây?

-----oOo-----

Chap 32

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 32

Công việc lần này, thực ra giai đoạn đầu diễn ra không mấy thuận lợi.

Sau khi phương án bị bên A bác bỏ, bọn họ lại muốn nhanh chóng có một phương án khác bổ sung.

Sau đó cũng có mấy phương án đưa ra, cuối cùng mới thống nhất được một phương án, nhóm của Tần Tranh cũng bắt đầu lao vào cuồn quay bận rộn.

Tuy rằng ở chung tầng phòng làm việc, nhưng Tần Tranh dường như không có cơ hội nhìn thấy Việt Triều Tịch.

Anh không phải đi công tác thì cũng đang mở họp.

Phòng họp cuối dãy lúc nào cũng đèn đuốc sáng trưng, đây là biểu thị cho việc IS chuẩn bị có động thái mới, mà anh cũng bắt đầu bay đi bay về liên tục.

Khuy măng sét vẫn đặt trên tủ đầu giường, cũng không đợi được lần sau như lời anh nói.

Nhưng cho tới bây giờ cô vẫn không chủ động hỏi anh, lần sau là tới bao giờ.

Thật ra, cô cũng không nhất định phải biết được lần sau là khi nào.

Thời tiết thay đổi, tháng Ba gió lạnh thổi qua toàn bộ thành phố, cô định gửi một tin nhắn bảo anh chú ý thời tiết, nhưng ngẫm nghĩ một hồi, lại cảm thấy bản thân làm việc dư thừa.

Đêm xuống, cô cầm khuy măng sét trong tay, nhẹ nhàng nâng niu, đột nhiên nhớ tới bánh răng trên chiếc măng sét là mô phỏng bên trong đồng hồ.

Ba bánh răng tương ứng với kim giờ, kim phút, kim giây.

Mỗi một lần xoay tròn là đại biểu cho việc thời gian trôi đi, cùng với sự chờ mong trong nội tâm của cô.

Người nào đó cũng thỉnh thoảng lướt nhìn điện thoại tới thất thần, gần đây thời gian anh ở Giang Thành rất ngắn.

Thậm chí có một lần, tin nhắn đã soạn xong rồi nhưng cuối cùng anh vẫn không gửi đi.

Bởi vì anh biết cô cũng đang rất bận, lúc đi ngang văn phòng làm việc của cô, anh nhìn thấy quầng thâm ở dưới mí mắt cô.

Anh nhớ tới buổi sáng ngày hôm đó, khi anh đứng dậy, cô đang trong ở trong bóng tối vươn tay mở chốt đèn đầu giường.

Vì thế, ngón tay anh di chuyển xóa bỏ tin nhắn đã soạn xong.

Việt Triều Tịch nhìn qua tiến độ công việc của Tần Tranh, anh biết vào cuối tuần này nhóm của cô sẽ hoàn thành nhiệm vụ được phân công, thứ Bảy và Chủ Nhật không cần phải tăng ca.

Anh cố tình điều chỉnh lại lịch trình, hôm thứ Sáu lúc chuẩn bị tan tầm, anh gấp gáp trở về mở cuộc họp vào lúc chạng vạng tối.

Xe nhanh chóng tiến vào bãi đỗ xe, anh liếc mắt nhìn thấy một chiếc xe có chút quen thuộc đang đi ra.

Anh nghiêng đầu nhìn sang, vừa hay thấy Tần Tranh đang ngồi trong xe ở vị trí ghế phụ lái, góc nghiêng người ngồi bên cạnh cô, anh cũng vô cùng quen thuộc.

Anh không nhịn được gửi tin nhắn cho cô: [Đêm nay em có tiện không?]

Một lúc lâu sau, tin nhắn của cô mới gửi qua: [Xin lỗi, đêm nay không được.]

Một dòng tin nhắn này làm cho trái tim anh đột nhiên trùng xuống.

“Sao vậy?”

Lạc Nhất Minh ngồi đối diện Tần Tranh, nhìn thấy cô đang cúi đầu nhìn chăm chăm điện thoại.

“À, không có gì.” Tần Tranh ngẩng đầu lên, đặt điện thoại sang một bên bàn.

Cô sợ dĩ từ chối Việt Triệu Tịch hoàn toàn là do hôm nay đang tới kỳ sinh lý.

Tuy rằng cô rất muốn nhìn thấy anh, cho dù không làm gì cũng được.

Nhưng nhìn lại mối quan hệ trước mắt của hai người, cô không chắc rằng anh sẽ có suy nghĩ giống như cô.

Nhiệm vụ được phân công đã hoàn thành, cô và Lạc Nhất Minh thở phào nhẹ nhõm, hai người cùng đi nếm thử một nhà hàng Vân Nam mới mở.

Trước đây Lạc Nhất Minh đều làm việc ở Vân Nam, bởi vậy anh ấy khá là quen thuộc với phong tục địa phương nơi đó.

Mực xào bò khô, khoai sũu hầm, rau muống xào mỡ, thịt nhồi nấm, gà hầm đu đủ, đều là những món ăn đặc sản ở Vân Nam.

Tần Tranh từng nghiên cứu món thịt nhồi, nhưng đây là lần đầu tiên cô biết nấm cũng có thể nhồi thịt, cô gắp lên, ánh mắt tò mò xem xét.

Mũ nấm màu vàng tươi được bao phủ bởi nước sốt đặc, một miếng thịt nguội màu đỏ đặt trên cùng.

Nhìn thấy ánh mắt hứng thú của cô, Lạc Nhất Minh lên tiếng: “Tháng tới mới là mùa nấm rừng, là đợt đầu tiên của nấm xanh, người ta hay gọi là nấm đầu thủy.”

Tần Tranh cắn một miếng, thịt bằm được nhét đầy bên trong nấm, khi nấu chín vị nấm thấm vào bên trong, ngọt và thơm.

Cô biết nguyên liệu nấu ăn này được vận chuyển từ đường hàng không tới, những món cô ăn đều được bảo quản tươi mới.

Cô ngẫm nghĩ: “Có lẽ dùng nấm khâu Bắc cũng có thể làm ra được món ăn tương tự thế này, giống như nấm nhồi phô mai trong món ăn phương Tây.”

Lạc Nhất Minh ngẩng đầu lên, cô vừa hay cúi đầu xuống, nâng chén canh lên.

Gà hầm đu đủ.

Đu đủ cũng là một loại trái cây đặc sản ở Vân Nam, mùi quả thơm nồng. Mùi vị của nó có chút chua, nhưng đã được thịt gà tươi ngon cân bằng lại.

Canh gà được hầm kỹ nên không hề có cảm giác dầu mỡ, ngược lại còn có mùi thanh ngọt ngon miệng.

Cô uống một ngụm, có mấy sợi tóc hơi rũ xuống bên má, làm nổi bật lên làn da trắng mịn và đôi môi đỏ mọng, cả người cô toát lên vẻ điềm tĩnh thanh nhã.

Lạc Nhất Minh cười nói: “Tần Tranh, sao em không yêu đương đi?”

“Hả?”

“Nếu không em nấu ăn ra há chẳng phải không có ai ăn cùng sao?”

Anh ấy biết Tần Tranh thỉnh thoảng có mang theo cơm trưa tự nấu, có đôi khi cô cũng sẽ làm một ít đồ ăn để mọi người ăn cùng.

Tần Tranh nở nụ cười nhàn nhạt, đầu ngón tay lướt qua chiếc điện thoại bên cạnh: “Có nỗi tiếc cũng là một phần bình thường của cuộc sống.”

Ví dụ như, mối quan hệ giữa cô và Việt Triều Tịch.

Nhưng cô không biết, cô thật sự có thể quen với cảm giác nỗi tiếc này sao?

Lúc quay về, nơi Lạc Nhất Minh ở thấp hơn Tần Tranh hai tầng, anh ấy ra khỏi thang máy trước cô.

Tần Tranh đi ra khỏi thang máy, lại lần nữa liếc mắt nhìn màn hình điện thoại, trên màn hình không có bất kỳ tin nhắn mới nào.

Đến khi cô ngẩng đầu lên, bước chân hơi dừng lại.

Trong bóng tối trước mặt, người mà cô đã từ chối trước đó đang đứng ngoài cửa phòng cô.

Tim cô không khỏi đập loạn xạ, đi tới cạnh cửa tra chìa khóa vào, định xoay người nói chuyện với anh, nhưng lại bị anh giành lên tiếng trước.

“Tôi tới tìm đồ rơi ở đây.”

-----oOo-----

Chap 33

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 33

Hành lang yên tĩnh, Việt Triều Tịch đứng ở trước cửa phòng cô, dáng người cao thẳng.

Cô từng bước từng bước đi đến, đèn cảm ứng đột nhiên sáng lên, cô nhìn thấy rõ gương mặt anh.

Trong mắt anh dường như hiện lên sự mệt mỏi, nhưng khi ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía cô, chút mệt mỏi đó đột nhiên không còn thấy đâu nữa.

Tần Tranh dường như cảm nhận được, ánh mắt anh nhìn về phía sau lưng cô rồi bỗng chốc sáng lên.

Chờ tới khi cô tới gần anh, bóng đen bao trùm lấy cô, cô lập tức cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh, trái tim đập càng lúc nhanh hơn.

Đầu ngón tay cô vừa mới chạm vào chìa khóa, định xoay người nói câu gì đó.

“Tôi tới tìm đồ rơi ở đây.”

Giọng nói của Việt Triệu Tịch quẩn quanh bên tai cô, như là khúc nhạc trữ tình phát ra từ đàn violin, cao lên rồi hạ xuống.

Tần Tranh gật đầu, cô nghĩ bụng, ý anh là chiếc khuy măng sét kia sao?

Sự bất an trong lòng dường như được xoa dịu, anh chỉ tới tìm chiếc khuy măng sét thôi, không phải là tới làm chuyện khác.

Nhưng chẳng mấy chốc cô lại nôn nóng, anh chỉ tới tìm chiếc khuy măng sét kia, không phải tới tìm cô.

Mãi cho tới khi đi vào, cô nhanh chóng tìm được chiếc khuy măng sét kia, chần chờ một chút, sau đó đặt nó vào lòng bàn tay anh.

Ánh mắt cô đảo tới cổ tay áo của anh, nhìn nốt ruồi nho nhỏ màu nâu nhạt đó.

Cô dường như nhớ tới, lần đầu tiên anh tới đây cô đã hôn qua nơi đó.

Cô vẫn luôn cúi đầu, cũng không dám nhìn thẳng vào vẻ mặt của người đàn ông trước mặt mình.

Mãi cho tới khi anh cúi người xuống, nâng gáy cô lên, để gương mặt cô đối diện với mặt anh.

Cô nhìn thấy gương mặt anh ngày càng gần, cuối cùng trong tầm mắt cô chỉ còn hàng lông mi dày đậm của anh, từ từ rũ xuống.

Khóe miệng bị anh nhẹ nhàng liếm mát, cô nhin không được rên khẽ.

Đôi môi ẩm áp nhanh chóng phủ, mang theo hơi thở ẩm ướt.

Hô hấp của cô bỗng chốc dồn dập, cô vừa định lên tiếng thì đã bị đầu lưỡi của anh len vào. Chiếc lưỡi linh hoạt liếm hàm trên của cô, sau đó quấn lấy đầu lưỡi của cô.

Lúc này đang là thời kỳ nhạy cảm, bị anh hôn như thế vòng eo của cô lại trở nên mềm nhũn, chỉ có thể bám lấy cổ anh.

Anh cúi lấy đầu lưỡi cô, dịu dàng liếm mát, lại chậm rãi tăng thêm sức mạnh, làm cho đầu lưỡi cô tê dại.

Cô cảm nhận được cơ thể mình càng lúc càng phản ứng mãnh liệt, nhưng mà cố tình thời điểm lại không thích hợp.

“Ừm...Đừng...” Cô giơ tay lên định thử nới rộng khoảng cách giữa hai người, nhẹ giọng nói: “Tôi, cái đó tới...Cho nên không được...”

Người đàn ông trước mặt hơi cứng người lại, gần như đã nghĩ ra tại sao tối nay cô từ chối anh.

Khóe miệng anh cong lên, ý cười càng ngày càng sâu.

“Vậy không làm.” Anh bế cô lên, tay đặt lên bụng dưới của cô, dùng nhiệt độ lòng bàn tay làm ấm bụng cô: “Sẽ thấy khó chịu sao?”

Lúc này, Tần Tranh mới dám nhìn vào đôi mắt anh, tối tăm như là ngọc đen thượng hạng, ánh sáng phát ra cũng không có bất kỳ tạp chất gì.

Cô khẽ lắc đầu, duỗi tay sờ nốt ruồi ở cổ tay anh, vừa mỏng vừa nhỏ.

Xuống chút nữa là ngón tay thon dài sạch sẽ của anh.

Ánh mắt cô vừa nhìn tới đã bị bàn tay của anh bao trùm, mười ngón tay trực tiếp đan vào nhau.

“Thật ra, tôi muốn dẫn em đi tới nơi này.”

Tần Tranh nhìn thời gian, đã hơn 10 giờ, cô hỏi anh: “Tối khuya mới trở về sao?”

Anh không trả lời câu hỏi của cô: “Ngày mai được nghỉ đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vây thời gian đêm nay và ngày mai của em dành cho tôi đi.” Anh nghiêm túc nhìn về phía cô: “Được không?”

Tần Tranh bị ánh mắt chân thành của anh làm cho tim đập nhanh như nổi trống, cô gật đầu.

Việt Triều Tịch tự mình lái xe tới, thời điểm này cơ bản không bị kẹt xe.

Anh càng chạy càng xa, dần dần rời xa nội thành, đi tới vùng ngoại ô.

Tần Tranh biết, nơi này là một khu biệt thự, mặt chính hướng về hồ Kính, phía sau có núi có nước, là phong thủy bảo địa mà người ta hay nói.

Xe chạy mấy vòng trên sườn đồi rồi dừng lại trước một căn nhà ở lưng chừng núi.

Qua cửa kính xe, Tần Tranh nhìn thấy đây là một ngôi biệt thự nhỏ 3 tầng, ngói đỏ tường vàng, lộ ra những tảng đá lớn màu xám đỏ lốm đốm, phong cách Tuscan cổ điển.

Dĩ nhiên đây là một trong những nơi ở của Việt Triều Tịch.

Lúc xuống xe, cô có hơi do dự, lại bị anh thẳng thừng nắm tay kéo ra ngoài.

“Không có người khác.” Dường như anh đã nhìn thấu sự bất an của cô.

Lối vào vừa rộng vừa dài, anh cố tình không bật đèn lên, nắm lấy tay cô kéo vào phòng khách.

Bên trong là một mảnh u ám, đôi mắt cô từ từ thích ứng với bóng tối.

Phòng khách rất rộng, trước mặt là cửa sổ sát mặt đất, bên ngoài là khoảng sân thấp đèn đêm.

Nhìn về phía trước, men dọc theo ngọn núi đi xuống, phía xa xa là hồ Kính dưới ánh trăng, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Anh nắm tay cô yên lặng đi về phía trước, đợi đến khi vòng qua ô cửa sổ sát đất, bên ngoài là một ban công rộng rãi trồng đầy hoa hồng.

Phía trên ban công là các vật thể cao và dài hướng về phía bầu trời.

Đôi mắt Tần Tranh đột nhiên sáng lên, như thể hình ảnh phản chiếu của hồ Kính ở ngay trong tầm mắt cô.

Cái này, cô rất quen thuộc.

Là kính thiên văn.

Hơn nữa, nó giống như cái cô đang có.

Ở phía sau kính thiên văn là một chiếc ghế sofa màu xanh đậm ba chỗ ngồi.

Cô vừa mới đi qua, điều chỉnh lại kính viễn vọng, anh đã ngồi trên ghế sofa.

Anh duỗi tay ôm cô vào lòng: “Từ đây có thể thấy rõ mặt trăng không?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, trái tim như chứa đầy nước hồ, gợn sóng theo làn gió, khẽ dập dờn lay động, giống hệt như tình cảm dâng đầy sắp tràn cả ra ngoài.

Hôm nay vừa hay là mừng 9 âm lịch, trăng thượng huyền.

-----oOo-----

Chap 34

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 34

Xung quanh tĩnh lặng, ánh trăng say lòng người.

Tần Tranh lấy lại bình tĩnh, nghiêm túc điều chỉnh kính thiên văn:

“Ngắm trăng trước đã nhé?”

“Em thích ngắm trăng nhất đúng không?”

“Ừm.”

Ánh đèn thành phố xa dần, xung quanh tối đen, bầu trời đêm trong xanh không gợn mây, đây đúng là nơi thích hợp để ngắm trăng nhất.

Mà hôm nay cũng là thời gian tốt nhất để ngắm trăng thượng huyền.

Việt Triều Tịch nhìn cô úp mặt vào ống kính với vẻ mặt rất tập trung.

Vẻ ngoài của Tần Tranh hơi lai giữa các dòng máu, sống mũi cao thẳng, nhìn dưới kính có vẻ càng nhỏ nhắn tinh xảo.

Anh lẳng lẳng quan sát cô, cơ thể hơi khom về phía trước, lòng bàn tay úp xuống, đỡ nhẹ khuỷa tay cô: “Thấy được gì không?”

Tần Tranh nghiêng mặt, ý bảo Việt Triều Tịch đứng lên: “Anh đến nhìn đi.”

Cô điều chỉnh hướng nhìn rồi nhường kính viễn vọng cho anh.

“Anh nhìn sang bên phải... lại nhích sang một chút...”

Cô đứng bên cạnh nhìn anh, khẽ cắn môi, vươn hai tay đặt lên hai bên thái dương của anh, hơi dịch đầu anh sang một bên.

“Qua bên này một chút.”

Đầu ngón tay cô chạm vào da thịt anh, cảm nhận được một sự ấm áp, cô có hơi khựng lại.

Lúc này, Việt Triều Tịch không nhìn được cười khẽ một tiếng.

Xung quanh yên tĩnh, tiếng cười của anh càng trở nên rõ ràng, mang theo một chút rung động ở lồng ngực lan tới đầu ngón tay cô.

Tần Tranh cảm thấy có thứ gì đó từ đầu ngón tay lan ra khắp người cô, sau đó chạy tới trái tim cô, làm cho trái tim cô tê dại.

Bên tai cô nóng lên, nhanh chóng buông tay, làm bộ như không có việc gì.

“Anh nhìn xem bên phải có ba dãy núi rõ ràng, trên cùng là dãy núi Alps, bên trên là miệng núi lửa Plato, và hai ngọn núi còn lại là Kavkaz và Apennines.”

“Đều là những dãy núi ở Châu Âu.”

“Đúng vậy, những ngọn núi trên mặt trăng đều được lấy tên theo những ngọn núi trên Trái đất. Ba dãy núi này nối liền nhau tạo thành một hình bán nguyệt, bên trong là biển mưa.”

“Biển mặt trăng? Là mấy cái tối màu đó sao?”

“Đúng vậy, biển mặt trăng thực chất là vùng đồng bằng trũng thấp, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, những khu vực tối màu đó chính là nó.”

“Biển mưa là một trong những biển mặt trăng, nó tựa như một quảng trường hình tròn rộng lớn, nơi Hằng Nga 3* hạ cánh chính là biển mưa.”

(Hằng Nga 3 hay Chang'e-3 là tàu thăm dò mặt trăng.)

“Nghe nói là nó được hình thành bởi một hành tinh nhỏ va chạm vào mặt trăng.”

Tần Tranh nhìn sườn mặt anh, thấy vẻ mặt anh nghiêm túc và chăm chú, cô mới tiếp tục nói: “Năm 1972 còn có một thiên thạch khổng lồ va vào mặt trăng, gây ra trận động đất trên mặt trăng mạnh 4 độ richter.”

“Động đất trên mặt trăng?” Anh nhẹ giọng nói.

Tần Tranh dừng lại chốc lát rồi nói tiếp: “Giống động đất xảy ra ở Trái đất vậy, mặt trăng cũng sẽ bị chấn động, mỗi năm sẽ diễn ra nhiều lần, những lần chấn động nhỏ phần lớn đều do lực thủy triều dưới Trái đất gây ra, nhưng chúng ta lại không hề cảm nhận được.”

Tình yêu Moonquake (động đất trên mặt trăng) chính là tình yêu thầm.

Loại cảm giác này giống như bạn đứng trước mặt người mình yêu, nhưng người đó lại vô tư không hề hay biết.

Tần Tranh cúi đầu xuống, thầm thở dài một tiếng ở trong lòng.

Việt Triều Tịch cảm giác được sự trầm lặng của cô, anh quay đầu lại:

“Sao vậy?”

“Không có gì.” Cô lắc lắc đầu, ngồi lên sofa ở phía sau lưng.

Anh cũng xoay người lại, hai tay ôm lấy mặt cô, để cằm cô tựa vào ngực anh.

Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sâu kín như ánh trăng yên tĩnh phản chiếu trong đáy mắt cô.

Cô cảm giác phần tình cảm trong mắt anh đột nhiên mãnh liệt như lửa, giống hệt ánh mắt mỗi lần hai người thân mật.

“Hôm nay tôi...không tiện.” Cô tránh ánh mắt anh.

“Tôi biết.” Giọng nói của anh rất khẽ, giống như tiếng thở dài.

Gương mặt anh càng lúc càng áp sát, hô hấp nóng rực dần dần bao quanh cô, hàng mi cô vô thức run rẩy, cảm giác mình sắp chết ngạt trong giây phút tiếp theo.

Lúc gần trong gang tấc, anh đột nhiên dừng lại: “Tôi có thể hôn em không?”

Tần Tranh chưa bao giờ thấy dáng vẻ của anh như lúc này, dịu dàng như nước, dường như có thể hòa tan cô.

Mấy lần trước bọn họ gặp nhau đều lăn giường, mà anh lại bá đạo, cường thế chiếm hữu.

Nhưng mặc kệ dáng vẻ của anh thế nào cũng đều làm cho tim cô rung động không thôi.

Tần Tranh không đáp lời, cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, đưa đôi môi anh đào của mình về phía anh.

Nụ hôn lần này rất nhẹ nhàng mềm mại, bọn họ không hôn sâu mà chỉ áp môi vào nhau, chậm rãi mơn trớn.

Anh mút nhẹ khóe môi cô, không mang theo bất kỳ tình dục nào, giống như cô là báu vật trân quý nhất của anh, được anh nâng trong lòng bàn tay, cẩn thận chăm sóc.

Mùi hoa hồng phảng phất trong không khí, về đêm lại càng thêm nồng đậm.

Hoa hồng đá quý Lonza bò khắp ban công, từ cánh hoa đến nhụy hoa, từ màu hồng phấn chuyển sang màu hồng đậm.

Phía trên những cánh hoa mướt mát đọng lại giọt sương đêm, ánh trăng cũng ngưng tụ trên đó, khúc xạ ánh sáng trong veo, dần dần cùng nhau chìm vào màn đêm tĩnh mịch.

Biệt thự của Việt Triều Tịch cách biệt thự bên cạnh rất gần, ở giữa hai biệt thự là một vách tường trồng đầy cây chuối xanh mướt, lá xanh dài rộng che lấp đi tầm mắt.

Nhưng ở trong khoảng sân nhỏ phía dưới có một cánh cửa nối liền hai biệt thự.

Trong bể bơi bên cạnh, sóng nước lay động, ánh nước lấp lánh.

Một người ngoi lên khỏi mặt nước, mái tóc dài đen nhánh được hất ra phía sau, một hàng nước trong suốt chảy qua bờ vai tròn trịa, hoàn tan vào làn nước trong xanh trong bể bơi.

Cô ta lẳng lặng ngẩng đầu lên, nhìn về phía ban công bên cạnh, thấy được hai người đang ôm hôn nhau.

Đột nhiên, khóe môi cô ta giương lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

-----oOo-----

Chap 35

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 35

Núi rừng yên tĩnh, xung quanh vắng lặng không có bất kỳ âm thanh quấy nhiễu nào.

Điều này khiến cho lúc Tần Tranh tỉnh lại, cô mơ màng không biết bản thân đang ở nơi nào.

Tối hôm qua cô không về nhà, cơ thể đang bất tiện nên cũng từ chối ngủ chung một giường với Việt Triều Tịch.

Lúc cô ở phòng dành cho khách tỉnh lại, điện thoại đã sớm nhận được tin nhắn của Việt Triều Tịch gửi tới.

Anh có việc bận đột xuất, cần phải về công ty một chuyến. Giữa trưa sẽ trở về ăn cơm cùng cô.

Cơm trưa sao?

Tần Tranh nghi hoặc bước vào phòng bếp, cô mở tủ lạnh ra, nhìn thấy bên trong đầy ắp đồ ăn tươi sống.

Cô có thể nhìn ra được Việt Triều Tịch không thường xuyên tới nơi này, anh cũng không phải là người tự tay xuống bếp nấu ăn.

Vì thế cô nhìn bao bì trên đồ ăn, đều là cùng một ngày, cho nên trước khi tới đây anh đã chuẩn bị trước mọi thứ rồi sao?

Trong trí nhớ của cô, Việt Triều Tịch hình như không kén ăn lắm, cho nên cô dựa theo những đồ ăn có sẵn trong tủ lạnh gửi tên vài món ăn cho anh.

Bên kia nhanh chóng hồi âm, câu trả lời rất đơn giản: [Được.]

Phòng bếp và phòng khách thông nhau, thiết kế theo hình thức mở, phân ra khu vực nấu đồ Tây và khu vực nấu đồ Trung, ở giữa có một chiếc bàn dài.

Tần Tranh lấy thịt trong tủ lạnh ra rửa đông, sau đó tự chiên trứng và thịt xông khói để ăn sáng.

Gia vị cũng có đầy đủ, ngày sản xuất cũng rất mới.

Cô thậm chí hoài nghi Việt Triều Tịch biết một số thói quen nhỏ khi nấu ăn của cô, giống như nước tương, miso, thanh ca ri này kia, anh đều chuẩn bị đầy đủ mọi thứ.

Tần Tranh từ nhỏ đã đi theo bà ngoại học nấu ăn, tay nghề của cô dĩ nhiên không cần bàn cãi, chẳng mấy chốc đã nấu xong bốn món mặn một canh.

Cô liếc nhìn thời gian, vừa hay đúng 12 giờ, Việt Triều Tịch gửi tin nhắn tới, anh nói đang trên đường trở về.

Cô đi đến cửa sổ sát đất, muốn nhìn thử hồ Kình lúc ban ngày, đột nhiên nghe thấy tiếng vang nho nhỏ từ bên ngoài truyền đến.

Tần Tranh hơi do dự, nhưng cô vẫn đi đến gần, cách một tấm lụa trắng mỏng nhìn ra bên ngoài.

Chợt thấy khoảng sân dưới lầu có một người đội mũ rộng vành đang đứng cắt tỉa hoa hồng.

Từ góc độ của Tần Tranh vừa hay nhìn thấy cánh tay đang vươn ra của đối phương, tinh tế thon dài, ngón tay cũng vừa trắng vừa nhỏ.

Mũ lớn che khuất hết gương mặt của người đó, nhưng vẫn không cách nào che giấu đi dáng người yếu điệu và mái tóc xoăn dài kia.

Tần Tranh nhớ rõ Việt Triều Tịch từng nhắc với cô, ở đây không có người khác.

Vậy thì, người phụ nữ này từ đâu tới đây?

Không bao lâu sau, người nọ đã cắt được một giỏ lớn hoa hồng đá quý màu hồng Lonza.

Cô ta xoay người đi về phía khoảng sân bên cạnh, lúc này Tần Tranh mới phát hiện có một cánh cửa gỗ thông với biệt thự bên cạnh.

Lúc đi tới bên cạnh cửa gỗ, cô ta đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tần Tranh, ánh nắng bên ngoài ngày càng chói chang, lại cách một tấm rèm che nên cô ta cũng không nhìn thấy được gì.

Nhưng chỉ một cái liếc mắt kia cũng đủ để Tần Tranh nhìn thấy rõ ràng.

Là Ứng Tuyết, người từng có không ít scandal với Việt Triều Tịch.

Vì sao Ứng Tuyết lại ở cách vách Việt Triều Tịch, hơn nữa giữa hai biệt thự còn cách nhau một cánh cửa như vậy.

Còn về phần vì sao Tần Tranh để ý đến Ứng Tuyết, là bởi vì scandal của cô ta với Việt Triều Tịch.

Năm mười sáu tuổi, Ứng Tuyết ra mắt với tư cách là thành viên của một nhóm nhạc nữ, nhưng bởi vì hành xử của cô ta khác người nên bị thành viên trong nhóm xa lánh.

Mặc dù nhóm nhạc của cô ta rất nổi tiếng, song bởi vì vấn đề hợp đồng của các thành viên nên đột ngột tan rã sau hơn một năm hoạt động, từ đó Ưng Tuyết cũng im hơi lặng tiếng.

Ba năm sau, cô ta xuất hiện trong một gameshow nổi tiếng, bị các tiền bối sai sử đủ kiểu nhưng vẫn nhẫn nhục chịu đựng.

Trong lúc đó cũng vô tình để lộ những tài năng mà cô ta đã học được trong ba năm mai danh ẩn tích như chơi nhạc cụ, tiếng Anh, võ đạo...

Cứ thế, Ưng Tuyết nổi tiếng lần thứ hai. Cô ta diễn vai nữ chính trong hai bộ phim truyền hình, từ đó trở thành tiểu hoa có nhiệt độ.

Tuy rằng những scandal trước đó của Ưng Tuyết và Việt Triều Tịch đa phần đều là những nghi vấn vô căn cứ.

Nhưng đột nhiên Ưng Tuyết xuất hiện trước mắt vẫn làm cho Tần Tranh sửng sốt vô cùng.

Cho nên, mối quan hệ giữa Ưng Tuyết và Việt Triều Tịch rốt cuộc là thế nào đây?

Cô cảm giác toàn bộ suy nghĩ của mình đều đang hỗn loạn, như một cuộn dây len rối tung, căn bản không tìm thấy được đầu dây.

Lúc này, âm thanh cửa khóa điện tử bỗng vang lên.

Tần Tranh quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy Việt Triều Tịch đang đi đến.

Mặt trời chói chang làm nhiệt độ cũng tăng cao, anh cảm giác được bên ngoài có chút nóng, vừa đi vừa kéo cà vạt ra, động tác gọn gàng lại tùy ý, thấp thoáng để lộ hơi thở mập mờ.

Cô nhìn gương mặt trắng nõn của anh, âm thầm nghĩ, những thứ thuộc về người đàn ông này, cô thật sự hiểu hết sao?

Vì sao cô lại muốn tìm hiểu anh?

Rốt cuộc, cô thật sự đang muốn cái gì đây?

“Sao vậy?”

Việt Triều Tịch đi tới trước mặt cô, thấy mặt cô hơi nhợt nhạt, anh vươn tay ra chạm nhẹ lên mặt cô.

Tần Tranh quay đầu đi, tránh sự đụng chạm của anh: “Buổi chiều tôi có chút việc, có thể đưa tôi về không?”

Việt Triều Tịch nhìn bàn tay đang lơ lửng giữa không trung của mình, anh hơi ngẩn người, ánh mắt liếc nhìn bàn ăn đã chuẩn bị xong.

Anh mím môi, đi đến chạm vào cánh tay Tần Tranh, cô hơi giãy giụa, nhưng cuối cùng vẫn bị anh nắm lấy.

“Ăn với tôi bữa cơm trước được không? Chút nữa tôi sẽ đưa em về.”

Anh dắt cô tới bên cạnh bàn ăn, ấn vai cô xuống để cô ngồi lên ghế.

Thăn bò xào ớt Hàng Châu, sườn heo chua ngọt, cá hồ kho tộ, rau củ xào, canh mướp nấu nấm, bốn món mặn và một món canh đơn giản.

Hai người ngồi đối diện không lên tiếng, chỉ yên lặng ăn chén cơm của mình.

Trong lòng Việt Triều Tịch bắt đầu nổi lên sự bất an, anh rõ ràng nhận ra thái độ của Tần Tranh đối với anh có sự thay đổi.

Anh khó chịu buông đôi đũa trong tay xuống, đang định lên tiếng hỏi cô.

Đột nhiên, điện thoại của Tần Tranh đặt trên bàn ăn vang lên.

Ánh mắt của bọn họ cùng lướt qua màn hình, một cái tên quen thuộc xuất hiện trước mặt hai người.

Hà Cạnh Thao.

-----oOo-----

Chap 36

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 36

Hà Cảnh Thao.

Lúc Việt Triều Tịch nhìn thấy cái tên này trên màn hình, ánh mắt anh bỗng chốc trở nên âm đạm.

Hai người nhìn nhau một hồi rồi Tần Tranh cầm điện thoại lên, chậm rãi đi tới bên cạnh cửa sổ sát đất.

Hà Cảnh Thao đang muốn xác nhận với cô thời gian tới công ty tổ chức hôn lễ: “Chủ nhật tuần sau đi, được không?”

“Ừm, gần đây tiến độ công việc cũng được đẩy nhanh rồi, thứ Bảy có khả năng sẽ tăng ca, chủ nhật thì không cần.”

“Vậy ba giờ chiều thứ Bảy, cậu với Nặc Nặc tới đó trước, xong việc tới đón hai người đi ăn bữa cơm chiều.”

“Được, không thành vấn đề.”

Tần Tranh tắt điện thoại, thấy Việt Triều Tịch cũng đứng dậy khỏi bàn ăn, đi về phía cô đang đứng.

Cô lấy lại bình tĩnh, nhìn anh đẩy cửa sổ sát đất ra, đứng đối diện với cô. Vẻ mặt của anh nhàn nhạt, chỉ là giữa hai đầu mày hơi nhăn lại.

Công việc buổi sáng có vấn đề gì làm cho anh phiền não sao?

Tần Tranh đột nhiên rất muốn vươn tay vỗ về anh, để anh đừng làm ra vẻ mặt như vậy nữa, nhưng cuối cùng cô vẫn đặt tay bên hông, không hề đưa lên.

Ánh mặt trời chiếu xuống, bóng của hai người gần như chồng lên nhau.

“Nói chuyện xong rồi à?”

Tần Tranh gật đầu: “Anh ăn xong rồi sao?”

“Ừm, em lại ăn thêm chút đi.”

“Không cần đâu.” Tần Tranh dời tầm mắt, nhìn về phía xa xăm,

Hồ Kính xa xa lấp lánh ánh nắng, núi non phản chiếu như gương.

Tầm mắt cô chuyển từ những đóa hoa hồng đá quý màu hồng Lonza tới hàng chuối xanh mướt.

Khoảng sân của căn biệt thự bên cạnh được dọn dẹp rất sạch sẽ, nước trong hồ bơi được ánh nắng của mặt trời chiếu rọi, xanh thắm như biển.

Việt Triều Tịch nhìn theo tầm mắt của cô: “Lần sau tới, tôi dẫn em đi bơi.”

Tần Tranh nắm chặt điện thoại trong tay: “Anh và nhà cách vách thân thiết lắm sao?”

Việt Triều Tịch khẽ gật đầu, lại lần nữa ngược mặt lên quan sát vẻ mặt của cô.

Anh không biết cô đột nhiên muốn rời khỏi là có liên quan gì tới Hà Cảnh Thao không?

Nhưng trong lòng anh rất bất an, lo được lo mất, tất cả cũng bởi vì cô.

Tần Tranh không muốn nhìn thẳng anh, cô cúi đầu, sợi tóc rũ xuống hai bên má.

Việt Triều Tịch thở dài, duỗi tay vuốt ve vành tai cô, lòng bàn tay ấm áp làm cơ thể cô run rẩy.

Mắt thấy anh ngày càng gần, như đang muốn nói gì đó với cô.

“Bây giờ anh có thể đưa tôi về chưa?” Tần Tranh cuối cùng cũng lấy hết dũng khí nói ra lời này.

Tay Việt Triều Tịch dừng lại, sau đó chậm chậm dời xuống hai bên má của cô, đầu ngón tay làm như lơ đãng xẹt qua da thịt cô.

Hô hấp của Tần Tranh cứng lại, cô nghiêng đầu yên lặng nhìn tay anh từ từ buông xuống.

“Được.”

Buổi chiều, sau khi Việt Triều Tịch đưa Tần Tranh trở về, anh lại quay về biệt thự.

Anh cố ý để trống thời gian nhưng cô lại đi rồi, làm cho tim anh thoáng chốc trống rỗng một góc.

Anh im lặng ngồi trước bàn ăn, vừa rồi anh vẫn chưa kịp ăn thử canh cô nấu.

Anh tự múc cho mình một chén, cúi đầu nhìn thấy nấm tuyết trắng đang nổi bên trong chén canh.

Vớt lên một cây, anh mới phát hiện ra nấm Khẩu Bắc nhồi thịt.

Anh ăn thử một miếng, bên trong không chỉ có thịt băm mà còn có cả măng đing, chân giò hun khói, còn có cả nấm viên Khẩu Bắc xắt nhỏ.

Mướt hương ngọt, nấm tươi ngon, kết hợp lại với nhau làm cho mùi vị vô cùng ngon miệng.

Anh nhớ lúc còn học đại học, bọn họ được phân cùng một nhóm, có khi mọi người sẽ cùng tới nhà anh để hoàn thành bài tập.

Lúc tới thời gian ăn cơm, anh chuẩn bị gọi đồ ăn bên ngoài thì Hà Cảnh Thao bên cạnh ngăn cản anh: “Không thấy Tần Tranh đang ngứa tay sao?”

Khi đó mọi người không hiểu ý của anh ta, còn Tần Tranh cũng chỉ mỉm cười không lên tiếng.

Hà Cảnh Thao cười nói: “Ông ngoại Tần Tranh là ông chủ một quán ăn, tay nghề nấu nướng của cậu ấy rất tốt, chúng ta có lộc ăn rồi.”

Việt Triều Tịch cũng nhân cơ hội đi mua đồ với Tần Tranh, cô không thích đi siêu thị mà thích tới chợ nông sản hơn.

Cô sẽ hỏi khẩu vị của từng người để chọn món nấu, cũng sẽ dựa vào tình hình thực tế mà điều chỉnh món ăn.

Khi anh nhìn thấy dáng vẻ khom lưng lựa chọn đồ một cách tỉ mỉ của Tần Tranh, suy nghĩ ở trong lòng lại càng thêm mãnh liệt.

Anh muốn yêu đương với cô, muốn cô đích thân xuống bếp nấu ăn cho anh, chỉ nấu cho một mình anh.

Anh muốn cho cô biết, anh thích cô.

Năm ba đại học, nhóm bọn họ đạt được giải nhì về thành tích nghiên cứu khoa học xuất sắc.

Vào ngày trao giải, các thành viên trong nhóm đều mặc vest đi giày da, thậm chí cô gái duy nhất trong nhóm cũng mặc một bộ váy trắng giả vest, lẫn trong đám người mặc đồ đen rõ ràng rất nổi bật.

Chạng vạng, cả nhóm người cùng nhau đi ăn, lúc sắp xong bữa tiệc, Việt Triều Tịch đi ra ngoài gọi điện thoại cho Lâm Tố Phong.

“Đồ chuẩn bị tới đâu rồi?”

Lâm Tố Phong cười cười nói: “Chuẩn bị thế trận tỏ tình lớn như vậy, đến lúc đó tớ cũng phải tới chứng kiến mới được.”

Việt Triều Tịch im lặng, khóe miệng hơi nhếch lên mang theo ý cười: “Cậu đừng có dọa cô ấy.”

“Vậy sáng mai tớ lại đến nhé? Dù sao cũng ở bên cạnh, thật sự rất tiện.”

“Tớ chỉ muốn nói cho cô ấy biết tâm ý của mình thôi, cái khác thì để cô ấy từ từ suy nghĩ.”

“Việt Triều Tịch, thì ra cậu cũng có lúc không chắc chắn!”

Việt Triều Tịch cười cười, tắt điện thoại, chờ đến khi anh trở lại bàn ăn, đẩy cửa ra, lại nhìn thấy bên trong chỉ còn một mình Tần Tranh.

Cô đưa lưng về phía anh, cầm một bức thư đã gấp lại nhét vào bên trong một chiếc áo vest được móc trên giá treo đồ.

Anh ngẩn người, không nhịn được lên tiếng: “Những người khác đâu rồi?”

Tần Tranh xoay người lại, vẻ mặt cô vừa thẹn vừa hoảng: “Vừa nãy thấy nhóm đạt giải nhất ở bên cạnh nên mọi người qua đó kính rượu hết rồi.”

“Ừm.”

Việt Triều Tịch cúi đầu, anh đang nghĩ xem lát nữa làm thế nào để hẹn cô ra ngoài thì những người khác đã trở về.

Vừa hay tan tiệc, lúc đi ra ngoài, anh im lặng lấy áo của mình trên giá xuống.

Bỗng nhiên liếc nhìn áo vest của Hà Cảnh Thao bên cạnh, thấy lá thư kia rơi ra khỏi túi áo của anh ta.

Việt Triều Tịch bình tĩnh nhặt lên, sau đó từ từ đi tụt về phía sau, lặng lẽ mở lá thư kia ra.

Là một bức thư tình.

-----oOo-----

Chap 37

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 37

Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri*.

*(*Núi có cây cây có cành, trong lòng em có anh nhưng anh không hề hay biết)*

Đập vào mắt là câu đầu tiên trong bài <Việt Nhân ca>. Đây là bài thơ nổi tiếng dùng để thổ lộ tình cảm.

Đầu ngón tay Việt Triều Tịch siết chặt lấy tờ giấy, thậm chí còn phát ra âm thanh khe khẽ.

Ánh mắt anh di chuyển, trực tiếp lướt tới cuối cùng.

Trong bức thư này không có người gửi, chỉ có ký tên.

Tần Tranh.

Quả nhiên là cô viết.

Cả người Việt Triều Tịch cứng đờ, như chìm vào trong băng lạnh, hô hấp dường như cũng có chút trì trệ.

Lúc Hà Cảnh Thao chuyển khoa, có người từng hoài nghi quan hệ của anh ta và Tần Tranh. Kết quả, sau đó lại phát hiện hai người họ chỉ là bạn thân.

Năm hai đại học, mẹ Tần Tranh bị bệnh, gần như mỗi cuối tuần cô đều trở về Thanh Đồng.

Mãi cho tới năm ba, tình trạng bệnh của mẹ Tần Tranh ổn định lại, cô mới liên tục xuất hiện dưới tầm mắt của Việt Triều Tịch.

Sự quan tâm ban đầu anh dành cho cô chỉ là một chút rung động, dần dần biến thành những cảm xúc thầm kín, thấm thoát lại nảy mầm đơm hoa không ai hay biết.

Dần dà, mỗi một lần ở gần bên cạnh cô, nội tâm của anh như sóng biển cuộn cuộn đánh vào bờ.

Đêm nay vốn dĩ anh muốn trịnh trọng thổ lộ tình cảm với cô, lại không ngờ rằng người con gái anh thích cũng chọn đúng vào ngày hôm nay thổ lộ tình cảm của mình.

Chỉ có điều đối tượng lại không phải là anh.

Bắt đầu từ khi nào Tần Tranh có tâm tư như vậy với Hà Cảnh Thao, hay là từ lúc cấp ba cô đã yêu thầm Hà Cảnh Thao rồi?

Việt Triều Tịch hoàn toàn không dám nghĩ tới, ngày thường khi Tần Tranh ở bên cạnh Hà Cảnh Thao sẽ là hình ảnh như thế nào.

Anh sợ chỉ cần một phát hiện nhỏ nhất nào đó cũng có thể phá hủy đi tình yêu đậm sâu từ trước tới nay của anh.

Nhưng bức thư tình giờ phút này đang nằm trong tay anh làm anh muốn trốn cũng không trốn được.

Anh cảm thấy bản thân không thể thờ nổi.

“Việt Triều Tịch, đi nhanh lên.”

Người ở trước gọi tên anh, Tần Tranh cũng quay đầu lại nhìn, ánh mắt cô trộm nhìn về phía anh, chỉ thấy Việt Triều Tịch đang nhét thứ đó vào trong túi áo.

Là bức thư tình cô mới bỏ vào áo anh ư, anh nhìn thấy rồi sao?

Trái tim Tần Tranh đập bình bịch không ngừng, cô không kìm được muốn quan sát vẻ mặt của anh.

Nhưng Việt Triều Tịch lại bày ra vẻ mặt nghiêm túc, trực tiếp đi lướt qua người cô, dù là một cái liếc mắt cũng không nhìn cô.

Trái tim đang đập nhanh nháy mắt chùng xuống, cô cắn chặt khóe môi mới có thể làm cơ thể ngừng run rẩy.

Ngày thường nếu có vô tình chạm mắt hoặc đi lướt qua người cô, Việt Triều Tịch cũng sẽ không bao giờ thô lỗ như vậy.

Anh sẽ gật đầu, sẽ mỉm cười, sẽ cùng cô sóng vai đi về phía trước, thỉnh thoảng nói chuyện với cô.

Mọi chuyện đều thay đổi từ sau khi anh nhìn thấy bức thư kia.

Anh đã hiểu rõ ý nghĩa trong đó chưa? Hay là bây giờ anh đang dùng cách thức này để từ chối cô?

Tần Tranh cảm thấy có chút tủi thân, đuôi mắt cô hơi phiếm hồng.

Rõ ràng ở cuối thư cô cũng đã nói, nếu không chấp nhận tình cảm của cô, cô hy vọng bọn họ vẫn có thể tiếp tục làm bạn.

Giống như bây giờ cũng tốt.

Tuy rằng, thật ra điều cô mong muốn không phải như vậy.

Đêm đó ở hồ Kính, Việt Triều Tịch một mình ở trong biệt thự, yên lặng ngồi ngoài ban công, vừa uống rượu vừa nhìn lên bầu trời đêm.

Trong lòng bàn tay anh là bức thư tình mà Tần Tranh gửi cho Hà Cảnh Thao.

Lâm Tố Phong cũng không gặp được người mà anh ta vẫn luôn muốn gặp, người con gái Việt Triều Tịch thích.

Lâm Tố Phong cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng anh ta biết cô gái đó không tới, mà Việt Triều Tịch lại không chịu nói gì.

Mãi cho tới đêm khuya, lúc Lâm Tố Phong từ biệt thự bên cạnh đi sang, nhìn thấy trên mặt sàn chất đầy chai rượu, còn Việt Triều Tịch đang say ngã trên sofa.

Hai mắt anh nhắm chặt, miệng hơi mở hé, âm thanh rất nhẹ, lẩm bẩm một cái tên.

Tần Tranh.

Mà người con gái anh gọi tên, vào đêm hôm đó cũng không ngủ được.

Tần Tranh nằm trên giường ký túc xá đối diện với chiếc điện thoại, lẳng lặng chảy nước mắt suốt một đêm.

Cô mở khung chat trên Wechat vô số lần, nhìn bức ảnh đại diện đó rồi im lặng rơi nước mắt, lại đưa ngón tay run run gạt chúng đi.

Mãi cho tới khi cô không chịu được nữa mới nặng nề chìm vào giấc ngủ, cũng không chờ được đôi lời của người kia gửi tới.

Đêm hôm đó, trăng tròn lên cao, ánh trăng như thơ như họa, nhưng lại không thuộc về hai người họ.

Từ ngày hôm đó, mối quan hệ của hai người họ lại trở về như lúc mới bước vào đại học, gần như chỉ là bạn cùng lớp.

Dù gặp thoáng qua cũng chỉ gật nhẹ đầu, sẽ không ai dừng bước chân lại trước.

Việt Triều Tịch là cố tình lạnh nhạt xa cách, Tần Tranh là cố tình che giấu, không ai hay biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ, hai người họ ngay từ đầu đã là như thế, dường như không có sự giao thoa.

Không lâu sau đó, bối cảnh gia đình của Việt Triều Tịch bị người ta biết được, lan truyền khắp nơi, anh cũng hoàn toàn dọn ra khỏi ký túc xá của trường.

Những lần Tần Tranh nhìn thấy anh cũng càng ngày càng ít.

Không ai biết rằng từng có một màn trình diễn pháo hoa hoành tráng ở hồ Kình vào giữa đêm mùa hè.

Cũng không ai biết là vì muốn chúc mừng chuyện gì hay là vì điều gì khác.

Vô số pháo hoa được bắn lên bầu trời đêm, từ từ lên cao, lộng lẫy nở rộ, lại âm đạm rơi xuống.

Người vốn dĩ phải chứng kiến được tất cả cảnh này lại hồn nhiên không biết đến nó.

Người vốn dĩ muốn mượn chuyện này để bày tỏ nỗi lòng, cuối cùng lại nhuốm vẻ u ám đau thương.

Chỉ có nước trong hồ Kình lặng lẽ chuyển động dưới ánh trăng, yên lặng chứng kiến hết thảy cảnh tượng đêm đó, màn pháo hoa không tặng được cho người và tình cảm không cách nào bày tỏ.

Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri.

-----oOo-----

Chap 38

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 38

Khi kết thân với bạn bè khác giới, Tần Tranh từng nghe được một đạo lý thế này.

Đừng nên yêu đương, càng không nên mập mờ.

Bởi vì một khi vượt rào, mối quan hệ này chỉ có thể tiến về phía trước, không cách nào lui trở về được.

Cho nên khi cô dây dưa với Việt Triều Tịch, cô biết bản thân không còn đường lui nào nữa, chỉ có thể cắn chặt răng tiến về phía trước.

Có điều, ở bên cạnh người bạn khác giới khác thì đơn giản hơn nhiều.

Dù sao thì quen biết cũng đã nhiều năm rồi, có một loại ăn ý không cần nói ra thành lời.

Hà Cảnh Thao lần nữa xác nhận thời gian với cô, cuối tuần, cô sẽ cùng Giang Nhất Nặc đi chọn phương án thiết kế hoa ở hội trường hôn lễ.

Lúc tới công ty tổ chức hôn lễ, Giang Nhất Nặc đã ở đó chờ cô.

Giang Nhất Nặc nhỏ hơn cô bốn tuổi, mùa hè tới mới tốt nghiệp ra trường. Cô ấy để tóc ngắn, nhuộm màu vàng chói mắt, ngọn tóc hơi uốn xoắn.

Làn da cô ấy trắng nõn, đôi mắt to tròn sáng ngời, Tần Tranh cảm thấy cô ấy rất giống Angel trong bức tranh sơn dầu của phương Tây, là kiểu ngây thơ ngọt ngào.

Thấy Tần Tranh đi đến, Giang Nhất Nặc nheo mắt mỉm cười.

Tần Tranh cũng nở nụ cười: “Kết hôn thật sự vui đến vậy sao?”

“Chị cũng nhanh chóng kết hôn đi, sẽ biết được ngay.”

Tần Tranh ngần ra vài giây, trong đầu cô hiện lên bóng dáng của một người, nhưng cũng mau chóng vụt ra sau đầu.

“Nhưng chị chưa có người yêu.” Cô làm bộ thờ dài nói.

“Không đúng, là chị do dự.” Giang Nhất Nặc chớp chớp mắt, kéo tay cô qua: “Gần đây chị đang yêu đương đúng không?”

“Đâu có.” Tần Tranh lập tức phủ nhận, tốc độ rất nhanh, hai người đều sừng sốt.

“Xem ra là có đối tượng đặc biệt rồi đây.” Giang Nhất Nặc cong môi nở nụ cười, ý bảo cô ngồi xuống, sát lại gần nói: “Mau nói cho em nghe một chút đi.”

Tần Tranh do dự giây lát: “Đúng là có một người như thế, nhưng quan hệ của bọn chị có lẽ hơi kỳ lạ.”

“Nhưng chắc chắn là chị rất thích anh ấy đúng không?” Giang Nhất Nặc nở nụ cười, hai bên má lộ ra núm đồng tiền rất sâu.

Tần Tranh khẽ gật đầu, đương nhiên là thích, hơn nữa còn là càng ngày càng thích.

Lúc này, nhân viên công tác bưng trà bánh đến, Giang Nhất Nặc vỗ vỗ tay cô: “Vây nhất định phải để anh ấy biết được tâm ý của chị.”

Hoa hồng đỏ tươi nổi trên mặt ly trà, cánh hoa chậm rãi nở ra.

Nhân viên công tác mang phương án đến, giọng nói nhẹ nhàng chuyên nghiệp giải thích với Giang Nhất Nặc.

Tần Tranh ngồi đối diện, uống một ngụm trà, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Vây nhất định phải để anh ấy biết tâm ý của chị.

Năm đó sau khi cô đưa thư tình cho Việt Triều Tịch, anh bắt đầu xa cách cô, cô cho rằng đó là một sự từ chối trá hình.

Bước vào năm tư đại học, cô đã sớm xác định sẽ vào Hưng Vi làm việc, nửa năm trước khi tốt nghiệp bận rộn đến mức không có thời gian quay lại trường rút bằng tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp chính quy xong, Việt Triều Tịch cũng sang Mỹ du học.

Hai người lần nữa gặp lại nhau là một năm sau khi tốt nghiệp, mọi người họp mặt bạn học ở Giang Thành.

Lần họp mặt đó, Hà Cảnh Thao dẫn theo Giang Nhất Nặc đến, lúc đó giữa bọn họ vừa mới xác định quan hệ, là giai đoạn gắn bó keo sơn.

Mà Tần Tranh bị công ty điều động công tác về Thanh Đồng, phải nhanh chóng tới đó nhận việc.

Việt Triều Tịch luôn là người tới muộn nhất, thậm chí lúc đó mọi người còn cho rằng anh sẽ không tới, dù sao anh cũng hiếm khi trở về nước, IS

đã đi vào quỹ đạo, nhất định sẽ có nhiều công việc bận rộn.

Lúc Việt Triều Tịch bước vào phòng, anh hơi ngẩn người, bởi vì chỉ có bên cạnh Tần Tranh là còn chỗ trống.

Anh không còn lựa chọn nào khác, đi thẳng đến chỗ đó ngồi xuống, Tần Tranh im lặng dịch ghế ra một chút, hành động của cô đổi lấy một cái liếc mắt hờ hững của anh.

Ánh mắt hai người chạm nhau, trái tim Tần Tranh lại đập thành thịch.

Anh đen đi, cũng gầy hơn, tóc hình như cũng dài hơn một chút, mặt mày thoải mái đầy sức sống, càng toát lên vẻ anh tuấn điển trai.

Hơn hai năm, cô vậy mà không quên được anh, nỗi nhung nhớ như nham thạch phun trào ra khỏi miệng núi lửa, hết như tình yêu cô không thể che giấu.

Tần Tranh cảm thấy lồng ngực mình hơi nhói lên, đôi mắt cũng đau nhức.

Việt Triều Tịch ngược mắt lên, lại nhìn thấy đôi mắt cô hơi phiếm hồng, chân mày anh nhíu chặt lại, liếc mắt nhìn Hà Cảnh Thao đang tình nồng ý mật với Giang Nhất Nặc bên cạnh, nỗi chua xót trong lòng lập tức dâng trào khiến anh không cách nào kiềm chế được.

Tần Tranh buồn bã vì bọn họ sao?

Trong suốt buổi tiệc bọn họ đều không nói chuyện với đối phương, nhưng với người khác thì cũng nói vài câu. Hai người cũng vô cùng ăn ý, vui đầu uống rượu.

Giữa chừng Việt Triều Tịch có đi vệ sinh, lúc anh chuẩn bị bước vào, tình cờ nghe được hai bạn học nam nói chuyện phiếm.

“Thấy dáng vẻ Hà Cảnh Thao lúc ở bên cạnh bạn gái không? Không ngờ tên đó cũng có thể sến súa như vậy.”

“Cậu nói xem, cuối cùng thì tại sao Hà Cảnh Thao và Tần Tranh lại không ở bên nhau?”

“Nghe nói là không phải, có điều đích thực là Hà Cảnh Thao từng có thiện cảm với Tần Tranh.”

“Thật không đấy? Vậy Tần Tranh thì sao? Cậu ấy có ý gì với Hà Cảnh Thao không?”

“Chuyện đó thì tớ không biết, dù sao hai người họ cũng không ở bên nhau.”

Việt Triều Tịch đứng bên ngoài cửa, nhắm mắt lại, lần nữa mở mắt ra, anh lại thở dài một hơi thật sâu.

Anh nhớ tới bức thư kia, nếu lúc đó anh trả bức thư cho Hà Cảnh Thao, có lẽ mọi chuyện đã không như thế này.

Trước mặt anh lại hiện lên hốc mắt đỏ bừng của Tần Tranh, ánh mắt cô tan nát cõi lòng.

Trong lòng anh dường như có thứ gì đó đang nứt toác ra, đau đớn vô cùng.

Hà Cảnh Thao và Tần Tranh vốn dĩ có thể bên nhau, là do sự ích kỷ của anh nên mới làm cho mọi chuyện đi lệch khỏi quỹ đạo.

Bây giờ, mọi thứ không cách nào vẫn hồi được nữa.

Việt Triều Tịch cảm thấy, có lẽ bản thân nên nói với Tần Tranh một lời xin lỗi.

Lúc tan tiệc, anh lấy cớ tiện đường, nhận nhiệm vụ đưa Tần Tranh về nhà.

Anh nói cho tài xế địa chỉ của Hứa Mộng, sau đó yên lặng ngồi ở phía sau cùng Tần Tranh.

Gương mặt Tần Tranh ửng hồng, hơi ngả người ra lưng ghế, còn anh ngồi một bên thỉnh thoảng lại nhìn sang phía cô.

Cô hơi nhắm mắt, lông mi rất dài, đen nhánh mà cong vút, giống như đuôi tóc của cô vậy.

Vừa rồi lúc anh nói với mọi người muốn đưa cô về, cô không từ chối, có lẽ cô thật sự say rồi.

Cô đột nhiên mở miệng, nhẹ nhàng nói câu gì đó, Việt Triều Tịch không nghe rõ, do dự một hồi cũng nhích tới gần.

Lúc này, cô lại nói lại lần nữa.

Lúc này đây anh đã nghe rõ ràng, cô nhắm hai mắt, như là vô thức gọi tên anh.

-----oOo-----

Chap 39

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 39

“Việt Triều Tịch.”

Giọng nói của cô vừa khê khàng lại dịu dàng, giống như cơn gió mùa hè đang phất nhẹ qua tai anh, mang theo một chút tình ý.

Hô hấp của Việt Triều Tịch cứng lại, ánh mắt lưu luyến nhìn về phía cô.

Đôi mắt chếch choáng men say của Tần Tranh liếc nhìn anh, sau đó lại nhắm mắt lại, bắt đầu nghẹn ngào.

“Sao lại là cậu chứ?”

Nhìn thấy cô nhẹ giọng nước nỡ, tim anh như bị ai bóp nghẹt, giơ tay ra ôm cô vào lòng.

Tần Tranh có lẽ đã say thật rồi, cứ nói mê sảng, có vài câu anh không nghe rõ cô đang nói gì, chỉ biết đêm nay cô dường như rất buồn bã.

Lúc tới chung cư, anh mới biết trời đang đổ cơn mưa, hơn nữa cơn mưa càng lúc càng lớn.

Tài xế cầm ô đưa cho anh, sau đó đứng ở ngoài cửa chờ anh.

Lúc anh đi vào bên trong khu chung cư, chân Tần Tranh đã mềm nhũn, anh vội vàng vươn tay ôm lấy cơ thể đang trượt xuống của cô.

Ô che mưa trượt khỏi tay anh, hai người đều bị cơn mưa làm ướt đẫm, Việt Triều Tịch nghiêng người muốn cầm ô lên. Tần Tranh lại ôm chặt lấy anh không buông.

Cơ thể Việt Triều Tịch cứng đờ, anh cúi đầu nhìn cô, thấy lông mi của cô bị nước mưa làm ướt, dính sát lại với nhau, dáng vẻ yếu ớt mỏng manh.

Men say trong cơ thể anh bắt đầu bốc lên, càng không ngăn được tình ý đang tuôn trào.

Tần Tranh thật khó khăn mở mắt ra, yên tĩnh nhìn về phía anh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bất giác chủ động tiến gần tới đối phương, cánh môi hai người chạm vào nhau.

Tần Tranh nếm được mùi rượu trong miệng anh, đột nhiên ý thức được Việt Triều Tịch cũng đã uống rất nhiều rượu.

Cô buông thả tình cảm của mình dành cho anh, vươn tay móc lấy cổ anh.

Nụ hôn này là nụ hôn đầu tiên của hai người, nhưng khi vừa dán sát vào nhau, lại bất giác bắt đầu tìm kiếm, thăm dò, triền miên mà nóng bỏng, đôi môi trần trọc qua lại, đầu lưỡi giao triền.

Nước mưa len vào giữa cánh môi của hai người rồi lại tràn ra ngoài, nhưng lúc này cả hai đều không muốn kết thúc nụ hôn này quá nhanh chóng.

Mãi cho tới khi hai người không thể hô hấp được nữa mới chịu buông nhau ra.

Tần Tranh vùi vào ngực anh, ngửi mùi rượu trên người anh, lại một lần nữa nghĩ tới bức thư không lời hồi đáp kia, nước mắt rớt xuống hòa vào màn mưa.

“Tần Tranh.”

Việt Triều Tịch nhẹ nhàng gọi tên cô, đêm nay cô chắc chắn rất đau khổ, còn uống nhiều đến như vậy, rốt cuộc cô có biết bản thân đang làm gì

không?

Anh nâng mặt cô lên, hỏi cô: “Cậu biết tôi là ai không?”

Câu hỏi của anh khiến mạch suy nghĩ của Tần Tranh bỗng chốc trở nên rõ ràng.

Lông mi cô run rẩy, trầm mặc mấy giây rồi đột ngột nói: “Xin lỗi.”

Hồ hấp Việt Triều Tịch bỗng chốc chậm lại, mắt anh không hề chớp nhìn thẳng về phía cô.

“Là tôi hiểu lầm rồi.” Nói xong, cô cúi người nhặt chiếc ô lên đặt vào tay anh.

Một câu nói của cô khiến anh rơi thẳng vào hầm băng, không thể thốt nên lời, chỉ có thể lẳng lặng nhìn cô.

Nước mưa làm cho đầu óc của Tần Tranh dần dần tỉnh táo, cô hiểu hai người làm ra hành động thế này vào thời điểm như vậy là đánh mất lý trí.

Anh cũng chỉ là đã uống say thôi.

“Tôi đưa cậu lên.” Việt Triều Tịch đứng sững người giây lát, sau đó vẫn cùng cô đi tới cửa nhà.

“Không cần, tôi có thể tự mình đi lên.”

Việt Triều Tịch cảm nhận được giọng nói của Tần Tranh đã tỉnh táo hơn lúc nãy rất nhiều, cũng đã xa cách hơn rất nhiều.

“Cậu đi được thật sao?”

“Ừm.”

Tần Tranh bấm mật khẩu cửa lớn, Việt Triều Tịch thu ô lại, định đưa cô lên nhà, nhưng lúc anh định nghiêng người đi vào thì cửa đã đóng lại.

Anh xoay người qua, lại thấy Tần Tranh đi thẳng về phía trước, không hề quay đầu lại.

Bóng dáng của cô ngày càng khuất dần, cho tới khi biến mất ở chỗ ngã rẽ.

Hai ngày tới Việt Triều Tịch bay sang Mỹ, ngày hôm sau anh gửi một tin nhắn cho Tần Tranh, lại phát hiện cô đã chặn anh rồi.

Chẳng lẽ là bởi vì nụ hôn tối hôm qua sao?

Lòng anh rối loạn, nhưng anh vẫn muốn nói rõ ràng mọi chuyện với cô, cho đến bây giờ cô vẫn còn đau lòng vì Hạ Cảnh Thao.

Điện thoại bắt đầu kết nối, nhưng cô vẫn không nhận cuộc gọi, sau đó anh nhận được tin nhắn của cô.

[Xin lỗi.]

Anh nhìn tin nhắn đến gần cả người, lúc gửi lại tin nhắn cho cô, anh lại nhận ra số điện thoại cũng bị cô chặn.

Cô quyết tâm rời khỏi thế giới của anh, không chừa lại một chút dấu vết nào.

Sau ngày hôm đó, anh thường thường nhớ đến Tần Tranh của đêm hôm đó, ánh mắt tan nát cõi lòng trong bữa tiệc, khuôn mặt yếu ớt giữa cơn mưa.

Còn có cả nụ hôn nóng bỏng triền miên giống hệt như một giấc mộng kia.

Việc học nặng nề, công ty IS kể từ khi thành lập tới giờ lần đầu gặp phải khủng hoảng, các mối quan hệ xã hội khiến anh trở nên bận rộn không ngừng.

Mãi cho tới mùa xuân năm nay, anh lại lần nữa thấy ảnh chụp của Tần Tranh trong nhóm của lớp.

Anh đã lâu không được nhìn thấy nụ cười tươi tắn của cô, càng muốn tới gần cô, mặc kệ là có kết quả như thế nào.

Ngồi trên xe đi tới nơi họp mặt, anh nhìn thấy hoa anh đào đang tung bay đầy đường, đột nhiên nghĩ đến loài hoa yêu thích của Tần Tranh, hoa xa cúc.

Có một năm cô từng đăng lên vòng bạn bè một tấm ảnh chụp bó hoa xa cúc.

Kèm theo một dòng caption, [Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy hoa xa cúc chân chính, đáng tiếc hoàng tử đã không còn nhớ gì nữa.]

Ở phía sau cô còn để thêm một dãy icon, có bất lực có đau khổ có nụ cười, rất nhiều rất nhiều.

Anh biết cô đang nhắc tới truyện cổ tích, bởi vì anh từng nghe băng ghi âm của câu lạc bộ lồng tiếng, Tần Tranh từng đọc một đoạn trong <Người con gái của biển cả>.

Anh nghĩ, cô nhất định là rất thích câu truyện cổ tích kia.

Vào cái đêm đầu tiên Việt Triều Tịch ở bên cạnh cô.

Trong căn phòng nhỏ nhỏ của cô, lúc cô đã ngủ say, anh tìm kiếm nốt ruồi son nhỏ nằm sau lớp tóc đen của cô.

Sau đó cúi đầu đặt một nụ hôn lên nốt ruồi đó.

“Nếu công chúa quên mất anh ta thì sao?”

-----oOo-----

Chap 40

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 40

Kế hoạch điều chỉnh của bên A lại lần nữa khiến cho nhóm người Tần Tranh rơi vào thế khó.

Việt Triều Tịch ở hồ Kính hai đêm, sau đó bay thẳng thành phố B công tác, đúng lúc tình hình dịch bệnh bùng phát, anh bị bắt cách ly tại khách sạn, chỉ có thể mở họp trực tuyến.

Cũng đúng vào lúc đó, Lâm Tố Phong xuất hiện ở IS, vẻ ngoài của anh ta khác hẳn với trên tin tức ba năm trước. Anh ta dường như đã gầy đi rất

nhiều, vẻ mặt cũng nhợt nhạt.

Tần Tranh lúc này mới nhớ ra, có một lời đồn đãi bí ẩn, hình như anh ta bị bệnh nặng nên mới lui về phía sau.

Đương nhiên lời đồn này cũng không phô trương như chuyện IS tranh đấu quyền lực, nên chẳng mấy chốc đã bị che đậy.

Sau khi Lâm Tố Phong mở họp xong, anh ta đi tới văn phòng cố vũ mọi người, sau một bài phát biểu hào sảng, anh tại tới từng bàn làm việc kiểm tra mọi người.

Mãi cho tới khi đứng trước mặt Tần Tranh, anh ta cười cười nói: “Cô là Tần Tranh à? Là bạn học đại học với Việt Triều Tịch đúng không?”

Lúc anh ta nói nửa câu sau, còn cố tình dè thấp giọng xuống.

Tần Tranh chỉ gật đầu: “Đúng vậy, sếp Lâm.”

“Kế hoạch này cậu ấy đã chỉnh sửa hoàn hảo rồi, phương hướng chính sẽ không thay đổi, nhưng sẽ có vài thay đổi nhỏ, sau này vất vả thêm chút nữa là được.”

Tần Tranh hơi ngẩn người, lúc này mới hiểu rõ lời nói của Lâm Tố Phong, nhưng cô vẫn mở miệng nói: “Cảm ơn sếp Lâm.”

Cuối cùng cũng giống như lời Lâm Tố Phong nói, bên A không nhất quyết phải điều chỉnh phương hướng chính, nhưng sự thay đổi nhỏ cũng đủ khiến bọn họ liên tục tăng ca, cuối tuần cũng không được nghỉ.

Nửa tháng này, Việt Triều Tịch từng gọi điện thoại cho cô nhiều lần nhưng cô đều đang bận rộn làm việc, chờ đến lúc nhìn thấy thì cũng đã khuya rồi.

Thật ra, cô cũng không quá muốn trả lời điện thoại của anh.

Vào cái ngày nhìn thấy Ứng Tuyết xuất hiện, cô cũng không đề cập với Việt Triều Tịch, nguyên nhân là do cô cảm thấy bản thân không có tư cách hỏi tới vấn đề đó.

Nhưng trong lòng luôn có một cái gai, thỉnh thoảng lại đâm vào tim cô.

Có lẽ cô cần khoảng thời gian yên tĩnh, để bản thân suy nghĩ kỹ xem mối quan hệ của bọn họ nên chấm dứt hay tiến thêm một bước nữa.

Mấy ngày nay anh không có ở đây, vừa hay cô có thời gian để tĩnh tâm cân nhắc.

Sau đó, anh cuối cùng cũng không gọi cho cô nữa, mà gửi đến cho cô một tin nhắn, [Chờ tôi quay về].

Sau khi kế hoạch thuận lợi thông qua, nhóm trưởng cho toàn bộ thành viên nghỉ hai ngày. Thời gian này trùng với kỳ nghỉ phép của Tần Tranh, nên cô quyết định về Thanh Đồng một chuyến.

Cô định nói cho Việt Triều Tịch biết một tiếng, nhưng lại không biết khi nào anh mới hết cách ly, vì thế chỉ gửi cho anh một câu.

[Chờ anh trở về, chúng ta nghiêm túc nói chuyện, tôi có lời muốn nói với anh.]

Việt Triều Tịch nhìn thấy tin nhắn của cô, rất lâu sau cũng không động đậy.

Anh không biết Tần Tranh muốn nói gì, nhưng anh sẽ không dễ dàng thay đổi.

Mối quan hệ này lấy cách thức nào bắt đầu không quan trọng, bởi vì anh sẽ làm cho bọn họ đi tới kết quả cuối cùng, trừ phi cô kiên quyết không muốn.

Anh thở dài, đáp lại một chữ, [Được].

Chỉ là đợi tới lúc anh quay về, anh lại phát hiện anh không thể liên hệ được với Tần Tranh.

Điện thoại cô gọi không được, tin nhắn cũng không hồi âm.

Đi tới chung cư của cô, anh lại gặp người mà anh không muốn gặp nhất, Hà Cảnh Thao.

Cửa phòng nhà Tần Tranh mở toang, Hà Cảnh Thao đang ở bên trong bận rộn chỉ huy người nhắc rương lên, lúc nhìn thấy anh tới, đôi mắt sau lớp kính nhất thời trợn to.

“Việt Triều Tịch?”

“Chuyện này là sao?” Việt Triều Tịch nhìn những thùng đồ được đóng gói cẩn thận, giọng nói lạnh xuống.

“Khách thuê căn hộ của Tần Tranh dọn đi rồi, tôi giúp cậu ấy dọn đồ về đó.”

Trong lòng Việt Triều Tịch dâng lên sự bức bối: “Cô ấy đâu rồi?”

“Cậu ấy nghỉ đông, về Thanh Đồng rồi.”

Ánh mắt dò xét của Hà Cảnh Thao càng làm Việt Triều Tịch phiền lòng, anh hít sâu mấy hơi.

“Cậu có địa chỉ nhà cô ấy không?”

“Cậu muốn địa chỉ nhà cậu ấy làm gì?” Hà Cảnh Thao đột nhiên cảnh giác, Việt Triều Tịch và Tần Tranh quen nhau sao?

Mãi cho tới khi Giang Nhất Nặc từ bên trong đi ra, dò xét Việt Triều Tịch vài lần.

Cô ấy nhớ rõ năm đầu tiên cô ấy tham gia buổi họp mặt của bọn họ, Việt Triều Tịch ngồi bên cạnh Tần Tranh.

Khóe môi Giang Nhất Nặc giương lên, tiến đến bên cạnh Hà Cảnh Thao, nói: “Cho anh ấy đi.”

“Em chắc chắn?” Hà Cảnh Thao quay lại nhìn cô ấy, ánh mắt có chút khó hiểu.

Giang Nhất Nặc cười: “Đồ ngốc, vậy mà còn chưa rõ nữa sao?”

“Em đừng ở trước mặt người khác gọi anh thế chứ.” Hà Cảnh Thao nóng nảy, duỗi tay ra véo eo cô ấy, không quên quay đầu nói với Việt Triều Tịch một câu: “Chút nữa tớ gửi địa chỉ cho cậu.”

Việt Triều Tịch nhận được địa chỉ là một homestay, ở ngoại ô thành phố Thanh Đồng.

Thật ra anh cũng nghe phong thanh qua, một năm trước, mẹ của Tần Tranh sau khi về hưu đã mở một homestay ở Thanh Đồng, nhà trọ dành

cho khách du lịch tới ở.

Homestay ở trong làng, bởi vì gần danh lam thắng cảnh nên đã được quy hoạch lại tổng thể, cải tạo lại toàn bộ.

Mảnh đất mà ông nội Tần Tranh để lại trước đây đã bị bỏ hoang, sau đó xây dựng lên một căn nhà theo phong cách Huy Châu với hai màu đen trắng.

Mỗi một căn phòng đều có cửa sổ sát đất lớn, đối diện với đồng ruộng xanh mướt.

Thanh Đồng cách Giang Thành không xa, lúc Việt Triều Tịch tới là gần giữa trưa.

Ở quầy lễ tân không có ai, anh chỉ có thể đứng một bên chờ đợi.

Bên cạnh là phòng tiếp khách lớn, cũng có một cửa sổ sát đất, tầm nhìn thoáng đãng.

Mặt tường bên cạnh dùng xi măng xây thành từng hàng lưới ngang, bên trong toàn bộ là sách.

Việt Triều Tịch đi qua ngắm nhìn, những quyển sách này hình như là từ trong nhà mang đến, không phải mới, có chút cảm giác của thời gian.

Anh lướt qua từng quyển, bắt đầu tìm kiếm sách có thể là của Tần Tranh.

Truyện cổ tích, truyện tranh thiếu nữ, tác phẩm văn học...

Có khả năng đều là những quyển sách trước đây cô yêu thích, thậm chí còn thường xuyên đọc.

Đột nhiên, ánh mắt anh dừng lại ở một quyển sách có bìa màu đen tuyền.

Quyển sách đó có tên là <Mặt Trăng>.

Anh rút ra khỏi kệ sách, lúc mở ra xem, có một tờ giấy từ bên trong rơi ra.

Là chữ viết của Tần Tranh.

Chap 41

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 41

Trăng non đầu tháng, mặt trăng nằm giữa mặt trời và Trái đất.

Trăng thượng huyền vào mùng bảy và mùng tám hàng tháng, nửa mặt trăng hướng về phía tây.

Trăng tròn vào ngày mười lăm hoặc mười sáu, mặt trăng di chuyển ra phía ngoài Trái đất.

Trăng hạ huyền vào hai mươi hai và hai mươi ba hàng tháng âm lịch, nửa vầng trăng hướng về phía đông vào nửa đêm.

Tờ giấy kia được kẹp bên trong quyển sách <Mặt trăng>, là một cuốn sách sơ lược về lịch sử mặt trăng.

Được viết bằng bút mực đen nét nhỏ, nét chữ rõ ràng và trang nhã giống hệt như con người cô.

Việt Triều Tịch đọc thầm một lần nữa, sau đó ánh mắt dừng lại ở câu nói kia.

Trăng thượng huyền vào mùng bảy và mùng tám hàng tháng, nửa mặt trăng hướng về phía tây.

Không ngờ trong câu này lại ẩn chứa tên anh, tất nhiên đó chỉ là từ đồng âm.

Anh ngẩn người vài giây, nhớ đến bức ảnh ở đầu giường của Tần Tranh cũng là trăng thượng huyền.

Đầu ngón tay anh chạm nhẹ lên những con chữ mà cô viết ra, sau đó gấp trang giấy lại.

Có lẽ, chỉ là một sự trùng hợp mà thôi.

“Cậu tới mượn phòng sao?”

Sau lưng anh vang lên một giọng nói.

Việt Triều Tịch vội vàng quay người lại, trước mặt anh là một người phụ nữ trung niên, trong tay bà ấy đang ôm một chiếc chăn chưa được gấp gọn, ánh mắt đánh giá anh từ đầu tới chân.

Bà ấy khoảng chừng 50 tuổi, trên mặt đeo mắt kính, tóc dài được búi gọn ra sau đầu, trên búi tóc có cắm một cây trâm ngà voi, dáng vẻ rất thanh lịch.

Việt Triều Tịch như mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Tần Tranh qua người phụ nữ trước mặt, nghĩ thầm đây chắc hẳn là mẹ của cô.

Ánh mắt anh lướt nhìn chiếc chăn trên tay bà ấy, góc chăn dài đã sắp chạm xuống đất.

Anh vội vàng đi tới, giúp bà ấy cầm lên: “Cô muốn đặt ở đâu?”

“À, để tôi tự làm được rồi.”

“Để cháu cầm cho ạ, cô muốn để ở đâu?”

“Vậy đặt trên sofa đi, vỏ chăn bị đứt chỉ, tôi phải may lại đã.”

Mẹ Tần Tranh tên là Ngô Nhất Đồng, trước đây là một giáo viên, cho nên người khác đều gọi bà ấy là cô giáo Ngô.

Sau khi Việt Triều Tịch đặt chăn xuống sofa, cô giáo Ngô mới hỏi anh: “Cảm ơn, cậu tới thuê phòng nghỉ hay là hỏi đường?”

Homestay được xây dựng cách đây hai năm, việc kinh doanh cũng tạm tạm, thỉnh thoảng cũng có nhiều người vào hỏi đường.

“Cháu tới thuê phòng ạ.”

Việt Triều Tịch đi theo cô giáo Ngô đến trước quầy lễ tân, lấy chứng minh thư đã chuẩn bị sẵn đưa cho bà ấy đăng ký.

Cô giáo Ngô lấy chìa khóa phòng: “Gần đây cũng không có nhiều người tới thuê phòng, cậu có muốn chọn phòng không?”

Việt Triều Tịch nhìn thoáng qua hình ảnh chụp phòng nghỉ, anh tùy tiện chỉ tay vào một bức ảnh: “Căn phòng này được chứ ạ?”

“Căn này ở trên cùng, có cửa sổ lớn và ban công, phong cảnh cũng rất tuyệt.”

Bà ấy giúp Việt Triều Tịch đăng ký, nhìn thấy địa chỉ thì cười khê: “Con gái tôi cũng học ở Giang Thành, bây giờ vẫn đang làm việc ở đó.”

Anh im lặng nhìn bà ấy thao tác máy tính, đột nhiên nói: “Cháu cũng từng học ở trường đại học L Giang Thành.”

“Vậy sao?” Cô giáo Ngô càng cười tươi hơn: “Trùng hợp thật, con bé nhà tôi cũng học ở đại học L.”

Bà ấy trả chứng minh lại cho Việt Triều Tịch, chuẩn bị dẫn anh lên lầu: “Hành lý của cậu đâu?”

“Ở trên xe, chút nữa cháu mang vào sau ạ.”

Cô giáo Ngô dẫn Việt Triều Tịch đi lên lầu, homestay chưa tới bốn tầng nên không lắp đặt thang máy.

Cầu thang dạng xoắn ốc, trên trần nhà có gắn kính thủy tinh nên ánh mặt trời cũng đổi góc độ khúc xạ theo từng bước chân.

Việt Triều Tịch im lặng đi phía sau bà ấy: “Gần đây Giang Thành đột nhiên trở lạnh, cô có thể nhắc nhở cô ấy mặc thêm quần áo.”

“Con bé đang nghỉ đông, về nhà rồi, có điều cũng mới đi ra đảo.”

Đột nhiên, trái tim Việt Triều Tịch như bị nhắc lên: “Là Thiên Đảo đúng không ạ?”

Thiên đảo là một trong những danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở Thanh Đông, ở đó có một hồ nước ngọt có phong cảnh tuyệt đẹp, diện tích hồ rất lớn, vì có nhiều hòn đảo nhỏ nên đặt được tên là Thiên Đảo.

“Đúng rồi, em trai tôi mở một khu du lịch nông nghiệp trên đảo, con bé qua đó giải sầu, gần đây tín hiệu trên đảo quá kém, tôi cũng không liên lạc được với con bé.”

Trong lòng Việt Triều Tịch thoáng thả lỏng, cho nên, đây là lý do mà Tần Tranh không trả lời tin nhắn của anh sao?

Căn phòng nằm trên tầng cao nhất và cũng là căn phòng duy nhất ở tầng này, ở góc có một cửa sổ sát đất thật dài, view và ánh sáng cũng rất tốt.

Theo như lời bà ấy nói, bên ngoài cửa sổ sát đất có một ban công, đổi diện là một đồng ruộng lúa mênh mông bát ngát.

Thời điểm này lúa nước mới vào mùa, dưới ánh mặt trời phản chiếu ra thứ ánh sáng lấp lánh, rực rỡ sắc màu.

Phía xa xa là những ngọn đồi xanh mướt nối tiếp nhau, nhấp nhô trải dài hết như một bức tranh cuộn.

Việt Triều Tịch ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời trong xanh không gợn mây, anh thầm nghĩ buổi tối ở nơi này ngắm trăng sẽ rất tuyệt.

Nhưng có lẽ đêm nay anh sẽ không ở đây, anh định ra Thiên đảo một chuyến.

Đảo Vân Mông của Thiên Đảo là một trong ba đảo lớn trong khu vực hồ nước ngọt.

Núi Vân Mông quanh co khúc khuỷu, phân nửa chìm trong hồ, cây xanh tươi tốt, trên đỉnh núi còn có lầu chuông hai tầng.

Tần Tranh lên đảo chưa tới ba ngày, nhưng đều ở khu du lịch nông nghiệp của cậu cô.

Đây từng là nơi ở của ông nội cô, hồi nhỏ kỳ nghỉ hè nào cô cũng đến đây chơi.

Khu du lịch nông nghiệp của cậu cô gần đây làm ăn phát đạt, có điều phần lớn là tới dùng bữa, còn nghỉ ngơi thì đều ở trong khách sạn cao cấp bên cạnh đảo Mai Khê, phòng mới xây dành cho khách đều bỏ trống.

Buổi tối cô cũng sẽ đi xuống giúp đỡ, mới vừa từ phòng bếp đi ra, cậu cô đã gọi cô đi đưa nhang muỗi cho khách.

Lúc cô nhận lấy nhang muỗi, chợt nghe cậu cô và vợ cô nói chuyện.

“Tên nhóc đó từ bên chỗ cô giáo Ngô sang sao?”

“Đúng vậy đó.” Cậu cô khẽ lắc đầu: “Có một mình mà gọi cả bàn đồ ăn, cũng không quan tâm có ăn hết hay không.”

“Một mình tới nơi này giải sầu, sợ là có chuyện gì đó phiền lòng.”

Mợ cô di chuyển tầm nhìn, lấy một chai rượu Dương Mai đưa cho Tần Tranh: “Cái này là hàng tặng, Tranh Tranh, con đem qua đó luôn đi.”

Tần Tranh mang dép lê đi vào rừng trúc, lúc này mặt trời vẫn chưa xuống núi, bên trong vẫn còn sáng như ban ngày.

Nơi cô đi đến là một đình hóng gió bên trong rừng trúc, ở giữa đình có một bàn tròn lớn.

Một người đàn ông đưa lưng về phía cô, đang ngồi trên mép bàn, hình như đang cúi đầu nhìn điện thoại.

Tần Tranh nhìn lướt qua, quả nhiên là một mình mà gọi một bàn đồ ăn. Nghe nói, là khách trọ bên homestay Thanh Đồng đến.

Ánh mắt cô nhìn về phía người đàn ông kia, đột nhiên cô ngẩn ra, bóng dáng này rất giống người đó.

Đúng lúc này, Việt Triều Tịch nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại, nhìn về phía cô.

“Tần Tranh.”

-----oOo-----

Chap 42

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 42

Không biết từ bao giờ, Tần Tranh càng ngày càng thích nghe Việt Triều Tịch gọi tên cô.

Đặc biệt là mấy lúc bọn họ thân mật khăng khít.

Nhưng vào giờ khắc này, cô có chút hoảng hốt, gần như cho rằng bản thân đang trong mơ.

Trước khi về đây cô không biết bên Việt Triều Tịch khi nào mới hết phong tỏa, nhưng dù sao cô cũng phải trở về Giang Thành.

Cho nên, cô muốn tạm thời ở trên đảo để bình tâm suy nghĩ. Nhưng không ngờ, Việt Triều Tịch lại tới nơi này.

Rừng trúc thanh tĩnh vắng lặng, từng tia nắng ấm áp xuyên qua những tán lá, chiếu xuống gương mặt của Việt Triều Tịch.

Ánh sáng và bóng tối phác họa đường cong sườn mặt anh, ngũ quan tinh tế theo sự chuyển động của gương mặt càng trở nên sinh động, khiến cho cô cảm nhận một cách chân thật đây không phải là giấc mơ.

Cô hít sâu một hơi, sau đó đặt nhang muỗi xuống đất.

“Sao anh lại tới chỗ này?”

Ánh mắt Việt Triều Tịch dõi theo từng cử động của cô, đã lâu không gặp, nỗi nhớ như nước lũ tràn về, anh không muốn bỏ lỡ bất cứ thay đổi nào của cô.

Cô gầy hơn so với lần gặp mặt trước, tóc đã cắt ngắn hơn một chút, đuôi tóc vẫn hơi xoắn, điều này khiến anh có thể xác định được tóc cô là xoắn tự nhiên.

Tần Tranh đặt rượu Dương Mai lên bàn, khẽ cắn môi, nghiêng đầu nhìn anh.

“Không phải em nói đợi tôi về, có chuyện muốn nói với tôi sao?”

Cho nên, anh từ Giang Thành tìm tới đây ư?

Lúc này, Tần Tranh mới chắc chắn anh đúng là tới đây tìm cô.

“Tôi...”

Cô xoay đầu đi, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của cậu mợ trong phòng bếp, khẽ thở dài một hơi: “Đợi lúc nào về rồi nói sau.”

Về? Về Thanh Đồng hay Giang Thành?

Sắc mặt Việt Triều Tịch vẫn điềm tĩnh, anh duỗi tay muốn kéo cô ngồi xuống, Tần Tranh lại nhanh chóng tránh đi, bầu không khí lúc này có chút gượng gạo.

Anh mím môi: “Ăn với tôi bữa cơm trước, được không?”

Tần Tranh nhìn lướt qua một bàn đầy đồ ăn: “Một mình anh mà gọi nhiều như vậy, quá lãng phí rồi.”

Việt Triều Tịch khẽ cười: “Hai người ráng ăn thêm một chút là hết ấy mà, ăn không hết thì tôi nhờ gói mang về cũng được vậy?”

Tần Tranh ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn ngồi xuống.

“Tín hiệu điện thoại của tôi không được tốt lắm...” Cô muốn nói nhưng lại thôi.

“Ừm.” Việt Triều Tịch dùng đũa gắp cho cô một miếng cá: “Bây giờ tôi biết rồi.”

Thiên Đảo nổi tiếng nhất là món cá, hấp là cách tốt nhất để phản ánh độ tươi của cá. Cá sau khi được mổ bụng làm sạch, chỉ cần rắc một lớp muối tinh và rải gừng cắt nhỏ lên là được.

Nước tương không rưới trực tiếp lên trên cá mà bỏ riêng vào một chén nhỏ bên cạnh. Như vậy, nếu thích ăn thanh đạm thì có thể nếm được hương vị thuần túy của cá.

Nước tương là do chính tay cậu cô làm, công thức được ông ngoại của Tần Tranh để lại, ngoại trừ nước tương, còn bỏ thêm nước mắm, đường phèn, cùng với các loại rau khác kết hợp lại.

Ngoài cá hấp và canh cá, Việt Triều Tịch hầu như đều gọi rau nhồi.

Thịt băm được nhét vào đủ loại rau củ, ngoài đậu hủ nhồi thịt, ớt cay nhồi thịt, đặc biệt là ốc nhồi thịt, tỏi nhồi thịt, dưa leo nhồi thịt.

“Anh thích ăn đồ nhồi thịt à? Gọi nhiều thế?” Tần Tranh có chút buồn cười, nhưng cô cũng chỉ hơi cong khóe môi.

“Lần trước em làm không đủ ăn.”

Đôi đũa trong tay Tần Tranh hơi khựng lại, cô nhớ ngày đó ở biệt thự hồ Kính cô đã làm món canh mướp hương nấu nấm.

Cô hơi ngẩng đầu lên, nhìn anh đang gắp ốc nhồi thịt, nghiêm túc đánh giá.

“Món này bên trong có lá bạc hà, đưa cho tôi đi.”

Cô nhớ Việt Triều Tịch không thích mùi bạc hà, trước đây có người mời anh kẹo cao su vị bạc hà nhưng anh đều từ chối.

Ốc nhồi thịt cần phải dùng tăm mới có thể lấy ra, cô lại quay vào nhà bếp để lấy tăm, thuận tiện nói với cậu cô một tiếng là gặp được bạn tới đây du lịch.

Cô định thanh toán giúp Việt Triều Tịch, nhưng cậu cô lại nói người ta đã thanh toán từ trước rồi.

Tần Tranh trở lại đình hóng gió, nhìn thấy Việt Triều Tịch đang uống rượu Dương Mai.

Giọt rượu sáng bóng làm đầu ngón tay anh càng thêm trắng lạnh, ánh trắng dần dần lên cao, đốt ngón tay thon dài của anh hết như được bao phủ bởi một lớp ngọc bích.

Cô đi đến, tự rót cho mình một ly. Rượu Dương Mai là rượu tự ủ, bên trong hình như có cho thêm đường phèn, quá mức ngọt, nhưng cô lại thích nó.

Bữa cơm này kết thúc, Tần Tranh đã uống hết mấy ly rượu Dương Mai, trên mặt cũng nổi lên vệt ửng hồng.

“Em định khi nào về?” Việt Triều Tịch thấp giọng hỏi cô.

Tần Tranh liếc nhìn anh: “Chắc hai ngày nữa, còn anh?”

“Giống em.”

Cô cảm thấy trái tim mình đập lỡ một nhịp, nhất thời không nói nên lời.

Việt Triều Tịch lại thử kéo tay cô, lần này cô không tránh đi, mặc cho anh nắm trong lòng bàn tay, nghiêm túc nghiên cứu đường chỉ tay của cô.

Đầu ngón tay thon dài vuốt dọc theo những đường chỉ tay trên tay cô, thoạt nhìn rất chăm chú.

Lúc anh cúi đầu, hô hấp nóng bỏng ẩm ướt thậm chí còn phủ vào lòng bàn tay của cô.

Tần Tranh hơi ngẩng đầu lên, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, lồng ngực cô rung động, vừa chua xót vừa trướng đau.

“Tần Tranh, đường tình duyên của em vừa sâu vừa dài, không có ngã rẽ.”

“Rồi sao nữa?”

“Em sẽ có mối nhân duyên tốt.”

Tần Tranh muốn hỏi một câu, là anh sao?

Nhưng cuối cùng cô cũng không nói ra, chỉ nhẹ nhàng mím môi.

Việt Triều Tịch cảm nhận được cảm xúc của cô thay đổi, anh ngẩng đầu lên, khẽ vuốt ve gương mặt cô, ngón tay vừa chạm vào đã cảm nhận được sự nóng bỏng,

Anh cũng biết rượu Dương Mai có tác dụng chậm, cũng đoán được cô lại uống quá chén.

Hốc mắt cô đột nhiên đỏ lên: “Việt Triều Tịch, xin lỗi.”

Xin lỗi, em không muốn tiếp tục một mối quan hệ mập mờ không rõ với anh nữa.

Việt Triều Tịch như rơi vào hố băng, dường như anh lại trở về đêm mưa hôm đó, lúc ấy cô cũng nói xin lỗi, là cô hiểu lầm.

Khoảnh khắc đó trái tim anh như bị dao cắt, dĩ nhiên không thể nào quên được.

Tần Tranh cắn môi: “Tôi...”

Tay anh giữ lấy gáy cô, có hơi dùng lực, mạnh mẽ đặt nụ hôn lên đôi môi cô.

Chap 43

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 43

Môi lưỡi Việt Triều Tịch như lửa nóng, anh dùng nụ hôn này để che lấp đi tất cả lời cô sắp nói ra.

Tần Tranh ‘ừm’ một tiếng, muốn lùi về phía sau để tránh đi, lại bị anh giữ chặt gáy liễu mạng đòi hôn.

Anh khẽ cắn môi dưới của cô, ép cô phải hé miệng vì đau, rồi lại thò chiếc lưỡi dài của mình vào, cạy mở khớp hàm của cô ra, dây dưa liếm mút đầu lưỡi cô.

Thật ra trước khi Tần Tranh trở về Thanh Đồng, anh đã cảm thấy cô lúc gần lúc xa, hình như cô đang muốn trốn tránh anh.

Khó khăn lắm anh mới ở gần cô như vậy, cảm nhận được cô đang tránh né mình, trái tim anh đau tới run rẩy.

Một tay Việt Triều Tịch nâng gáy cô lên, để anh thuận lợi tiến sâu vào khoang miệng cô, một tay anh ôm lấy eo cô, siết chặt cô trong vòng tay của mình.

Tần Tranh bị nụ hôn làm hít thở không thông, nhiệt độ bên hông lại càng ngày càng nóng.

Trong miệng anh cũng rất ngọt, lúc đầu lưỡi quăn lấy nhau, vị ngọt ngào của dương mai và mùi thơm ngào ngạt của rượu hòa quyện vào nhau, làm cô vốn dĩ đã đỏ ửng mặt càng thêm khô nóng, đầu óc cũng càng trống rỗng.

Đến khi anh buông cô ra, khóe mắt cô đã có một tầng nước, đôi mắt gần như không mở ra nổi.

“Đừng nói gì nữa hết.” Anh áp trán lên trán cô, thấp giọng thở dốc, hô hấp nóng rực phả vào mặt cô: “Chúng ta cứ thế này đi, em muốn gì tôi cũng sẽ cho em.”

Anh không muốn lặp lại quá khứ với cô thêm lần nữa, là mong ước nhưng không thể có được.

Men rượu làm đánh mất tất cả lý trí, cô không còn khả năng lý giải.

Cả người cô như đang trên mây, cơ thể mềm nhũn không tự đứng vững được, chỉ có thể dựa vào người anh.

Anh biết cô đã say, vuốt khẽ mái tóc dài của cô, ngón tay cái miết nhẹ sau cổ cô một lúc.

Anh ngược nhìn gương mặt hơi say của cô, rồi cúi đầu xuống cắn môi cô: “Không được rời khỏi tôi.”

Việt Triều Tịch cũng cô lên lưng đi ra khỏi rừng trúc, gió đêm thổi qua, những ngọn trúc thon dài vang lên tiến sạt sạt như đang vuốt ve mơn trớn.

Tần Tranh dường như đã tỉnh táo lại đôi chút, cô chủ động ôm lấy cổ anh.

“Việt Triều Tịch.” Cô vùi đầu vào hõm vai anh, nhẹ nhàng gọi tên anh.

“Ừm?”

“Anh tới đây du lịch sao?”

Bước chân Việt Triều Tịch dừng lại, anh rõ ràng là tới tìm cô, nhưng vừa định lên tiếng, Tần Tranh lại tiếp tục nói.

“VẬY, anh có thể đi tới đỉnh núi Vân Mông, leo đến tháp chuông ở trên cùng là có thể thấy được toàn cảnh của Thiên Đảo.” Cô hơi dừng lại, sau đó tiếp tục: “Còn có...”

“Còn có cái gì?”

“Bên dưới tháp chuông có một cây ước nguyện, anh có viết ước nguyện của mình lên giấy rồi treo lên, các vị thần ở núi Vân Mông sẽ thay anh thực hiện nó.”

Nói đến đây, Tần Tranh đột nhiên nở nụ cười, mang theo vài phần men say.

Việt Triều Tịch dừng lại, tim anh đột nhiên đập dồn dập: “Em từng viết rồi sao?”

“Từng viết.”

“Khi nào?”

“...Nghỉ hè năm hai đại học.”

Hơi thở của Tần Tranh càng lúc càng nóng, phả vào giữa cổ anh, đem lại một cảm giác ngứa ngáy quyến rũ: “Tôi sợ bị dọn sạch nên đã treo trên ngọn cây.”

Ngữ điệu của cô mang vẻ đặc ý, ẩn chứa chút yêu kiều mê hoặc.

Tim Việt Triều Tịch đập nhanh tới lồng ngực hơi đau nhói, anh hít một hơi thật sâu: “Em viết cái gì?”

Chỉ là, anh đợi một lúc lâu cũng không nghe được câu trả lời của Tần Tranh.

Cô nằm trên lưng anh hít thở đều đều, dĩ nhiên đã ngủ say rồi.

Việt Triều Tịch buông tiếng thở dài, sau đó cũng cô đi tới phòng bếp.

Cậu vợ Tần Tranh thấy cảnh tượng này, trong lòng bọn họ lập tức hiểu ra một nửa, sau khi để anh đưa cô về phòng của cô thì dẫn anh đến một gian phòng dành cho khách.

Nhưng Việt Triều Tịch gần như suốt đêm không ngủ, anh lăn qua lộn lại nghĩ tới chuyện của anh và Tần Tranh.

Đến khi bên ngoài có tiếng chim hót líu lo, sắc trời cũng dần ửng đỏ, anh một mình đi lên núi Vân Mông.

Toàn bộ đảo Vân Mông đều ở địa thế cao, anh men theo đường mòn mà người bản địa để lại, leo khoảng một lúc thì đã đi tới đỉnh núi.

Gác chuông được xây dựng bên rìa một vách đá cao, cổng hơi khuất, nhưng chỉ cần đẩy nhẹ là có thể đi vào trong.

Anh đi dạo quanh một vòng, nhìn thấy trên bệ đá cạnh cạnh gác chuông có một cây cổ thụ lớn.

Cổ thụ này có bề dày lịch sử nhất định, thân cây thô to cần tới mấy người vây quanh mới ôm hết, cành xòe ra như cánh quạt.

Lá cây xanh tươi, rậm rạp, phía dưới những cành cây treo đầy thanh gỗ, bên dưới thanh gỗ có một chiếc chuông nhỏ.

Gió thổi nhẹ qua, chuông nhỏ phía dưới phát ra tiếng leng keng, âm thanh thanh thúy.

Đây chắc là cây cổ thụ ước nguyện mà Tần Tranh nói tới.

Việt Triều Tịch đi tới dưới tàng cây, nhìn xung quanh, thấy cành cây trên cùng thật sự có treo một số thanh gỗ, chỉ là không nhiều lắm.

Chuyện leo cây như này anh chỉ làm khi còn nhỏ, lại không ngờ rằng ở tuổi này vẫn phải làm chuyện này vì một người phụ nữ.

Trời còn chưa sáng hoàn toàn, anh để chân trần trèo lên, bám lấy thân cây, từng bước từng bước tiến lên trên.

Anh vừa trèo vừa lật những thanh gỗ ra xem, tất cả đều không phải chữ viết của cô.

Mãi cho đến khi anh leo đến trên cùng, nhìn thấy một thanh gỗ sậm màu bị gió thổi qua, nhẹ nhàng lay động.

Anh thấy trên thanh gỗ có một cái tên quen thuộc, Tần Tranh.

Dòng chữ mặt sau viết tên của cô, vậy thì mặt trước chắc chắn là ước nguyện của cô.

Việt Triều Tịch đứng trên thân cây thô to, một tay nắm lấy cành cây, một tay cầm thanh gỗ.

Năm đó, Tần Tranh của năm hai mươi tuổi rốt cuộc đã nguyện ước điều gì?

Trong đầu anh xuất hiện một bóng dáng, nhưng anh lại nhanh chóng khuyên nhủ bản thân rằng hiện tại quan trọng hơn quá khứ.

Nếu là ước nguyện khác, nếu vẫn chưa hoàn thành, có lẽ anh sẽ giúp cô thực hiện nó.

Chỉ cần cô đồng ý.

Một góc mặt trời nhô ra khỏi dãy núi phía xa xa, có vô số ánh sáng vàng tỏa ra, phản chiếu mặt hồ dưới vách đá sáng như gương.

Ánh sáng vàng rực chiếu vào cây cổ thụ, phủ lên gương mặt anh một sắc màu ấm áp.

Anh ngừng thở, nhẹ nhàng lật thanh gỗ kia lại.

Ba chữ trên thanh gỗ được ánh ban mai chiếu nhuộm sáng rực rỡ.

Đó là tên của anh.

Việt Triều Tịch.

-----oOo-----

Chap 44

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 44

Đến giữa trưa Tần Tranh mới thức dậy.

Cô nghe thấy Việt Triều Tịch đang trò chuyện với mẹ cô ở ngoài sân, nhớ lại hình như tối hôm qua là Việt Triều Tịch cõng cô về phòng.

Tác dụng của rượu Dương Mai tới chậm nhưng rất mạnh, cô cố gắng nhớ lại nhưng không nhớ ra được gì.

Cô che mặt mình, sớm biết thế đã không ăn cơm uống rượu với anh, hơn nữa cũng không biết phải giải thích với người nhà như thế nào.

Cô giáo Ngô đang nôn nóng gả con gái, nói không chừng ở trong lòng bọn họ lúc này đã nhận định Việt Triều Tịch là bạn trai của cô.

Đáng tiếc là quan hệ của hai người lại không phải như vậy.

Lúc rời khỏi giường, cô cảm giác trước ngực có thứ gì đó đang chuyển động, hơi lành lạnh.

Cô cúi đầu nhìn, không biết từ bao giờ trên cổ cô lại có thêm một sợi dây chuyền bằng bạc, mặt dây chuyền là một hình trăng khuyết.

Hình trăng khuyết được tạo thành bởi những viên kim cương trong suốt, trên cùng là một viên đá aquamarine màu xanh biển.

Không cần nghĩ cũng biết là ai đeo lên cho cô.

Cô thích mặt trăng nhất, thích màu sắc của hoa xa cúc nhất, thích người ấy nhất.

Ngón tay Tần Tranh vân vê mặt dây chuyền, trong lòng thầm buồn tiếng thở dài, định tháo ra nhưng cuối cùng vẫn thôi.

Cô đi tới cạnh cửa sổ, nhìn xuống sân dưới lầu.

Cô không thể nào tưởng tượng được, bình thường Việt Triều Tịch ở công ty luôn trầm ổn, thế nhưng lúc này lại giúp mẹ cô rửa mâm tãi.

“Dùng dao cắt phần cuống tãi, không cắt hai đầu, bóp thành hình lồng đèn rộng rồi nhồi thịt vào bên trong.”

Việt Triều Tịch nghiêm túc nhìn động tác của mẹ cô, học một hồi nhưng hình như vẫn không làm được, đành từ bỏ.

“Hơi khó ạ.”

“Hôm qua không phải cậu gọi món ốc nhồi thịt sao? Trước đây khi Tranh Tranh còn nhỏ, ốc để nhồi thịt đều do con bé đi vớt từ hồ về.”

Nhắc tới chuyện lúc nhỏ của Tần Tranh, bà ấy lại không nhịn được nở nụ cười: “Bây giờ con bé không chịu đi nữa.”

“Khi còn nhỏ cô ấy thường xuyên đến đây sao?”

“Hay đến lắm, cậu không biết à? Con bé bơi lội rất giỏi.”

“Cháu biết ạ.”

“À, hai đứa chắc đã đi bơi với nhau rồi.”

Việt Triều Tịch mím môi, khóe miệng hơi giương lên: “Vâng, đúng rồi.”

“Ồ, Tranh Tranh dậy rồi.”

Mợ cô ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, lại cúi đầu xuống nói với Việt Triều Tịch: “Cậu mang thức ăn lên cho con bé đi.”

Tần Tranh nhìn lướt qua, đối diện với tầm mắt của Việt Triều Tịch.

Hô hấp của cô như đình trệ, buông vội tấm màn trong tay xuống, che khuất tầm nhìn của hai người họ.

Cô cố gắng hít sâu mấy hơi, sau đó đi vào phòng vệ sinh đánh răng, rửa mặt.

Lúc cô đi ra, vừa hay nghe thấy tiếng gõ cửa phòng.

Việt Triều Tịch mang thức ăn lên cho cô, nhìn anh đặt đồ ăn lên bàn, cô vẫn đứng cạnh cửa, không nhúc nhích.

Việt Triều Tịch quay đầu lại, ánh mắt lướt qua cần cổ cô, khóe môi hơi giương lên.

Anh kéo tay cô lại: “Từ sáng tới giờ tôi cũng chưa ăn, em đến đây ăn cùng tôi đi.”

“Đây rõ ràng là phòng của tôi.” Cô tránh tay anh, nhịn không được vỗ anh một cái: “Ai từng đi bơi với anh chứ?”

Dường như tâm trạng của Việt Triều Tịch rất tốt, nắm lấy ngón tay của cô: “Thật sự đã từng đi mà, là do em không nhớ thôi.”

“Nói bậy.”

Tần Tranh bị anh kéo ngồi xuống ghế, thấy gương mặt anh cách cô ngày càng gần: “Anh đừng như vậy.”

Việt Triều Tịch dừng lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm cô.

Tần Tranh ngừng thở, nhìn vào đôi đồng tử dần tối lại của anh, hệt như một vực sâu hun hút.

Cả người cô như rơi vào trong đó, bị lốc xoáy cuốn lấy rồi từ từ nhấn chìm.

Một lát sau, cô mới phản ứng lại, vội vàng né tránh ánh mắt của anh.

Việt Triều Tịch cũng không để bụng, lấy chiếc đĩa gỗ nhẹ lên đầu cô: “Ăn nhanh đi, lát nữa dẫn tôi đi leo núi.”

Ánh mặt trời ban trưa khá gay gắt, chiếu xuống những tán lá, phản chiếu lên con đường đá ở núi Vân Mông.

Tần Tranh đi phía sau anh, nhìn thấy dáng vẻ nhẹ nhàng và thần thái sáng lạn của anh, cô lại nhớ tới anh của lúc còn học đại học.

Lúc ấy nếu bọn họ kết giao theo kiểu bình thường, có lẽ cảm giác sẽ khác biệt hoàn toàn so với bây giờ,

Cô nhớ vừa rồi mọi cô có trộm hỏi cô, dáng vẻ của bà ấy không che giấu được sự vui sướng.

Nhưng cô cũng chỉ có thể nói một câu, bọn họ chỉ là bạn học đại học.

Việt Triều Tịch cảm nhận được bước chân cô có chút chậm lại, anh xoay người, vươn tay về phía cô.

“Mệt à? Tôi kéo em đi.”

Ánh mắt của anh khi nhìn cô càng trở nên dịu dàng.

Nỗi chua xót trong lòng cô đột nhiên phai nhạt đi không ít.

Cô đưa tay cho anh, mười ngón tay đan vào nhau. Cho phép bản thân cảm nhận sự ấm áp từ lòng bàn tay anh truyền đến.

Lúc tay trong tay, nốt ruồi trên cổ tay anh cọ xát lên da thịt cô, cả người cô như có dòng điện chạy qua, làm cho trái tim nhẹ nhàng rung động.

Sự dịu dàng quá đỗi này, được ngày nào hay ngày đó vậy.

Hết thấy mọi chuyện cứ để sau khi rời đảo lại nói tiếp.

Chẳng mấy chốc hai người đã đi tới gác chuông, lúc này cũng không sớm lại chẳng muộn, ở đây chỉ có một vài du khách, khắp nơi đều yên tĩnh.

Trước tiên, bọn họ đi lên gác chuông, nơi này là nơi cao nhất ở Thiên Đảo, có thể nhìn thấy toàn cảnh trên đảo.

Cũng đã một năm rồi Tần Tranh không lên đây, cô đứng dựa vào lan can nhìn mặt hồ gợn sóng phía xa xa, những ưu sầu trong lòng cũng vơi đi một ít.

Mà người làm cho cô phiền não kia, giờ phút này đang ở bên cạnh cô, nhưng lại không hề hay biết cô đang nghĩ gì.

Cô chỉ có thể nhẹ nhàng buông tiếng thở dài.

Lúc đi xuống dưới gác chuông, cô cố tình tránh đi nơi đó, nhưng vẫn bị anh gọi tới.

Cô đành phải nói: “Đây là cây ước nguyện.”

“Ừm.”

Việt Triều Tịch đi vài vòng dưới tàng cây, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Tần Tranh nhìn thấy hành động của anh, trái tim bỗng nhiên đập lỡ một nhịp. Cô cắn khước môi, cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Cái thanh gỗ kia đã treo được năm năm, có lẽ là vẫn còn ở nơi đó.

Việt Triều Tịch nghiêm túc nhìn cô: “Ước nguyện, có phải là ghi điều mình mong muốn lên đó không?”

“Có lẽ vậy.” Cô tránh né ánh mắt của anh.

“Tôi cũng muốn viết một cái.”

Tần Tranh sững sốt, lại nhanh chóng nở nụ cười để che giấu đi: “Anh đã bao tuổi rồi chứ.”

Việt Triều Tịch không lên tiếng, đi thẳng đến máy bán hàng tự động bên cạnh.

Thanh gỗ được đặt trên máy tự động, trả tiền hoặc là quét mã, nó sẽ tự động rơi xuống giống như mua đồ uống.

Việt Triều Tịch lấy thanh gỗ ra, đi tới một chiếc bàn rồi ngồi xuống viết chữ lên.

Thật ra, Tần Tranh rất muốn biết anh sẽ viết cái gì, nhưng xuất phát từ phép lịch sự, cô không đi qua xem.

Gió nhẹ thổi qua, tiếng chuông không ngừng vang lên.

Trong lúc đợi anh viết, cô chậm rãi đi vòng quanh cổ thụ.

Cô ngẩng đầu, dưới những tán cây dày đặc cố gắng tìm kiếm thanh gỗ nằm đó cô treo lên.

Đột nhiên, vòng eo cô bỗng nóng lên, là Việt Triều Tịch từ phía sau ôm lấy cô.

Anh cầm thanh gỗ trong tay, cầm đặt lên bả vai cô.

“Tần Tranh.”

Giọng nói của anh lúc này còn dịu dàng hơn cả thường ngày: “Em có thể giúp tôi thực hiện ước nguyện của tôi không?”

Suy nghĩ cô nháy mắt đình trệ, hô hấp cũng dần chậm lại.

Tiếng chuông đang lạnh lạnh bên tai dường như cũng biến mất trong chớp mắt, chỉ chừa lại tiếng hít thở nhẹ nhàng của anh.

Như thế đang chạm vào trái tim cô, ánh mắt cô nhìn theo tầm mắt anh.

Cô chăm chú nhìn xuống, anh xoay mặt thanh gỗ trong tay lại.

Nét mực bên trên vẫn còn mới, là tên của cô.

Tần Tranh.

-----oOo-----

Chap 45

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 45

Phía xa là tiếng nước hồ rì rào theo gió và sóng vỗ vào vách đá, gần đó là tiếng chuông ngân lạnh lạnh khi gió thổi qua.

Bên trên là ánh mặt trời sáng lạn chiếu xuống cây cỏ thụ tươi tốt, lọt qua những kẽ hở giữa cành cây, rải những đốm sáng lên hai người họ.

Bóng dáng của họ dường như hòa thành một thể với đốm sáng dưới mặt đất.

Lòng ngực Việt Triều Tịch kề sát vào lưng cô, hô hấp của anh quấn quanh bên tai cô, phả từng đợt hơi nóng làm cho tai cô từ màu trắng nõn chuyển sang hồng hồng.

Tần Tranh nín thở, nhìn thanh gỗ trong tay anh.

Tất cả những điều này gần như trùng lặp với năm năm trước, cô cũng từng viết một thanh gỗ như thế này.

Ước nguyện của cô là tên của anh.

Tần Tranh năm hai mươi tuổi đã yêu thầm Việt Triều Tịch.

Cô của năm đó chỉ có thể bày tỏ hết nỗi lòng lên thanh gỗ ước nguyện, lúc ấy điều cô muốn nhất chính là anh.

Mà bây giờ, anh cũng viết lên thanh gỗ giống như vậy, có phải hiện tại điều anh muốn nhất cũng là cô không?

Điều anh muốn là cô, trên tầng ý nghĩa nào đó thì cô cũng đã thuộc về anh.

Mà điều cô muốn là anh, lại không hoàn toàn thuộc về cô.

Cô hơi mở hé môi, lúc này mới cảm giác được cánh môi khô khốc, gần như dính vào nhau.

“Anh viết cái này làm gì?”

Việt Triều Tịch nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve những nét chữ vừa mới viết lên: “Em nói xem?”

“Tôi không biết.” Cô khẽ lắc đầu.

“Không phải là viết điều mình muốn lên đây sao?” Anh cười khẽ, giọng nói lại trầm xuống: “Tần Tranh, bởi vì tôi muốn có được em.”

Đầu óc Tần Tranh quay cuồng, suy nghĩ hỗn loạn, dường như không cách nào tiêu hóa được lời nói đầy ẩn ý của anh.

Vì sao anh lại nói như vậy? Rốt cuộc là anh muốn cái gì?

Vì sao lại trùng hợp như thế, thứ anh viết lên thanh gỗ lại giống hệt như của cô năm đó.

Rõ ràng anh đâu biết những chuyện này.

Vô số câu hỏi tràn về trong đầu cô, làm tư duy phán đoán của cô hoàn toàn bị quấy phá.

Cô ngược mắt khỏi thanh gỗ, nhìn xung quanh bốn phía, vừa hay thấy có người từ góc chuồng đang đi sang bên này.

Cô vội vàng rời khỏi lồng ngực của Việt Triều Tịch, chỉ anh đi tới bên nhánh cây thấp bên cạnh.

“Treo ở đây là được.”

Việt Triều Tịch cũng nghe được tiếng người tới, anh biết nơi này không tiện nói chuyện, cho nên cũng không làm khó Tần Tranh.

Lúc treo thanh gỗ, anh ngược mắt nhìn tán cây trên cùng một cái.

Thật ra, anh rất muốn treo thanh gỗ của mình bên cạnh thanh gỗ của Tần Tranh, nhưng như vậy có thể sẽ làm cô cảm thấy khó xử.

Hơn nữa, anh hy vọng sau khi cô hoàn toàn hiểu rõ tâm ý của bản thân rồi mới từ từ nói cho cô biết mọi chuyện.

Tất cả mọi chuyện.

Ví dụ như, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Trần Tranh trở về khu du lịch nông nghiệp không lâu thì cùng Việt Triều Tịch cùng nhau ngồi cano trở về bến tàu Thanh Đồng.

Gần đây tín hiệu trên đảo không tốt, dù sao công việc của Việt Triều Tịch cũng không thể nào mất liên lạc với bên ngoài lâu được.

Chờ đến khi trở lại homestay, nhân lúc Việt Triều Tịch đi tới bãi đỗ xe lấy hành lý, cô tự mình trở về trước.

“Đại tiểu thư của mẹ, cuối cùng con cũng trở về rồi.” Cô giáo Ngô nhìn thấy cô thì vội vàng đi tới.

“Mẹ, sao vậy?”

“Bệnh đau bao tử của bố con tái phát, mẹ phải trở về nội thành một chuyến.”

“VẬY...” Tần Tranh đang đi lên cầu thang xoay người nhìn lại.

“Chỉ có một người khách, còn đang ở ngoài đảo, trước đó có xin địa chỉ của cậu con, con có gặp qua người đó chưa?”

Tần Tranh vội vàng lắc đầu.

“Có điều, cậu ấy cũng đã trả tiền thuê vài ngày rồi, đoán chừng là hai ngày nữa sẽ trở về, con giúp mẹ để ý một chút nhé.”

Cô giáo Ngô bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình: “Nếu ít bữa có người tới ở trọ, con tự mình sắp xếp không được thì cứ gọi điện thoại cho mẹ.”

Tần Tranh rũ mắt, hy vọng ‘người khách duy nhất’ kia đi chậm một chút, đừng bước vào lúc này.

“Bố không sao chứ ạ?”

Cô giáo Ngô cười lắc đầu: “Bệnh cũ thôi, uống thuốc vào là ổn, thấy con đã về nên mẹ muốn sang đó nấu cơm cho bố con.”

Tần Tranh nghĩ bụng, bố cô càng già càng dính người, cô cũng không nhìn được cười cười.

Cô giáo Ngô vừa đi tới trước cửa, lại xoay người nói với cô: “Đợi lát nữa bớt nắng con nhớ đi lên sân thượng lấy ga giường vào nhé, là của lâu một và lâu hai, ngày mai thay lại đi.”

Đợi bà ấy đi rồi, Tần Tranh liền đi lên sân thượng, cô nghĩ dù sao thì một lát nữa Việt Triều Tịch đi lên cũng phải qua bên cạnh.

Lúc chạng vạng, mặt trời dần xuống phía Tây, trên dây phơi ngoài sân thượng treo đầy ga giường màu trắng, lộ ra ánh sáng rực rỡ và màu đỏ nhạt say lòng người.

Việt Triều Tịch đặt vali xuống, không thấy Tần Tranh đâu, anh bèn gọi điện thoại cho cô.

Tiếng chuông điện thoại rõ ràng từ bên ngoài truyền đến, anh đi ra khỏi cửa phòng, nhìn về phía phòng khác.

Ánh chiều tà chiếu xuống sân thượng, ga giường màu trắng bị gió thổi tung bay.

Anh men theo tiếng chuông đi tới, nhìn thấy Tần Tranh đang giơ tay thu ga giường.

Cô thu gọn ga giường xong, lại bỏ chúng vào chiếc rổ bên cạnh.

Anh đi qua, tắt điện thoại, tiếng chuông dừng lại.

Anh lại lần nữa ôm cô từ phía sau, ga giường bị gió thổi tung, quấn quanh người hai người.

Lúc này không còn ai quấy rầy bọn họ nữa.

“Đừng quậy.” Tần Tranh nhẹ giọng nói.

Cô muốn đẩy anh ra, lại bị anh ôm chặt hơn, nhịp tim đập thành thịch như muốn làm điếc màng nhĩ của cô.

“Xin lỗi em.”

Anh vùi đầu vào giữa cổ cô, giọng nói trong trẻo truyền đến tai cô.

Tần Tranh dừng tay lại, cả người sững lại trong vòng tay anh.

Một bàn tay từ phía sau vươn tới nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, để mặt cô nghiêng sang một bên.

Một nụ hôn mềm mại rơi xuống môi cô.

Nhưng điều khiến cô cảm động nhất là lời nói anh nói ra giờ phút này.

“Là anh đã quên không nói cho em biết, anh yêu em nhiều bao nhiêu.”

-----oOo-----

Chap 46

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 46

Là anh đã quên nói cho em biết, anh yêu em nhiều bao nhiêu.

Đối với Tần Tranh mà nói, có lẽ đây là lời tỏ tình ngọt ngào nhất trên đời.

Cả người cô trở nên tê dại vì một câu nói, đầu óc cũng mất đi năng lực phán đoán thông thường.

Chờ đến khi cô khó khăn lắm mới kiềm chế được, cô lại cảm nhận được bản thân đang run rẩy, hàm răng khể mở cắn phải đầu lưỡi anh.

Việt Triều Tịch bị đau liền buông cô ra, để cô có thể nhẹ nhàng thở dốc.

Tay anh từ cầm cô đi xuống, cầm lấy sợi dây chuyển trước ngực cô vôn vê, ngón tay tinh tế vuốt ve mặt dây chuyền.

“Sao vậy?” Anh hỏi cô.

Bây giờ anh đã chắc chắn, có một khoảnh khắc tâm ý hai người đã kết nối với nhau.

Mặc kệ sau này có lệch lạc gì đi nữa, hoặc là có chuyện gì đó hiểu lầm, ít nhất anh cũng chắc chắn, bây giờ Tần Tranh không phải là không có cảm giác gì đối với anh.

Cho dù chỉ là một chút thôi, đối với anh như vậy cũng đủ rồi.

Các đốt ngón tay anh chạm lên da thịt ở ngực cô, một luồng nhiệt nóng như lửa đốt đánh thẳng vào đáy lòng cô.

Rõ ràng là niềm vui sướng mãnh liệt, lại làm cho cô hoài nghi bản thân có phải đang nằm mơ hay không, thậm chí cô còn cảm thấy tim cô có thể sẽ ngừng đập bất cứ lúc nào.

Tần Tranh bước một bước về phía bên cạnh, lại lần nữa tránh thoát khỏi tay anh.

Gió thổi bay hai ga giường bên cạnh, cũng che khuất gương mặt cô, sau đó lúc kéo lên cuộn xuống, dường như cô lại bị cuốn vào trong đó.

Việt Triều Tịch đuổi tay tới, nhưng không có kéo cô ra, anh nhắc một góc ga giường lên, sau đó tự mình chui vào.

Hai người trốn trong ga giường màu trắng, gió thổi tung làn vải mềm mại, ánh hoàng hôn nhuộm hồng mọi vật.

Anh nhìn gương mặt phiếm hồng của Tần Tranh, lông mi cô rủ xuống, nhìn không ra cảm xúc của cô lúc này.

Nhưng bây giờ anh không quan tâm, lần nữa vòng tay ôm lấy eo cô, dùng giọng nói dịu dàng đến không thể dịu dàng hơn hỏi cô.

“Em không thích sao?”

Là không thích câu nói đó, hay là không thích anh?

Nhưng trong lòng anh đột nhiên hiểu rõ, đáp án là không, anh lại nhin không được cúi đầu cười một tiếng.

Sau đó, anh nghiêng đầu hôn lên môi cô, lại chạm vào một dòng nước mắt mặn bên má cô.

Anh dừng lại, tim đột nhiên mềm nhũn ra.

“Tần Tranh.” Anh gọi tên cô, cảm giác vui sướng không cách nào đè nén.

Bây giờ, anh có thể chắc chắn vì sao cô lại thích trăng thượng huyền.

Người trước mặt anh nhỏ giọng nức nở, anh lại kích động lấp kín đi đôi môi mềm mại kia.

Nụ hôn mang theo vị mặn.

Anh cảm giác được nước mắt của cô đã dính ướt hàng mi của hai người họ, theo sự kê sát của hai gò má chảy vào trong khoang miệng.

Cô nhẹ giọng nức nở ở giữa môi anh, anh dùng lưỡi nhẹ nhàng an ủi cô.

Đầu lưỡi anh nếm được vị mặn của nước mắt, càng khiến anh thêm xót xa, càng ôm chặt cô hơn.

Nụ hôn nhẹ nhàng quyến luyến không ngừng rơi xuống, triền miên hơn cả mưa bụi, như muốn xóa sạch nước mắt của cô.

Vào đêm mưa hôm đó, nụ hôn không cách nào bày tỏ hết tâm ý đó, giờ phút này dường như đã được bù đắp.

Bọn họ hoàn toàn bị ga giường màu trắng bao lấy, hai người dần dần thân mật không thể tách rời.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, Tần Tranh cũng nâng tay lên, vòng qua cổ anh, mũi chân cũng nhón lên, nhiệt tình đáp lại anh.

Dĩ nhiên môi lưỡi của anh càng ngày càng đi xuống, lúc lướt qua mặt dây chuyền hình vàng trắng, gương mặt Tần Tranh hoàn toàn đỏ bừng.

“Việt Triều Tịch...”

“Hửm?”

“Vào trong phòng được không?”

Trái tim anh thoáng rung động, trực tiếp bế cô lên, vòng ra khỏi ga giường rồi đi vào căn phòng duy nhất ở tầng này.

Tần Tranh bị anh ném nhẹ lên giường. trong căn homestay này có một số đồ vật mua theo ý kiến của cô, ví dụ như chiếc giường mềm mại này.

Cô gần như chìm vào trong đó, vừa chống tay định nhỡ người dậy, người đàn ông trước mắt đã đè đầu gối xuống đệm, quỳ trước mặt cô, cởi cúc quần.

Quá nhanh rồi.

Cô không nhìn được liếc mắt tránh đi, lại nghe thấy tiếng khóa kéo vang lên, hai tai đều ửng hồng.

“Rèm...rèm cửa sổ vẫn chưa kéo lại...”

Hoàng hôn đỏ đậm thậm chí còn chiếu vào tận đây, một góc phòng sáng chói, ánh sáng lóa mắt tràn ngập khắp chiếc giường lớn.

Việt Triều Tịch cười nói: “Bên ngoài không nhìn thấy được đâu.”

Homestay này nằm ở rìa ngôi làng, phía dưới là cánh đồng lúa bạt ngàn, ở nơi xa là những ngọn đồi xanh mướt trải dài.

Gian phòng này rất lớn, giường ngủ cách cửa sổ sát đất một khoảng nhất định. Ánh sáng bên ngoài lại mạnh hơn trong phòng, theo lý thuyết thì không cách nào nhìn thấy bên trong phòng.

Tần Tranh có chút khẩn trương, quay đầu đi, lại nhìn thấy Việt Triều Tịch từ từ cởi bỏ quần áo.

Cơ thể trần trụi ngâm trong ánh nắng vàng thuần khiết, mỗi một đường nét trên cơ thể anh như được nhuộm sáng, khiến nó trở nên vô cùng đẹp đẽ.

Vật nam tính dưới thân đã ngóc cao đầu, gần như dán lên bụng dưới của anh, đỏ đến phát tím.

Ánh mắt cô né tránh, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô: “Em muốn uống nước.”

Đầu giường có một cái ly nước, là lúc vào anh đã đặt ở đó.

Anh giơ tay lấy, nhưng không đưa đến bên miệng cô mà tự mình uống.

Lúc cô nhìn anh ngửa đầu uống nước, yết hầu lặn lội, dáng vẻ vô cùng gợi cảm, bản thân lại càng thêm khát khô.

Anh đặt ly nước xuống, lúc áp người xuống lần nữa, tay anh nâng cằm cô lên.

Ánh mắt Tần Tranh đối diện mắt anh, trong đôi đồng tử đen nhánh như có ngọn lửa bốc cháy, là ngọn lửa tình dục quen thuộc.

Anh cúi đầu, đôi môi ẩm ướt dán lên môi cô, nước từ trong khoang miệng anh chuyển sang miệng cô, từng chút từng chút một.

Đến khi cô chửa quậy uống xong, anh lại thấp giọng hỏi cô: “Đủ rồi sao?”

“Đủ rồi.” Cô có chút thờ dốt.

Nếu cô nói không đủ, anh nhất định sẽ tiếp tục đút nước cho cô như vậy thêm một lần nữa.

Cô nhẹ giọng thở dốc, anh lại quỳ gối trước người cô, một tay đỡ lấy vật nam tính đỏ bừng của mình, đặt lên môi cô.

“Em còn muốn uống nước không?”

-----oOo-----

Chap 47

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 47

Hàng mi dài của Tần Tranh khẽ run rẩy, cô cắn nhẹ môi dưới.

Vật nam tính của anh không chỉ thô mà còn rất dài.

Trên thân nổi đầy gân xanh đang nhảy lên thành thịch, thẳng tắp chỉ về phía cô.

Bao quy đầu màu đỏ sậm căng ra hết cỡ, quy đầu cực đại nhô ra ngoài, vô cùng quyến rũ.

Cô thậm chí còn ngửi được hơi thở nam tính nồng đậm, như là mùi hương của cỏ xanh bị mưa xối ướt.

Cô dĩ nhiên biết, nước mà bây giờ anh nói là có ý gì.

Bởi vì dưới ánh nhìn chăm chú của cô, lỗ nhỏ phía trước nhanh chóng tràn ra dòng chất lỏng trong suốt.

“Em...”

Tần Tranh ngẩng đầu nhìn anh, hoàng hôn xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu lên gương mặt cô, tạo ra một vùng hồng nhạt.

Hàm răng trắng cắn chặt môi dưới, vệt đỏ nổi lên càng tạo nên vẻ gợi cảm.

Việt Triều Tịch vuốt ve cằm cô, ngón tay chậm rãi xoa môi cô, lại đẩy nhẹ răng cô ra, để cô không còn cắn môi dưới của mình nữa.

Ánh mắt anh ngày càng u ám, giọng nói cũng ngày càng khàn đặc, hỏi cô: “Có thể chứ?”

Giọng nói khàn khàn nhưng lại có sức mê hoặc, từng bước từng bước dụ dỗ cô đi tới một thế giới mà trước nay cô chưa từng đặt chân tới.

Cô chậm rãi cúi đầu, đối mặt với vật nam tính cứng rắn của anh, tay vươn ra.

Đầu ngón tay dính một ít chất lỏng trong suốt, cô đưa lên môi liếm thử.

Mùi vị cũng không quá khó ngửi.

Miệng cô tiến lại gần hơn, sau đó vươn đầu lưỡi ra liếm một vòng quy đầu.

“Ừm...”

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng rên trầm thấp của người đàn ông, cô không nhìn được ngược mắt lên, Việt Triều Tịch cũng đang cúi đầu nhìn cô chăm chú.

Hai tay cô vươn về phía trước nắm lấy thân vật nam tính, bàn tay di chuyển lên xuống, bao quy đầu cũng di chuyển theo động tác của cô, đầu khấc đỏ đậm lại lần nữa hoàn toàn lộ ra ngoài.

Đầu lưỡi hồng nhạt một lần nữa vươn tới, liếm quanh mã mắt đang mở ra một lỗ nhỏ.

Cô cảm giác đầu lưỡi mình ngày càng ẩm ướt, mã mắt khi mấp máy sẽ phun ra tinh dịch dính ướt đầu lưỡi cô.

Cô ngửa đầu ra sau, đầu lưỡi từ từ kéo ra.

Nước bọt và tinh dịch tạo thành một sợi chỉ bạc mỏng, lại từ từ đứt gãy, dính nhớp đọng lại trên đầu lưỡi cô.

Việt Triều Tịch cúi đầu nhìn thấy cảnh tượng tuyệt mỹ này, tiếng thở dốc lại càng nặng nề hơn.

Tần Tranh lại tiếp tục liếm quanh quy đầu của anh, đầu lưỡi mềm mại không ngừng vờn quanh mã mắt.

Anh siết chặt cánh mũi, một cảm giác tê dại bắt đầu từ mã mắt, từ từ di chuyển tới xương sống, sau đó đi tới đỉnh đầu.

“Ừm...Ha...”

Tiếng thở dốc trầm khàn của anh như một chốt mở, khiến Tần Tranh buông bỏ sự rụt rè.

Cô cầm lấy vật nam tính căng phồng của anh, đưa lưỡi lướt qua lướt lại trên vật, sau đó ngậm lấy túi tinh bắt đầu liếm mút.

Túi tinh to tròn phồng lên, bên trong nặng trĩu do chứa đựng rất nhiều tinh dịch, bởi vì đã lâu rồi không bắn.

Cô liếm từ rễ đến ngọn, lại chầm chậm liếm từ ngọn về rễ.

Cô liếm toàn bộ vật nam tính đến khi sáng lấp lánh, gân xanh chằng chịt cũn ngày càng nhô lên, khiến cho vật nam tính càng thêm dữ tợn.

Mã mắt hưng phấn khép mở liên tục, phun ra từng luồng chất dịch trong suốt.

Đầu lưỡi linh hoạt cạ vào rãnh khe, mút liếm mã mắt rồi đảo quanh qua lại, lại di chuyển lên xuống.

Khoái cảm mãnh liệt đánh ập đến, tiếng thở dốc của Việt Triều Tịch càng ngày càng nặng nề, ánh mắt anh khi nhìn cô cũng càng ngày càng nóng bỏng.

Tần Tranh tiếp tục liếm tinh hoàn của anh, rồi liếm gân xanh vòng quanh thân vật nam tính, lại quay về mút liếm quy đầu cực đại.

Cô cố gắng há to miệng để có thể nuốt hết vật nam tính của anh vào trong, ngọc ngậy đầu qua lại, chầm rãi nuốt ve.

Mãi cho đến khi quy đầu chạm vào yết hầu của cô, thân vật nam tính thô to lấp đầy cả khoang miệng cô, cô gần như sắp thở không nổi nữa.

Việt Triều Tịch ngẩng cao đầu, mắt nhắm chặt, cảm nhận sự ướn át và cảm giác đồ vật của mình được khoang miệng cô gắt gao bao bọc.

Miệng nhỏ của cô cố gắng hút vào, làm cho xương sống của anh tê dại, khoái cảm như dòng điện len lõi khắp người.

“Em giỏi quá, cực căng.”

Yết hầu anh lăn lộn không ngừng, cổ ngửa về phía trước để lộ ra yết hầu, đáng vẻ gợi cảm mê hoặc, cơ bắp đều căng chặt.

Đến khi anh mở mắt lần nữa, đáy mắt như có ngọn lửa đang không ngừng bốc cháy.

Sự tán thưởng của anh đã kích thích tới Tần Tranh, cô cố gắng dùng phương thức của bản thân để lấy lòng anh.

Miệng cô bao bọc lấy đầu khấc của anh, ra sức hàm chứa vật nam tính dữ tợn, hàm trên cọ xát qua lại trên quy đầu mẫn cảm kia.

“A...Ha...” Việt Triều Tịch buông tiếng thở dốc, tựa như đang thở dài lại giống như đang rên rỉ.

Vật nam tính ở trong miệng cô lại to lên, cơ bụng cũng đã căng chặt, anh vô thức thẳng lưng, làm cho đồ vật của mình càng đi vào sâu hơn.

Cô đóng đưa đầu lên xuống, dùng cái miệng nhỏ đùa nghịch vật nam tính của anh, hai tay lại di chuyển qua lại trên phần thân vật nằm bên ngoài, thỉnh thoảng lại đi xuống xoa nắn tinh hoàn.

Khóe miệng cô bị kéo căng tới nỗi chua xót, nước miếng theo thân vật nam tính chảy xuống dưới.

“Đủ rồi.”

Cơ thể anh hơi run run, đôi mắt đang híp lại từ từ mở ra, tình dục trong đáy mắt vẫn không có dấu hiệu vơi đi.

Anh không kiềm nén được tiếng thở dốc nặng nề, giọng nói khàn đục gợi cảm mê hoặc lòng người.

Anh cố gắng kìm nén dục vọng của bản thân, rút vật nam tính ra khỏi miệng cô.

Nếu cứ tiếp tục như thế, anh sẽ nhanh chóng bắn vào miệng cô.

“Có khó chịu không?”

Miệng cô hơi đau nhức, mặt cũng bị kéo căng đến nổi ửng đỏ, dáng vẻ này của cô làm anh vừa yêu vừa thương.

“Vẫn ổn.”

Anh cúi người xuống, đặt một nụ hôn trấn an lên khoe môi cô, người thấy hơi thở của bản thân làm cho anh càng thêm hưng phấn.

Tần Tranh có chút xấu hổ che đi ánh mắt trần trụi của anh, lại bị anh nắm lấy bàn tay, khẽ hôn lên đầu ngón tay cô.

“Tiếp theo, tới lượt anh.”

-----oOo-----

Chap 48

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 48

Việt Triều Tịch đè người cô xuống giường, kéo căng hai đùi trắng nõn của cô, tách hai cánh hông cô ra, sau đó cúi đầu.

Theo tầm mắt có thể nhìn thấy, cô đã ướt đẫm, hai cánh hoa lấp lánh ánh nước như pha lê.

Hai người đã lâu chưa làm, hoa huyết siết chặt, ngón tay anh tiến vào bên trong thăm dò, chặt tới nỗi hô hấp của anh như muốn cứng lại.

Tay anh nhẹ nhàng xoay tròn, chậm rãi di chuyển, lại nhanh chóng đút thêm một ngón tay nữa vào bên trong.

Hai ngón tay cùng nhau tiến về phía trước, ma sát những điểm mẫn cảm ở bên trong cô.

“Ừm...ừm...”

Tần Tranh giữa đầu thờ dốc, vách thịt tự động siết chặt lấy hai ngón tay của anh, thịt mềm bao phủ, gắt gao liếm mút ngoại vật.

“Cực cứng, thả lỏng chút nào.” Anh dịu dàng trấn an cô.

Ngón tay anh vẫn không ngừng ma sát lên những điểm mẫn cảm trong cô, eo lưng cô dựng thẳng, cong lên giống như vàng trắng khuyết.

Trong cơ thể dâng lên khoái cảm tê dại, cô không tự chủ được vịn vẹo hai chân, làm cho ngón tay của anh càng tiến sâu vào trong cơ thể.

“Trưởng quá...” Cô cắn môi, liên tục phát ra tiếng rên rỉ.

Ngón tay anh nhanh chóng bị một luồng mật dịch ở bên trong làm cho ướt đẫm.

“Vẫn dễ ướt như trước đây nhỉ...” Anh nhẹ giọng cười, giọng nói mê người nhiễm chút khàn khàn gợi cảm.

Tần Tranh không kìm được ngược mắt lên, thấy ngón tay trắng nõn của anh dính đầy mật dịch trong suốt, nhiều đến nỗi đọng lại giữa những kẽ ngón tay anh.

Đôi tay kia giống như giọng nói của anh vậy, thỏa mãn được niềm yêu thích của cô.

Ngón tay mảnh khảnh thon dài, khớp xương rõ ràng.

Dưới ánh mắt của cô, anh thè đầu lưỡi hồng nhuận ra, cuốn lấy ngón tay rồi từ từ liếm mút những mật dịch dính trên đó.

Âm thanh liếm mút phát ra khiến trái tim cô rung động, gương mặt cũng đỏ lên.

Mà anh chỉ cười cười: “Rất ngọt.”

Cô quay mặt sang nơi khác, không muốn nhìn anh nữa, tầm mắt phóng tới những cánh đồng ruộng xanh mướt được ánh mặt trời nhuộm đỏ.

Có cơn gió thổi qua, những cây lúa nước khẽ đong đưa thân mình theo làn gió.

Người đàn ông trên người cô nhìn theo ánh mắt cô, sau đó phát ra tiếng cười.

Ngay sau đó, hai chân cô bị anh mở rộng, anh nâng cánh mông cô lên, đặt hai chiếc gối đầu dưới hõm lưng cô.

Tư thế này làm cho hoa huyết của cô hoàn toàn bại lộ trước mắt anh.

“Ừm...đừng mà...”

Tần Tranh xấu hổ muốn khép hai chân lại, nhưng đầu anh đã chui vào giữa.

Bàn tay của anh ôm lấy hai cánh mông cô, dùng sức xoa nắn, da thịt của cô vốn mỏng manh, dễ dàng để lại vết ngón tay đỏ đậm.

“Nhẹ chút...Việt Triều Tịch...Anh nhẹ chút...”

Anh cúi đầu, hô hấp nóng bỏng phả hai cánh hoa làm cả người cô run rẩy.

Ngón tay từ giữa đùi với vào trong, tách hai mảnh thịt mềm kia ra hai bên.

Anh nhìn môi thịt đầy đặn bị mật dịch làm cho ướt đẫm hoàn toàn, trông giống như thạch trái cây trong suốt.

Ánh mắt anh càng thêm âm u, không nhịn được thở dốc một tiếng.

Đầu lưỡi vươn ra, đầu tiên là liếm láp bên ngoài cánh hoa, làm cho hoa huyết càng thêm dính nhớt và ướt đẫm.

Tiếp đó, đầu lưỡi luôn vào bên trong vách thịt chật hẹp, mạnh mẽ liếm mút, thâm nhập sâu rồi lại rút ra, cứ lặp lại liên tục như thế, động tác vừa tùy tiện lại càn rỡ.

Anh len vào rất sâu, gần như cả gương mặt đều úp vào giữa hai chân cô.

Sống mũi cao thẳng thỉnh thoảng sẽ cọ vào hạt thịt, làm cho cả người cô đều run rẩy bất lực.

“Ừm...A...”

Tiếng rên rỉ của Tần Tranh như đang leo lên đỉnh núi, đột ngột cất cao.

Mặt lưỡi thô ráp khiến cả người cô tê dại, cô không nhin được vắn vẹo eo, nâng mông lên, muốn kề sát nơi đó vào miệng của anh hơn.

Ngón tay cái của anh chạm vào khe thịt phía trước, hơi dùng sức tách ra, để lộ viên thịt nhỏ hồng nhạt giấu mình ở bên trong.

Đầu lưỡi mềm mại tiến tới, nhẹ nhàng vỗ về cho tới khi hạt thịt sưng lên, lại dùng răng cắn một cái, sau đó liếm mút thật sâu.

Hàm răng hơi dùng sức, tinh tế gặm cắn, tiếng thở dốc của cô càng thêm dồn dập theo hành động của anh, cảm giác cả người đều tê dại như bị điện giật.

“Việt Triều Tịch...đừng mà...em chịu không nổi...”

Cô nức nở lên tiếng cầu xin anh, cơ thể không ngừng run rẩy, động hoa càng không khống chế được liên tục tràn ra từng luồng mật dịch.

“Ừm...A...Em chịu không nổi...”

Việt Triều Tịch cũng đã nhẫn nhịn đến phát đau, nghe thấy âm thanh rên rỉ yếu đuối của cô, cuối cùng không kiềm nén nữa, nhồm người về phía trước lấp kín miệng cô.

Tần Tranh nghiêng đầu, hô hấp dồn dập, khóe môi tràn ra giọt nước mắt trong suốt.

Mông cô được gối đầu nâng cao, vật nam tính thẳng đứng ma sát bên ngoài hoa huyệt ẩm ướt.

“Đang nhìn gì vậy?”

Anh thì thầm bên tai cô, một tay cầm lấy đồ bảo hộ ở đầu giường đeo vào cho mình.

Đầu lưỡi ngậm lấy vành tai cô dịu dàng liếm láp, mãi đến khi cả vành tai cô ướt át đầm đề.

Tần Tranh bị anh nắm cằm bắt quay mặt lại, anh đè lên người cô rồi tiến thẳng vào bên trong.

Ánh hoàng hôn đọng lại trên tấm lưng trần của anh, đường cong cơ bắp căng ra từng chút một do anh dùng sức tiến vào.

Cô cảm giác những sợi lông tơ của anh cũng bị ánh mặt trời nhuộm sáng, rục rờ đến chói mắt.

Dưới thân bị vật thô cứng mở rộng, anh từng chút từng chút len vào bên trong.

Tần Tranh hít thở khó nhọc, ánh mắt liếc nhìn gương mặt anh tuấn đang kìm nén của anh.

Nhìn những cơ bắp căng chặt bị ánh mặt trời chiếu sáng, mặt mày anh cũng bị bao phủ trong ánh nắng vàng nhạt.

Đôi tay cô vòng qua phần lưng đang căng cứng của anh, sau đó lướt xuống vòng eo bóng loáng.

Năm ngón tay siết chặt, bóp lấy mông thịt căng chặt của anh. Cô ngửa cao đầu, nhắm mắt cảm nhận anh đang tiến dần vào bên trong.

-----oOo-----

Chap 49

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 49

Tần Tranh thở dốc một tiếng, hai người cũng đã rất lâu rồi không làm, cô có chút khó thích ứng kịp.

Động hoa của cô lại trở về như lúc ban đầu, cắn chặt đến nỗi làm anh mỗi lần tiến vào đều khó khăn.

May là lúc này đã làm màn đạo đầu, vách thịt bên trong vừa ướt vừa trơn trượt.

Anh khẽ thở dốc, hai tay ấn giữ eo cô, đẩy mạnh một cái để vật nam tính tiến hẳn vào nơi mềm mại của cô.

Tần Tranh cảm nhận được bên trong cô đang dần dần bị vật nam tính kéo căng, cảm giác căng đầy từ dưới thân bắt từ lan ra toàn thân, vừa trướng vừa nóng.

Gương mặt Việt Triều Tịch bị tình dục lấp kín, hoàn toàn bị ánh mắt trời bao phủ.

Mặt mày anh đều thả lỏng, vật nam tính bị siết chặt mang đến khoái cảm vô tận, làm anh không ngừng thở dốc.

“Cực căng, em chặt quá.”

Ánh sáng vàng nhạt phủ lên cơ thể trắng như tuyết của cô, mái tóc đen như mực rơi tán loạn trên ga giường màu trắng, xòe ra như một chiếc quạt.

Cô nhẹ giọng thở dốc, cơ thể mềm mại khẽ run rẩy, ngón chân non mịn co quắp lại.

Tần Tranh cắn môi, cô thậm chí có thể cảm nhận được hoa huyết đang co rút lại, hình dạng quy đầu cũng bị vách thịt bên trong bao bọc, ôm khít lấy nó.

Tiếng thở dốc của Việt Triều Tịch càng lúc càng nặng nề, anh cắn chặt răng, ra sức đưa đẩy hông về phía trước, để cho thân vật tiến sâu vào bên trong, chạm tới nơi sâu nhất.

“A...”

Tần Tranh cong eo, mông chạm vào gối đầu mềm mại, cô cảm giác thân dưới của mình bị vật nam tính cạy mở, mạnh mẽ đút vào.

Việt Triều Tịch hít sâu, quy đầu to tròn áp vào vách thịt trơn trượt, không ngừng cọ xát.

Vật nam tính thô cứng đảo quanh bên trong, xoa dịu phần thịt mềm đang siết chặt lấy anh.

“A...ừm...”

Tần Tranh không nhìn được móc ngón tay, hổ khẩu dờn lên trên nắm chặt lấy vòng eo của anh, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

Anh cúi đầu, cắn vành tai cô, hỏi: “Thoải mái không?”

Anh thẳng lưng đẩy hông, quy đầu to tròn vẫn đang ma sát vào chỗ sâu nhất, vật nóng bỏng lại bắt đầu liên tục di chuyển ra vào.

“A...Thoải mái...ừm..”

Việt Triều Tịch cắn chặt răng, lúc cô đang lên tiếng, anh cử động thắt lưng, hung hăng thâm nhập vào bên trong.

Tần Tranh hé miệng thở dốc, những ngón tay ngày càng chìm sâu vào đường cong cơ bắp săn chắc.

Cô ưỡn eo, hướng lên trên nghênh đón, cố gắng thích ứng với tiết tấu di chuyển của anh.

Anh ra vào không ngừng nghỉ, rút ra một đoạn dài rồi lại đâm hoàn toàn vào bên trong, ra sức đưa đẩy.

Vật nam tính cứng rắn như một cây chày sắt, mạnh mẽ đâm sâu vào bên trong cô, làm cho tất cả thịt mềm bên đều mềm nhũn.

Toàn thân cô run rẩy, dưới thân bị từng đợt khoái cảm ập đến, ngón chân cuộn tròn lại mở ra, gan bàn chân cũng khó chịu cong lên.

Hai chân bị anh tách rộng, hoa huyết càng lộ ra bên ngoài, vật nam tính màu đỏ đậm đang lấp kín cái miệng nhỏ nhắn hồng hào của cô.

Cơ bụng săn chắc của anh kề sát bụng dưới của cô, nguyên vật nam tính dùng sức tiến vào bên trong, trong chớp mắt đi vào toàn bộ.

“A...Chạm tới rồi...ừm...”

Sâu bên trong hoa huyết dâng lên cảm giác căng trương làm cả người cô run lên như bị điện giật.

Chân tóc của Việt Triều Tịch đã hoàn toàn, mồ hôi trượt dài trên gương mặt gương mặt anh tuấn.

Từng giọt từng giọt, thậm chí còn rơi xuống bộ ngực cao ngất của Tần Tranh, sau đó chảy tới khe ngực cô.

Vật nam tính đỏ thẫm liên tục ra vào, hai túi tinh căng phồng liên tục lắc lư, đánh vào miệng huyết tê dại.

Mặt trời đang dần lặn xuống phía Tây, cả căn phòng được ánh tà dương chiếu sáng rực rỡ.

Cơ thể hai người cũng đang đắm chìm bên trong ánh sáng kia, trần trụi quấn vào nhau.

Trên chiếc giường tràn ngập ánh sáng, anh thờ hồn hển đưa đẩy không ngừng.

Hai chân thon dài đặt lên đầu vai anh, mông thịt trắng nõn bị đâm đến đỏ bừng, hai bầu vú đầy đặn cũng đung đưa qua lại theo tiết tấu ra vào của anh.

Bàn tay anh vươn ra, bắt lấy hai bầu thịt đang lắc lư lay động kia, mạnh mẽ xoa nắn.

Lại dùng đầu ngón tay vân vê đầu nhũ đỏ tươi, để cho đầu nhũ dựng thẳng lên.

“Sâu quá...anh làm mạnh quá...”

Tư thế này giúp anh tiến vào sâu hơn, làm cô căng đến tưởng đau, cô không kìm được liên tục phát ra tiếng nức nở, vách thịt bị anh đưa đẩy vô cùng nhạy cảm.

Mật dịch trong suốt chảy ra khỏi miệng huyết, thấm đẫm hai túi tinh đang nằm giữa hai chân cô.

Anh nắm lấy bầu ngực cô, không ngừng ra vào, tinh hoàn cũng lần lượt vỗ mạnh vào hoa huyết, làm cho chất lỏng dính nhớp văng ra tứ tung.

Dòng nước trong suốt chảy xuống, để lại vết nước sẫm màu trên ga giường màu trắng.

Bên trong cô cũng bắt đầu co rút liên tục, quần chặt lấy Việt Triều Tịch làm anh không khỏi hít sâu, tiếng hít thở càng thêm nặng nề dồn dập.

Máu trong người anh tập trung toàn bộ dưới hạ thân, anh cắn chặt răng, ưỡn hông đưa đẩy về phía trước, động tác càng lúc càng mạnh bạo.

Hô hấp của hai người cũng dần dần trở nên hỗn loạn, cả căn phòng đều tràn ngập tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, âm thanh cơ thể va chạm vào nhau. Tần Tranh bị anh làm đến bật khóc nức nở, cơ thể co rút run rẩy đạt tới cao trào.

Hai chân cô gắt gao móc lấy eo anh, quấn quanh như thân tầm gửi, dưới những lần mạnh mẽ ra vào của anh từ từ nở rộ như đóa hoa xinh đẹp.

Trước mắt cô như có một luồng ánh sáng, thần kinh hết siết chặt lại thả lỏng, nước mắt không ngừng trào ra.

Việt Triều Tịch cảm nhận được hoa huyết của cô đang co lại, vật nam tính bị bao bọc chặt chẽ, thế nhưng động tác ra vào của anh vẫn không ngừng lại, làm cho dư vị cao trào trong cô kéo dài.

Đồ vật thô to đi vào nơi sâu nhất rồi lại thông thả rút ra, thịt mềm bên trong lưu luyến níu giữ, cắn chặt không để quy đầu rời khỏi.

“Ừm...”

Anh bị cô mút chặt, không khỏi ngửa đầu rên một tiếng, cũng nhiệt tình hưởng thụ sự co rút đó. Lúc cô cao trào, hoa huyết xoắn chặt mang đến cho anh khoái cảm ngập trời.

-----oOo-----

Chap 50

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 50

Vào thời khắc cuối cùng, Tần Tranh không nhịn được bấu chặt lấy da thịt anh, để lại nhiều vết móng tay trên lưng anh.

Khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng lên não cô, giống như những cơn sóng đánh vào vách núi, cuối cùng đột nhiên tản đi, chảy tới bộ phận khác trong cơ thể, thậm chí đến từng sợi dây thần kinh của cô.

Cô chìm trong khoái cảm ngập trời, vẫn chưa kịp hồi phục lại nhịp thở, nước mắt nơi khóe mắt không ngừng chảy ra, toàn bộ cơ thể đều mềm nhũn.

Nhưng mà, anh vẫn chưa bắn ra.

Việt Triều Tịch cúi đầu, hôn lên khóe môi cô.

“Thoải mái không?”

Tần Tranh khẽ cắn môi, lại không lên tiếng.

Anh nhìn sắc mặt ửng hồng và dáng vẻ nước mắt lưng tròng của cô, môi chậm rãi đưa về phía trước, hôn lên hàng nước mắt lăn dài của cô.

Cuối cùng dừng lại ở khóe mắt cô, dùng một lực dịu dàng nhất liếm đi nước mắt của cô.

“Anh xin lỗi...”

Rõ ràng cô đã thích anh từ rất lâu, nhưng anh lại không nhận ra điều đó.

Tâm mắt anh rơi vào mặt đầy chuyền hình trăng khuyết kia, trong lòng đột nhiên mềm mại như có dòng nước đang chảy qua.

Trăng thượng huyền vào mùng bảy và mùng tám hàng tháng, nửa mặt trăng hướng về phía tây.

Còn cả thanh gỗ cô tự mình treo lên kia nữa, ước nguyện trên đó là viết tên của anh.

Không ngờ Tần Tranh của năm hai mươi tuổi lại mong muốn có được anh, mà ngay lúc đó anh lại không hề hay biết, bỏ lỡ rất nhiều thứ.

“Anh xin lỗi... là tại anh không tốt...”

Ở nơi anh không nhìn thấy, lúc anh không biết, có lẽ cô đã chịu rất nhiều tủi thân.

Trái tim anh đau đớn vì cô.

Tần Tranh không biết lúc này anh đang nghĩ gì, chỉ biết bản thân cuối cùng cũng chờ được câu nói cô muốn nghe nhất.

Nhìn đường quai hàm nhẵn nhụi trước mắt, sườn cổ thon dài và yết hầu nhô ra rõ ràng kia thỉnh thoảng lại nhấp nhô lên xuống.

Gợi cảm cực kỳ.

Trái tim cô thoáng rung động, không nhịn được ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng liếm hôn yết hầu của anh rồi ngậm nó vào giữa môi.

Cả người Việt Triều Tịch run lên, máu toàn thân như ngừng chảy.

Anh thở dốc một tiếng, xoay ngược cơ thể cô lại, bản thân thì đứng ở mép giường.

Vật nam tính cứng rắn dính đầy mật dịch, thân vật thô dài ướt đầm sáng bóng, gân xanh càng trở nên rõ ràng hơn.

Chất lỏng trong suốt theo thân vật từ từ chảy xuống, từng giọt từng giọt, rơi xuống mép giường.

Anh vẫn chưa kết thúc.

Anh đặt cô thành tư thế quỳ bò, Tần Tranh trực tiếp nằm trên gối đầu, mái tóc đen dài xõa tung sau lưng.

Bên trong hoa huyết vẫn còn đọng lại dư vị cao trào, cô thở hổn hển để mặc anh điều khiển.

Việt Triều Tịch tách hai cánh mộng cô ra, ánh mắt nóng rực nhìn xuống dưới.

Anh thấy rõ hoa huyết vừa bị anh làm tới ửng đỏ, phần thịt mềm bên trong thậm chí còn bị lôi ra một ít, mật dịch trong suốt vẫn đang chảy ra.

Anh mắt anh càng u tối, thở dốc nặng nề, vật nam tính chống lên hai cánh thịt mềm mại kia, nhẹ nhàng đẩy đầu khấc vào, sau đó lại rút ra.

Quy đầu vừa mới đi vào đã bị miệng huyết của cô cắn chặt.

Vách thịt của cô giống như một cơn lốc xoáy, gấp gáp không chờ nổi muốn cắn nuốt vật nam tính của anh, khát vọng muốn anh tiến vào thêm

một lần nữa.

Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã nhanh chóng đẩy quy đầu cực đại vào bên trong, khai phá hoa huyết đang ứ đọng ở đầu gối, đâm thẳng vật thô cứng vào bên trong, lấp đầy cô chỉ trong chớp mắt.

“Ừm a...trưởng quá...”

Cô không kịp được ngửa đầu rên rỉ, sống lưng tạo ra một đường cong duyên dáng.

Bầu ngực đầy đặn rũ trước người, đung đưa qua lại, dáng vẻ quyến rũ vô cùng.

Gương mặt cô đối diện với cánh đồng lúa xanh mướt được ánh chiều tà ngoài cửa sổ nhuộm đỏ, ánh nắng bắt đầu yếu đi, nửa bầu trời chuyển sang màu xanh lam mờ ảo.

Hô hấp cô dần chậm lại, hoa huyết căng tràn đến cực độ, thân thể không ngừng run rẩy.

Tiếng hít thở của Việt Triều Tịch cũng nặng đi, liên tục thở dốc, anh cúi đầu nhìn đồ vật thô to của mình chống đỡ miệng huyết nhỏ nhắn đến trắng bệch, bao bọc vô cùng chặt chẽ.

Anh rên khẽ một tiếng, bắt lấy cánh hông cô, siết chặt vùng eo, mạnh mẽ đẩy về phía trước.

Tư thế đứng khiến anh dễ dàng đâm rút, vật nam tính đỏ sẫm ra vào liên tục giữa bờ hông trắng nõn.

Cơ bắp toàn thân anh căng lên theo từng động tác, đường cong ở eo hông cũng hoàn toàn căng ra, chỗ lõm ở hai bên hông cũng trở nên rõ ràng, rung rẩy theo chuyển động của anh.

Tư thế này giúp anh đi vào rất sâu, động tác cũng vừa nhanh vừa mạnh.

Thắt lưng của Tần Tranh nhanh chóng truyền đến cảm giác tê dại, hoa huyết siết chặt lấy vật nam tính, khó nhọc co rút lại.

“A...Hừm...”

Việt Triều Tịch ngửa đầu thờ dốc, yết hầu liên tục lặn lộn, gân xanh ở cổ cũng nổi lên.

Bên trong cô ấm áp mềm mại, nhưng lại chặt chẽ đầy đặn, giống như vô số miệng nhỏ điên cuồng liếm mút lấy anh.

Anh không khống chế được phản ứng của cơ thể mình, hai chân mở rộng ra một chút.

Anh giật mạnh hông, rút ra nửa vật nam tính rồi lại cắm sâu và bên trong.

Vách thịt của cô như có một lực hút, lúc anh đút vào trong thì lưu luyến mút chặt quy đầu, đến khi anh chuẩn bị rút ra lại gắt gao siết chặt lấy thân vật thô cứng.

Thân thể Tần Tranh như có một dòng điện, cơ thể cô kịch liệt run rẩy, mật dịch không ngừng trào ra bên ngoài, cả người một lần nữa chìm không khoái cảm tình dục mãnh liệt.

-----oOo-----

Chap 51

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 51

Đôi mắt Tần Tranh đối diện với cửa sổ sát đất rộng lớn, cô nhìn thấy ánh sáng trước mắt dần dần mờ đi, trên bầu trời xanh đen từ từ xuất hiện các ngôi sao lấp lánh.

Mái tóc dài của cô bị mồ hôi thấm ướt, trên tấm lưng tuyết trắng toát ra tầng mồ hôi trong suốt, từng chút từng chút lấp lánh dưới khóe mắt.

Người đàn ông phía sau trực tiếp quỳ hai chân lên mép giường, đặt cả người cô lên giường.

Lúc này lồng ngực anh dán lên lưng cô, lửa nóng đến bỏng người, cô nhin không được rên rỉ một tiếng.

“Ừm...Nóng quá...”

Nóng không chỉ là lồng ngực anh, còn có vật nam tính của anh đang vùi trong cơ thể cô, giống như một ngọn nến đang cháy, độ nóng như muốn hòa tan vách thịt của cô, biến thành sáp dịch nóng ẩm, gắt gao bao lấy anh.

Anh thấp giọng cười một tiếng, hơi thở nóng rực thổi lên da thịt cô, mang theo cả sự ẩm ướt.

Anh men theo cánh hông cô, dọc lên cột sống hôn đến đầu vai, đẩy mái tóc dài của cô ra, dùng sức mút hôn sau tai cô.

Cô kìm lòng không đậu thờ dốc, không ngừng run rẩy, vắn vẹo eo hông của mình.

Em biết không? Em có một nốt ruồi ở đây, nó màu đỏ.

Cô nhớ tới lời anh từng nói, hình như anh có tình cảm khó hiểu với nốt ruồi son này.

Cô bị anh đè cả người vào nệm, hông lại nhếch lên thật cao.

Thắt lưng cong cong thành đường cong xinh đẹp, khiến anh khó có thể khắc chế cúi đầu hôn xuống, liếm láp xương sống của cô, đổi lấy một tiếng rên rỉ thật dài của cô.

Anh ưỡn eo thu hông, dùng sức từng chút từng chút đẩy mạnh về phía trước.

Quy đầu đâm vào chỗ sâu nhất, thân vật ma sát vách thịt, nghiền nát tất cả nếp nhăn bên trong.

Cách lớp màng mỏng cô vẫn có thể rõ ràng cảm giác được gân xanh trên thân vật căng phồng đang mạnh mẽ ma sát với vách thịt của cô.

“A....mạnh quá...em chịu không nổi...”

Cô lại nức nở một lần nữa, cắn chặt khoe môi run rẩy.

Quy đầu càng đâm càng sâu, cô chìm trong loại đau đớn này, lại cảm giác được một khoái cảm xa lạ, tựa như đang bốc lên một ngọn lửa, đốt cháy tứ chi xương cốt của cô, để cô một lần nữa leo lên đỉnh cao dục vọng.

Không phải là loại khoái cảm ngập đầu như lúc nãy, mà là như thủy triều rút đi, chậm rãi đẩy mạnh đến mỗi chỗ trên cơ thể.

Mỗi một ngón tay, mỗi một lỗ chân lông, mỗi một sợi tóc, đều bị khoái cảm dày đặc thấm vào, thoải mái nói không nên lời.

“Việt Triều Tịch...Việt Triều Tịch...”

Vào lúc này cô lại gọi tên anh một cách đầy kích động.

Cô nghiêng đầu muốn hôn anh, khuôn mặt bởi vì tình dục mà ửng hồng, môi thêm đỏ mọng.

Anh sát lại gần cô, đưa đầu lưỡi trơn trượt vào để cô ngậm lấy.

Dưới thân vẫn không ngừng động đậy, vật nam tính thô to đã đỏ đến phát tím, cả cây đâm sâu vào trong huyết mạch đã bị ma sát đến mềm nhũn.

Tinh hoàn căng phồng đánh vào miệng huyết, giống như không chịu nổi nữa muốn phun ra.

Tay anh từ trước ngực cô trượt xuống, dọc theo vòng eo mảnh khảnh chụp lấy cặp mông mướt mà, gắt gao đè chặt dưới thân.

Anh ngửa đầu nhắm mắt, cảm kéo dài về phía trước thành một đường cong lưu loát, yết hầu lặn lộn càng ngày càng rõ ràng.

Rõ ràng đã muốn bắn nhưng anh lại hít sâu nhịn xuống.

Anh để cô nằm nghiêng, còn mình thì nâng một chân của cô lên, đối tư thế cắm vào.

Sắc trời đã tối, cửa kính sát đất phản chiếu rõ ràng thân ảnh hai người.

Tần Tranh mở to mắt, nhìn người đàn ông phía sau mình, khuôn mặt anh tràn đầy tình dục, cô khiến anh đổ mồ hôi như mưa, không ngừng thờ dốc.

Tiếng thở dốc gợi cảm kích thích đến cô, cô siết chặt cánh mông làm hoa huyết càng xoắn lại, kẹp chặt gậy thịt khiến anh gần như không thể nhúc nhích được.

Thân thể trần trụi của hai người phản chiếu trong tấm kính thủy tinh, thân mật quấn quýt, màu da thịt dường như hoà vào làm một.

Việt Triều Tịch cũng ngược mắt nhìn lên, thấy cơ thể cô bị anh làm cho lắc lư không ngừng.

Bộ ngực mềm mại đong đưa qua lại, theo động tác ra vào của anh nảy lên nảy xuống liên tục.

Anh nhìn đến đỏ cả mắt, thở hổn hển đưa tay về phía trước, bắt lấy bầu vú của cô rồi nặng nề xoa bóp, xoa thành đủ loại hình dạng, giữa ngón tay lộ ra da thịt trơn nhẵn.

Ngón tay anh nắm lấy ngực cô, mạnh mẽ chà xát như hoa hồng hào đến đỏ bừng và sưng lên.

“A...Nhẹ một chút...Đau...”

Tần Tranh hơi hé môi, nhìn cảnh tượng trước mặt, hoa huyết không nhịn được co rụt lại, hút chặt đến mức anh cũng không kìm được tiếng rên rỉ.

“Ừm...a...”

Cô thậm chí còn nhìn thấy được cách anh làm cô như thế nào.

Vật nam tính màu tím đỏ nhét đầy lỗ thịt đỏ hồng, anh động đậy thắt lưng, rút ra một đoạn thân vật thô cứng thật dài, kéo theo mấy sợi chỉ bạc dâm mỹ.

Thân vật dữ tợn thấm đẫm dịch thể của cô, sáng bóng lấp lánh, gân xanh nổi đầy.

Ánh mắt của cô nhìn thẳng không hề dời đi, hô hấp dần dần dồn dập, cảnh tượng này làm cho cô mê muội cũng làm cho cô hưng phấn.

Thời điểm anh đâm rút, gân xanh và góc cạnh quy đầu cọ vào vách thịt của cô, nước mật của cô bắt đầu phun ra, tưới vào mắt của anh, làm cho anh sáng khoái ngập đầu, cả người tê dại.

Nhìn ánh mắt trầm mê của cô, anh càng thêm kích động.

Việt Triều Tịch cúi đầu liếm liếm lỗ tai cô, đầu lưỡi lướt qua vành tai, hàm răng khê cắn vành tai cô.

“Tần Tranh...Tần Tranh...”

Hai tay của anh từ phía sau vòng lên, dùng sức xoa ngực cô, dưới thân lại mạnh mẽ từ phía sau đẩy lên.

Tần Tranh bị động tác ra vào điên cuồng của anh mềm nhũn cả người, từng cơn tê dại chạy khắp toàn thân.

“Ừm...Không được...ừm..Lại sắp tới rồi...”

Vật nam tính to lớn nhét đầy hoa huyết cô, ở bên trong tàn nhẫn ma sát.

Thắt lưng của anh đưa đẩy nhanh chóng, ra sức ép khô hoa huyết, phá vỡ vách thịt chặt chẽ của cô, đâm thẳng vào chỗ sâu nhất bên trong.

Hai túi tinh căng phồng vỡ vào cánh mỏng mềm mại, dần dần nhuộm lên màu hồng nhạt.

Mật dịch văng khắp nơi, thấm ướt túi tinh của anh, theo đùi cô chảy xuống.

Cuối cùng, anh rên rỉ một tiếng, nặng nề thở dốc, vật nam tính cương cứng nhảy nhót không ngừng, ở trong cơ thể cô bắn ra dòng tinh dịch trắng đục.

-----oOo-----

Chap 52

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 52

Buổi tối ở nông thôn vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy âm thanh của tiếng ếch và côn trùng kêu.

Tần Tranh không muốn cử động, được Việt Triều Tịch bế vào bồn tắm. Từ tắm rửa, gội đầu cho đến mặc quần áo đều là anh làm thay cô.

Cuối cùng cô bị anh bọc trong một tấm chăn mỏng, ôm ra ban công tối om.

Ngoài ban công có một cái ghế mây, Việt Triều Tịch ôm cô đến đó ngồi xuống.

Ngày hôm qua khi nhìn thấy chiếc ghế mây này, anh đã nghĩ muốn được ôm cô như thế này rồi cùng nhau ngắm trăng.

Bây giờ, anh đã được như mong muốn.

Ghế mây lắc lư qua lại.

Tần Tranh không nhịn được nở nụ cười: “Ở dưới phòng em, bên cạnh cửa sổ có một chiếc xích đu.”

Việt Triều Tịch ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy trăng cong như móc câu, treo lơ lửng giữa bầu trời tối đen: “Lần trước em có nói, trăng non không thích hợp để quan sát.”

Tần Tranh nhìn theo tầm mắt của anh: “Thật ra ở trên đảo mới thích hợp để ngắm trăng, bởi vì ở đó không bị ô nhiễm ánh sáng quá nhiều...”

“Lúc nhỏ em hay đến đảo ngắm sao?”

“Hình như là năm nào cũng đi...” Cô dừng lại: “Thật ra từng có một năm không đi...”

“Tại sao?” Anh cảm nhận được sự thay đổi trong giọng điệu của cô, nhận nhận sự đau thương.

“Năm đó em đang học lớp tám, ông ngoại em ở trên đảo xảy ra chuyện, bị nhồi máu cơ tim, lúc đó không có người kịp thời tới cứu ông...”

Việt Triều Tịch đột nhiên hiểu ra, vì sao cô lại hiểu rõ những kỹ năng hô hấp nhân tạo tới vậy.

Tay anh vòng qua vòng eo mảnh khảnh của cô, gặt gao ôm chặt cô vào lồng ngực.

“Bây giờ thì tốt rồi, có một cây cầu nối giữa Vân Mông và Mai Khê, bên kia có khách sạn có trung tâm cấp cứu, cũng có bến tàu, cano, hy vọng chuyện giống như ông ngoại sẽ không tái diễn.”

Việt Triều Tịch hôn lên trán cô, im lặng an ủi cô.

Tần Tranh hoàn hồn lại, cũng hôn lên khóe môi anh: “Việt Triều Tịch, em đói bụng.”

Hai người từ Thiên Đảo trở về thì bám dính lấy nhau tới tận đêm khuya, đến cơm cũng chưa ăn.

Việt Triều Tịch hôn lại cô một cái, sau đó bế cô lên, đi xuống dưới lầu.

“VẬY em nấu cho anh ăn nhé.”

“Anh muốn ăn món gì?”

“Thịt nhồi.”

“Anh còn chưa ăn đủ sao?” Tần Tranh cười.

“Chưa đủ.” Đối với anh mà nói, ăn bao nhiêu đồ ăn cô làm cũng không thấy đủ.

“Thịt thì có sẵn, nhưng em đi đâu kiếm đồ nhồi thịt cho anh đây?” Cô ngẫm nghĩ: “Để em sang ruộng rau của thím bên cạnh xin vài bông bí.”

Cô xuống bếp lấy thịt băm ra rã đông, lại kêu anh nấu cơm, còn mình thì chạy sang ruộng rau nhà bên cạnh xin ít rau.

Buổi sáng và chiều tối là hai thời điểm hoa bí đỏ tươi nhất, đặc biệt bắt mắt giữa những chiếc lá xanh mơn mớn.

Cô nhân lúc trời tối hái được một rổ nhỏ, định đợi lát nữa ngoài trừ làm món nhồi thịt thì có thể làm thêm món hoa bí nhúng bột chiên giòn.

Lúc cô đang suy nghĩ thì lại thấy Việt Triều Tịch cầm đèn pin đi tới chỗ cô.

Cô cảm thấy anh có chút dính người, nhưng trong lòng lại không kìm nén được sự ngọt ngào.

Cô không hề biết rằng đối với người trước mặt có bao nhiêu tiếc nuối khi đã bỏ lỡ thời gian 5 năm, tiếc nuối đến nỗi bây giờ anh không muốn lãng phí bất kỳ giây phút nào có thể ở cạnh bên cô.

Lúc cô đang ở phòng bếp bận rộn, Việt Triều Tịch vẫn luôn nhìn cô, anh nhớ tới lúc bọn họ còn học đại học.

Năm đó, lúc Tân Tranh khom người lựa thức ăn ở chợ, anh đã muốn yêu đương với cô.

Mà bây giờ nhìn cô như thế này, mong muốn trong anh càng nhiều hơn.

Cho tới khi anh ăn được món hoa bí nhồi thịt của cô làm, cảm giác đó càng trở nên mãnh liệt hơn.

“Sao vậy?” Tân Tranh hỏi anh, vẻ mặt có chút chần chừ: “Không ngon à?”

“Không phải, rất ngon.” Anh kìm nén nỗi lòng lại.

Hoa bí thanh ngọt, thịt băm mềm, món ăn cô làm sao có thể không ngon được chứ?

Chỉ là, anh tự nhủ với bản thân có thể vẫn cần thêm một chút thời gian nữa.

Lúc trở về phòng, Việt Triều Tịch mang theo quyển sách về mặt trăng kia theo.

Tân Tranh lại canh lúc anh không để ý, cô trộm rút tờ giấy kia bỏ vào ngăn kéo.

Cô lại không biết, tất cả hành động của cô đều bị anh thấy hết, nhưng anh cũng chỉ nở nụ cười nhẹ nhàng, không định vạch trần cô.

Nếu cô muốn giấu mọi chuyện, vậy anh sẽ làm bộ như không biết gì.

Anh có thể tiếp tục chủ động cho đến một ngày cô thẳng thắn thừa nhận với anh, mà cho dù cô không muốn cũng không sao cả, anh sẽ giả vờ không biết cho tới khi cô từ từ yêu anh.

Việt Triều Tịch cầm quyển sách kia lên, lại nghĩ tới: “Lần trước em nói động đất trên mặt trăng...”

“Ừm sao vậy?” Tay cô cầm dây thừng xích đu.

“Em từng nói, mặt trăng vì Trái đất mới chấn động, thế nhưng người Trái đất lại không cảm nhận được, đúng không?”

Tần Tranh ngẩn người: “Đúng vậy.”

Việt Triều Tịch đi tới, ngón tay vén mái tóc dài của cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve nốt ruồi đỏ phía sau tai cô.

“Hình như anh thích nốt ruồi này lắm thì phải?” Tần Tranh khẽ cười, cũng vươn tay chạm vào nốt ruồi nơi cổ tay anh: “Em cũng thích nốt ruồi này của anh.”

Cô nâng cổ tay anh lên, cúi đầu hôn lên nốt ruồi đó, đầu lưỡi non mềm khẽ liếm nhẹ.

“Nốt ruồi của em không giống, nó là nốt ruồi son.”

Việt Triều Tịch cúi đầu hôn lên nốt ruồi son của cô: “Người Trung Quốc có câu, Nguyệt Lão dùng dây tơ hồng để nối những người có tình lại với nhau.”

“Anh muốn nói đây là dây tơ hồng?”

“Ừm.”

Tần Tranh ngẩn người, hoàn toàn bị anh làm cho hồ đồ: “Anh có ý gì?”

Việt Triều Tịch cười cười, ấn đầu cô vào ngực mình, nghĩ tới chuyện cô xem anh như trăng thượng huyền, nhưng cô không hề hay biết mặt trăng sẽ chấn động vì cô.

Nếu không có nốt ruồi đỏ này, có thể anh sẽ không tìm được cô, chú ý tới cô.

Có lẽ Tần Tranh đã không còn nhớ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

-----oOo-----

Chap 53

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 53

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt là vào kỳ nghỉ hè năm lớp 11, ở bờ biển phía Nam.

Khoảng thời gian năm lớp 11 đó, tâm trạng của Việt Triều Tịch không được vui vẻ lắm.

Bố mẹ anh vừa mới ký đơn ly hôn xong, việc này vốn dĩ muốn giữ kín, nhưng không biết vì sao truyền thông lại biết được, nhất thời tin tức nổi lên khắp nơi.

Việt Triều Tịch cũng bị không ít họ hàng thân thích gọi điện hỏi, bọn họ không dám liên lạc trực tiếp với bố mẹ anh, đành phải mượn danh nghĩa quan tâm để nói bóng nói gió với anh.

Thật ra từ sau khi anh được sinh ra, bố mẹ anh luôn cãi vã, khi còn nhỏ anh cho rằng bọn họ sẽ ly hôn nhanh thôi, nhưng lại không như vậy.

Đang lúc Việt Triều Tịch tưởng rằng bọn họ sẽ luôn duy trì trạng thái như thế thì đột nhiên bọn họ lại ly hôn.

Anh cảm thấy anh có thể nhanh chóng thích ứng được, nhưng anh không thể, tâm trạng của anh khó tránh bị ảnh hưởng, còn nghiêm trọng hơn so với những gì anh nghĩ.

Trùng hợp là Việt Huy có một dự án ở nước ngoài cần triển khai, nói dẫn anh đi ra nước ngoài mấy năm, nhưng anh lại không muốn ra nước ngoài.

Anh đi tới Nam Hải giải sầu, bên cạnh bờ biển có một căn biệt thự, người trông giữ biệt thự là dì Lý, dì có nuôi một con chó tên là Thuyền Trưởng.

Anh ở đó chơi hơn một tháng, những trò chơi vận động anh đều thử qua, cuối cùng chán quá, tối nào anh cũng xách theo một cái xô và một con

dao, còn dẫn theo Thuyền Trưởng đến những tảng đá lớn để cạy hào sống.

Khu vực biển này cách xa nội thành, bờ cát trắng mịn, những đám rừng ngập mặn xanh tươi yên tĩnh.

Ngoài rác ở khu biệt thự thì còn có của hai khách sạn đang xây dựng.

Hàu sống đa số đều là con nhỏ, anh cạy ra được lại ném vào xô, đợi quay về sẽ đưa cho dì Lý làm hàu biển chiên, nếu gặp con lớn thì anh sẽ ăn ngay tại chỗ.

Hải sản tươi sống ngon ngọt, hàu sống hoàn toàn không cần thêm bất kỳ gia vị gì, chất thịt no đủ, tươi mới vô cùng.

Chạng vạng hôm đó, anh đến một rạn san hô đá hẻo lánh ở phía xa, tìm được ốc phật thủ hiếm có, tên khoa học của nó hình như gọi là ốc cổ ngỗng.

Loại ốc này có vẻ ngoài xấu xí, người Châu Âu đã từng cho rằng nó đến từ địa ngục, nhưng lại không cưỡng được hương vị tươi ngon của nó, cho nên nó được xem là món ăn quý hiếm.

Ốc phật thủ thường sinh trưởng ở những nơi đá ngầm có thủy triều lên xuống thường xuyên, Việt Triều Tịch miệt mài cạy chúng ra, vô tình đi tới gần vách đá.

Lúc anh đang tập trung cạy con ốc ra thì đột nhiên mất thăng bằng, bị sóng bất ngờ cuốn trôi xuống biển.

Việt Triều Tịch bơi cũng khá giỏi, sau vài lần qua lại trong những con sóng nhấp nhô, anh gặp được một nửa thanh ván lướt sóng, bèn nhanh chóng bò lên, nổi trên mặt nước.

Anh cách bờ cũng không quá xa, có thể nghe được tiếng của Thuyền Trưởng đuổi theo. Anh định đợi đến gần bờ sẽ bơi mạnh hơn một chút để trở lại.

Ai ngờ, một đợt sóng dữ dội ập đến, làm tay anh trượt ra khỏi ván lướt sóng, thân thể ngã xuống, cả người chìm trong nước biển.

Anh ở dưới nước giãy dụa vài lần, đến khi thể lực không còn nữa thì bắt đầu chậm chậm chìm xuống.

Lúc anh nghĩ bản thân sẽ chìm sâu xuống đáy biển, đột nhiên thấy phía trước có một bóng dáng lơ lửng trong nước.

Anh mở to mắt ra nhìn, chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi đang bơi về phía anh.

Ánh chiều tà không ngừng nhấp nháy trên mặt biển, dưới ánh sáng mờ mờ ảo, hình ảnh kia tựa như một thế giới ảo mộng.

Cách một tầng nước biển, gương mặt của chàng trở nên mơ hồ, ngũ quan cũng không được rõ ràng, mái tóc đen dài ở trong nước biển nhẹ đung đưa theo làn nước, hệt như những sợi rong biển.

Cô bơi tới bên cạnh anh, không có bất gì giao lưu nào, cứ thế đón lấy anh rồi bơi về phía trước.

Ký ức cuối cùng của anh chỉ dừng lại ở mái tóc dài xõa tung kia, phía sau tai cô có một nốt ruồi nhỏ, màu đỏ, giống như màu của san hô.

Còn những chuyện khác đều trở nên mờ lung, anh cảm giác lồng ngực có chút đau, cảm xúc mềm mại thỉnh thoảng lại chạm nhẹ vào giữa môi anh.

Lồng ngực anh chấn động, phun ra mấy ngụm nước, yết hầu như bị bỏng rát, sau đó có người nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt anh.

“Cậu vẫn ổn chứ? Có nghe tôi nói chuyện không?”

Giọng nói dịu dàng lại trong trẻo, còn rất có sức sống.

Tiếng nói chuyện kế tiếp bắt đầu ồn ào, hình như có tiếng xe cứu thương từ xa chạy tới.

Đến khi có ý thức lại, anh đã nằm trong bệnh viện.

Ngoại trừ dì Lý ở biệt thự khi nghe tin liền chạy tới bệnh viện thì còn có trợ lý của Việt Huy từ Giang Thành vội vàng chạy tới.

Bố mẹ anh đang ở nước ngoài, không thể trở về ngay được.

Đến khi Việt Triều Tịch xuất viện, nhớ tới cảnh trong biển kia, anh vẫn cảm thấy đó là giấc mộng của bản thân.

Sau đó, anh trở lại bãi biển để hỏi thăm, đúng thật là có một người con gái trẻ tuổi tảo mộ vào lúc đó, nghe thấy tiếng của Thuyền Trường thì nhảy xuống biển cứu anh.

Cô còn giúp anh sơ cứu tạm thời, mãi cho tới khi có xe cứu thương của bệnh viện tới mới rời đi.

Anh cũng nghĩ sẽ đi tìm cô, để cảm ơn cô, nhưng căn cứ vào những lời của ngư dân gần đó, có lẽ người con gái nọ không phải là người địa phương, mà là khách tham gia trại hè hải dương ở khách sạn gần đó.

Người trong trại hè đó đến từ khắp nơi, cũng không thấy ai kể qua chuyện mình từng cứu người.

Bây giờ, mọi người đều đã rời đi, không ai biết được danh tính của cô gái đó.

Mãi cho tới một ngày nọ sau hơn một năm, Việt Triều Tịch ở công viên giải trí Giang Thành bất ngờ nghe thấy giọng nói ảo mộng kia một lần nữa.

“Chú vẫn ổn chứ? Có nghe cháu nói chuyện không?”

Phía sau tai cô có nốt ruồi đỏ, anh xác định là mình đã tìm được cô.

Người cứu anh ở bờ biển, chính là Tần Tranh.

Hóa ra mọi thứ đều có dấu vết để dò theo.

-----oOo-----

Chap 54

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ai từng đi bơi với anh chứ?

Thật sự là đã từng bơi, chỉ là em không nhớ thôi.

Nói bậy.

Việt Triều Tịch biết Tần Tranh đã quên, nhưng không sao cả, anh sẽ làm cô từ từ nhớ lại.

Thật ra cũng bởi vì chuyện này anh mới chú ý tới cô.

Trước đây anh chưa từng thích cô gái nào, cũng không có mẫu bạn gái lý tưởng rõ ràng, nhưng từ sau khi để ý tới cô, hình tượng ấy lại bắt đầu cụ thể.

Dáng vẻ của cô, thân hình của cô, tính cách của cô, thậm chí là mỗi cử động nhỏ của cô.

Đáng tiếc, lúc đó cô không thuộc về anh.

Anh đã từng cho rằng nếu sau này không có được cô, có lẽ anh sẽ tìm được người con gái khác, nhưng lúc ấy anh không có thời gian cũng như hứng thú đối với yêu đương.

Cho đến khi gặp lại cô lần nữa, anh mới sâu sắc nhận ra chỉ có cô mới có thể mang lại cho anh cảm giác sâu đậm như vậy.

Buổi sáng lúc thức dậy, cô vẫn đang chìm trong giấc mộng.

Khi Việt Triều Tịch kéo bức màn ra, cô vùi mặt mình vào trong chăn.

Anh đi tới bên giường, kéo một góc chăn ra, ngón tay ở trong nắng sớm miêu tả khuôn mặt cô, mãi cho tới khi cô thấy phiền, cắn lên đầu ngón tay anh.

“Anh vẫn luôn dậy sớm vậy sao?” Tần Tranh không kiên nhẫn hỏi.

Cô nhớ gần như mỗi lần bọn họ ở bên nhau, lúc thức dậy cô không còn thấy anh đâu nữa.

“Quen rồi.” Việt Triều Tịch thu tay lại, nhìn vết cắn trắng nhạt trên đầu ngón tay, không khỏi cười khẽ.

Khi mới trở về nước, anh ngủ không được sâu giấc, ngủ muộn dậy sớm là chuyện thường xuyên, trải qua một năm mới tốt lên một chút.

Tần Tranh đứng dậy: “Anh muốn ăn gì?”

Việt Triều Tịch còn chưa lên tiếng, đột nhiên cô nhớ tới chuyện gì đó, kéo anh dậy.

“Nhanh đi rửa mặt đi, em dẫn anh đi ăn đồ ăn ngon.”

Hai người đi vào nội thành Thanh Đồng, chạy xe của Tần Tranh, cô để anh đứng ở ngã tư đường rồi chạy đi tìm chỗ đỗ xe.

Một con đường không quá lớn, hai bên đường trồng đầy hoa lam doanh, lúc này đang đúng mùa hoa nở, màu tím của hoa nở rộ khắp cây, biến hoa lung linh không ngừng vươn mình về phía trước.

Việt Triều Tịch đi vài bước, thấy cánh cổng của trường trung học số 1 Thanh Đồng, nhớ tới đây là trường học cũ của Tần Tranh.

Anh đứng một lúc lâu trước cổng trường, sau đó đi tới một cửa hàng bên cạnh trường học.

Anh đại khái đã đoán được Tần Tranh muốn dẫn anh đi ăn món gì.

Quả nhiên đi chưa tới năm phút anh đã thấy một tiệm bánh ú có diện tích nhỏ hẹp.

Giờ này trong tiệm chưa có mấy người, ông chủ nhiệt tình tiếp đón anh: “Muốn ăn bánh ú nhân gì?”

Anh nhớ lại những lời trước đây Tần Tranh từng nói với anh, ngón tay chỉ vào menu: “Tôi muốn gọi hai cái này.”

Chờ đến khi ông chủ giúp anh lột bánh ra, Tần Tranh cũng tìm được anh, anh đưa bánh ú sang cho cô: “Trứng muối hạt dẻ, đúng không?”

Tần Tranh khẽ gật đầu: “Sao anh biết em muốn dẫn anh tới ăn bánh ú?”

Cái bánh ú nợ anh kia xem như cũng đã trả cho anh, chẳng qua người trả tiền là anh thôi.

Việt Triều Tịch cũng không lý giải được, nhưng lúc anh đi tới con đường này thì đột nhiên nghĩ ra.

Hơn nữa Tần Tranh nói rất đúng, cách thức buột bánh này đúng thật là trứng muối hạt dẻ.

Anh cười cười, cúi đầu nắm lấy tay cô: “Trước đây khi em đi học, cứ vào mùa này là có nhiều hoa vậy sao?”

“Đúng vậy.”

Tần Tranh nhét tay mình vào những kẽ ngón tay anh, mười ngón tay của hai người đan vào nhau, nhìn nhau mỉm cười, từ từ đi tiếp.

Trong lòng Việt Triều Tịch đột nhiên ngưỡng mộ Hà Cảnh Thao, lúc anh không nhìn thấy Tần Tranh, Hà Cảnh Thao lại có thể ở bên cạnh cô, cùng cô đi học.

Hai người họ đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian ở bên nhau.

Gió nhẹ thổi qua, cánh hoa màu tím lam tung bay khắp nơi, rơi xuống trên người bọn họ.

Khoảnh khắc này, bọn họ đều hy vọng thời gian có thể chậm lại, càng lâu càng tốt.

Nhưng mà, điện thoại của Việt Triều Tịch lại không ngừng vang lên, làm Tần Tranh ý thức được có lẽ anh đã tồn đọng rất nhiều công việc, cần phải lý xử ngay.

“Em còn muốn ở lại vài ngày, anh trở về trước đi.”

Việt Triều Tịch vô cùng luyến tiếc cô, duỗi tay ra ôm cô vào lòng: “Em ở lại một mình được không?”

“Đường nhiên là có thể, nơi này là quê của em mà.” Cô không nhịn được bật cười.

“Ừm.” Anh hôn lên môi cô: “Nhớ nhắn Wechat cho anh.”

“Em biết rồi.”

Việt Triều Tịch trở lại Giang Thành lại bắt đầu quay cuồng trong công việc, liên lạc với Tần Tranh đều là qua điện thoại và Wechat.

Chiều hôm đó, anh mới kết thúc một cuộc họp xong, trở lại văn phòng thì nhìn thấy có một người đang ngồi sau bàn làm việc của mình.

“Ứng Tuyết.” Anh có chút bất đắc dĩ gọi tên cô ta.

Ghế xoay quay lại, vẻ mặt của Ứng Tuyết còn bất đắc dĩ hơn cả anh.

“Anh vừa quay lại là tôi lại không tìm được anh ấy.”

Việt Triều Tịch ngồi xuống ghế sofa bên cạnh: “Cô hẳn đã biết vì sao cậu ấy tránh cô mà đúng không?”

Ứng Tuyết thở dài: “Tôi đã nói là tôi không để ý.”

“Cho cậu ấy chút thời gian đi.” Việt Triều Tịch hơi dừng lại: “Còn cả, hai chúng ta về sau cố gắng đừng để bị chụp ảnh nữa...”

“Sợ bạn gái hiểu lầm?” Ứng Tuyết nhanh chóng cắt ngang lời anh, bĩu môi: “Ngày đó, tôi thấy hai người ở hồ Kình.”

Việt Triều Tịch cười cười: “Vậy sao?”

Ứng Tuyết nhào người ra bàn, giống như đang nhớ lại: “Ngày hôm sau, khi anh đi ra ngoài về, có lẽ cô ấy cũng đã nhìn thấy tôi...”

Việt Triều Tịch hơi sững sốt: “Ở cách vách sao?”

“Không phải, là lúc tôi qua nhà anh hái hoa.”

Việt Triều Tịch cẩn thận nhớ lại, dường như đã hiểu ra giữa trưa ngày đó vì sao Tần Tranh vội vàng muốn trở về.

Nhưng mà, cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng đề cập tới chuyện này với anh.

Cô rõ ràng là rất để tâm.

Chap 55

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 55

Ngày Tân Tranh trở về, qua giữa trưa, cô kéo hành lý chuẩn bị đi tới bến xe.

Mới ra đầu thôn thì nhìn thấy một chiếc xe màu đen quen mắt.

Cô ngẩn người, cửa sổ xe hạ xuống, người lái xe là tài xế riêng của Việt Triều Tịch, đặc biệt qua đây để đón cô.

Sau khi lên xe, cô bèn gọi điện cho Việt Triều Tịch: “Em lên xe rồi.”

“Ngày kia đi làm sao?”

“Đúng vậy.”

Việt Triều Tịch im lặng, sau đó lại nói: “Nghe nói em muốn dọn về chung cư, đã sắp xếp ổn chưa?”

“Đêm nay ở tạm một đêm, ngày mai sẽ bắt đầu sắp xếp lại.”

Đường trở về Giang Thành phải đi qua nội thành Thanh Đồng, xe vừa hay chạy ngang cổng trường học, cánh hoa lam doanh theo cơn gió rơi vào bên trong xe.

Tân Tranh vâng vâng cánh hoa, nhìn ra bên ngoài, không trung đều là màu tím lam.

Đầu dây bên kia đang im lặng bỗng lên tiếng: “Nếu không, đêm nay em cứ ở chỗ anh đỡ, ngày mai rồi trở về sắp xếp?”

“Đi tới đi lui phiền phức lắm...”

Tân Tranh cười cười, vừa định từ chối, Việt Triều Tịch đột nhiên nói tiếp: “Anh nhớ em.”

Hô hấp của cô như dừng lại, ngón tay đang cầm điện thoại cũng bắt đầu tê dại, bên tai nghe tiếng hít thở của người ở đầu dây bên kia: “Em biết

rồi.”

“Được không?”

Tần Tranh cảm thấy mặt cô bắt đầu nóng lên: “Ừm.”

Tài xế chạy xe về hồ Kình, Việt Triều Tịch gửi cho cô mật khẩu khóa điện tử, cũng nói với cô là anh sẽ trở về ăn cơm tối.

Tần Tranh mở tủ lạnh ra, đồ ăn bên trong đầy kín như trước đó, hạn cũng còn rất mới. Cô nghĩ cô cần phải nhắc nhở Việt Triều Tịch một chút, không nên lãng phí như vậy.

Cô suy nghĩ một hồi, sau đó lấy hai lát thịt thăn từ trong ngăn đông ra, dùng lò vi sóng rã đông, sau đó rắc muối lên.

Cô nhớ hương vị lúc ăn ở công viên giải trí năm đó, không có hương thảo, cô đành phải rải tiêu nhuyễn nhiều thêm một chút.

Cô bắt đầu hầm một nồi thịt bò, tiếp đó cắt cà rốt, cà chua, khoai tây, hành tây thành khối, chuẩn bị làm món súp rau củ.

Thấy bên trong tủ lạnh có một hộp nấm Matsutake mới, cô quyết định cắt thành từng miếng để chiên với bơ, sau đó lại hầm với chân giò hun khói.

Cho đến khi cô làm xong mọi thứ thì sắc trời cũng dần tối, cô đi tới bên cửa sổ sát đất, ngắm nhìn mặt trời ngả về phía tây, ánh nắng đỏ rực dừng bên cạnh kệ sách, ánh mắt cô cũng lướt qua đó.

Cô không biết Việt Triều Tịch bình thường thích đọc thể loại sách nào, nhưng trên kệ sách có đủ các loại sách, cô cũng không biết anh có thời gian để đọc nhiều như vậy không.

Ánh mắt cô dừng lại ở một quyển sách nằm phía trên, góc giấy bị cong lên, có lẽ anh thường xuyên xem qua.

<Nỗi muộn phiền của người trẻ tuổi>.

Cô không tìm nên được sự tò mò, rút quyển sách đó ra. Cô biết đây là câu chuyện của một cặp đôi yêu nhưng không đến được với nhau.

Cô vừa mở ra đã lật đến trang giữa cuốn sách, bởi vì ở đó có nhét một bức thư.

Bức thư quen thuộc, là bức thư cô viết cho Việt Triều Tịch vào năm đó, anh vậy mà luôn kẹp nó trong cuốn sách.

Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri.

Là câu đầu tiên trong <Việt Nhân ca>, trong câu cũng từ đồng âm với họ của anh.

(*là chữ “duyet”, đồng âm với chữ Việt họ của nam chính.)

Nhưng điều này làm cô có một thắc mắc, rõ ràng năm đó anh nhận được thư nhưng lại không có bất cứ hồi đáp nào cho cô, thậm chí còn trở nên lạnh nhạt.

Chẳng lẽ, lúc đó anh thật sự rất chán ghét cô?

Cô không biết bản thân có nên hỏi anh hay không.

Sau lưng vang lên tiếng khóa điện tử, cô cất thư vào sách, quay người lại, vừa hay Việt Triều Tịch cũng đẩy cửa đi vào.

Ánh mắt anh nóng bỏng mà mãnh liệt, đi thẳng tới chỗ cô, bế cô lên, đặt cô lên sofa rồi hôn môi cô.

Mấy ngày không gặp, nụ hôn càng trở nên nồng nhiệt và kéo dài, cô thậm chí còn cảm nhận được phản ứng sinh lý mãnh liệt của anh.

Hai người nhiệt tình trao nhau nụ hôn, mãi cho tới khi nồi trong bếp vang lên tiếng hẹn giờ, là món súp bò hầm đun trên lửa nhỏ đã vừa đủ thời gian.

Tần Tranh thở hổn hển đẩy anh ra, đi tới phòng bếp xem nồi súp hầm, nêm thêm gia vị vào nồi súp.

Việt Triều Tịch chọn một chai rượu vang, lúc cắt bò bít tết, anh rất kinh ngạc vì chuyện Tần Tranh biết khẩu vị của anh.

“Chín 5 phần sao?”

“Như vậy đã được chưa?” Tần Tranh nhìn lướt qua, nghĩ thầm chắc anh vẫn chưa thay đổi khẩu vị đâu nhỉ.

“Vừa đủ.” Anh dừng lại: “Trước đây, hình như chúng ta từng ngồi đối diện ăn bò bít tết đúng không?”

Tần Tranh gật đầu: “Là lần tới công viên giải trí, chúng ta gọi món bò bít tết giống nhau.”

Trong lòng Việt Triều Tịch hiểu ra, nghĩ tới thanh gổ ước nguyện kia, lại nhớ tới bức thư tình, dường như anh dần dần hiểu ra chuyện gì đó.

Lần này, anh thẳng thắn đẩy hành lý của Tần Tranh vào phòng của anh. Cô vốn định từ chối, lại bị anh ôm lấy.

Việt Triều Tịch nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Hôm nay không tiện sao?”

Tần Tranh nhớ tới cảm giác cương cứng mà vừa nãy ở trên sofa cô cảm nhận được, gương mặt lại đỏ lên, lắc đầu.

Anh giơ tay khẽ vuốt cánh môi cô, giọng nói hơi trầm xuống: “Em bỏ đồ ra đi, xong rồi thì xuống dưới gặp anh, anh có chuyện muốn nói với em.”

Chờ đến khi Tần Tranh sắp xếp đồ xong đi xuống dưới lầu, cô không nhìn thấy Việt Triều Tịch đâu.

Nhưng cửa thông hai biệt thự lại mở ra, cô hơi do dự, từ từ đi tới.

Nước trong bể bơi cách vách lăn tăn gợn sóng, anh đang ở bên trong bể bơi, nhìn thấy cô cúi người, ngồi xổm bên cạnh bể chuẩn bị gọi anh, anh liền xoay người bơi lại.

Anh nhảy lên mặt nước, đỡ lấy vách bể, ngẩng đầu lên hôn nhẹ lên môi cô.

Tần Tranh sợ bị người ta nhìn thấy, bèn lui về phía sau, nhưng lại bị anh giữ chặt lấy gáy, trao nhau nụ hôn càng thêm nồng nhiệt.

Gương mặt anh ướt đẫm nước cũng làm mặt cô dính nước theo, những giọt nước từ mặt cô chảy xuống cổ.

Giữa lúc môi lưỡi đang cọ xát, anh hỏi cô: “Em muốn anh không?”

Cô thở gấp, tranh thủ lúc anh tách ra trả lời anh: “Muốn.”

-----oOo-----

Chap 56

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 56

Dưới ánh trăng, nước trong hồ nhấp nhô như những gợn sóng biển.

Nửa người trên của Việt Triều Tịch lộ ra khỏi mặt nước, những giọt nước dính trên cơ thể săn chắc của anh từ từ chảy xuống, hòa cùng nước bể trong xanh.

Nụ hôn của anh ngày càng nồng nhiệt, đến khi đầu óc cô hoàn toàn mê man, tay anh từ sau gáy cô di chuyển xuống hông, ôm cô kéo qua, làm cả người cô rơi xuống bể bơi.

Chân Tần Tranh vừa chạm dưới đáy bể, nước cũng tới ngang ngực cô.

“Làm gì vậy?” Tần Tranh không khỏi kinh hô.

Mái tóc đen nhánh của người đàn ông bị ướt đẫm, dán sát vào trước trán, toát lên cảm giác thiếu niên khó bắt gặp.

“Cùng bơi đi.”

“Em không mang theo đồ.”

Cô dấn vào vai anh, lại bám vào anh để cơ thể có thể trôi lên cao chút, đối diện với tầm mắt anh.

Đôi mắt anh đen nhánh trong suốt, dáng vẻ vô tội nhìn cô: “Dù sao cũng bị ướt rồi mà.”

Tần Tranh chỉ mặc một chiếc áo thun trắng và quần jean, sau khi bị ướt, áo đã dính sát vào người.

Đỉnh núi cao ngất phập phồng theo nhịp hô hấp của cô, có thể nhìn thấy cả áo lót ren màu da, quần áo gần như trong suốt, lộ ra đường cong quyến rũ.

Tần Tranh khẽ thở dốc, cúi đầu nhìn xuống, một đôi tay dưới nước đang linh hoạt di chuyển, cởi bỏ quần jean vướng bận trên người cô.

Anh dùng tay cởi khuy quần kim loại, ngón tay luồn vào mép quần rồi bắt đầu kéo xuống.

Tần Tranh không muốn, cô duỗi tay ra ngăn cản: “Lỡ như có người...”

Dưới ánh trăng trong vắt, gương mặt cô ửng hồng, đôi môi đỏ mọng, đôi mắt lộ ra sự ngỡ ngàng ngùn ngụt hồn nhiên.

Việt Triều Tịch không nhịn được nữa, mạnh mẽ đặt cô lên cạnh bể bơi, nghiêng đầu hôn lên môi cô.

Trong cơn thở dốc, cô lại nắm chặt anh hỏi: “Liệu có...bị người khác thấy...”

Anh cắn khẽ đầu lưỡi cô: “Không có người khác.”

Cô ngậm nga ra tiếng: “Camera...”

“Anh tắt rồi.” Anh nhân cơ hội ngậm lấy đầu lưỡi cô, tinh tế liếm mát.

Thật ra, Tần Tranh có rất nhiều câu hỏi, ví dụ như cách vách có ai đang ở, quan hệ của bọn họ là gì, nhưng bây giờ cô không biết bản thân lấy tư cách hay thân phận gì để hỏi anh.

Anh ném quần jean của cô lên bờ, giải phóng cho đôi chân thon dài kia.

Tay anh dùng sức nâng hông cô lên, để chân cô vòng quanh vòng eo anh.

Anh đè cô lên cạnh bể tiếp tục hôn môi, đầu lưỡi nóng bỏng tiến vào thăm dò, từ từ đảo quanh hàm trên của cô, cẩn thận liếm láp răng môi cô, không ngừng cuốn lấy lưỡi cô.

Cô chỉ cảm thấy không khí trong lồng ngực dần dần loãng đi, nhưng người trước mặt lại không chịu dừng lại, nụ hôn ngày càng tiến sâu.

Trong biệt thự yên tĩnh tràn ngập âm thanh trao đổi nước bọt, thỉnh thoảng lại có tiếng ‘ừm ừm’ do cô không kìm nén được phát ra.

Tần Tranh hiểu ra ý đồ của anh, nhưng cô vẫn cảm thấy bất an, thở hổn hển đẩy anh ra.

Cô ngửa đầu dựa vào vách bể bơi, mái tóc dài đen nhánh xõa tung ở phía trên, giống như quạt xếp đang xòe.

“Tần Tranh.”

Việt Triều Tịch cúi đầu hôn lên cổ cô, cánh môi ẩm ướt mơn mẫm vào da thịt mềm mại: “Em có muốn hỏi anh chuyện gì không?”

Cô chột dạ chớp chớp mắt, lại không biết nên hỏi anh thế nào, nhất thời nghẹn lời.

Anh giữ lấy eo cô, ôm cô xuống một chút, để ánh mắt anh và cô đối diện nhau.

Bàn tay anh chậm rãi với qua, nắm lấy tay cô, cẩn thận để mười ngón tay đan vào nhau.

“Anh có vài lời muốn nói với em.”

Tần Tranh cắn cắn môi: “VẬY anh nói đi.”

Anh nghiêm túc nhìn cô: “Biệt thự này là của Lâm Tố Phong, quan hệ của mẹ cậu ấy và mẹ anh rất tốt, cho nên năm đó đã mua hai căn nhà cạnh nhau, còn làm cánh cửa kia.”

Tần Tranh nhớ tới Ứng Tuyết ngày hôm đó, cô như muốn nói lại thôi.

“Cậu ấy và Ứng Tuyết từng ở bên nhau, có điều gần đây cậu ấy đang trốn tránh cô ấy, nhưng thật ra bọn họ đều không thể quên được đối phương.”

“Cho nên...anh và Ứng Tuyết...”

“Những scandal đó đều là giả, chỉ là lúc cô ấy tới tìm cậu ấy thì lại bị chụp lén thành anh với cô ấy.”

Việt Triều Tịch dừng lại giây lát, sau đó nói thêm: “Có đôi khi là vô tình gặp mặt, đều là bạn bè, đương nhiên không thể làm như không quen.”

Tần Tranh nhớ tới ảnh chụp khi ở sân bay lúc đó, lại nhớ tới chuyện cô từng bị hiểu lầm khi đi cùng Hà Cảnh Thao.

“Em hiểu rồi.”

“Sau này, anh sẽ cố gắng giảm bớt tình huống này.” Anh nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay cô: “Hoặc có thể để phòng làm việc của cô ấy lên tiếng đính chính.”

“Nếu là hiểu lầm, lời đồn tự nhiên sẽ biến mất.”

Anh cười cười, biết vẫn còn một cách khác làm tin đồn biến mất, chỉ là anh không muốn đẩy Tần Tranh ra đầu ngọn sóng.

“Em biết vì sao anh lại giải thích chuyện này không?”

Việt Triều Tịch cúi đầu, từ từ đến gần, hôn lên trán cô.

Ánh mắt anh dịu dàng như nước, so với ánh trăng trên bầu trời còn mềm mại hơn.

Giọng nói hơi khàn khàn như vừa lăn qua sỏi cát, mê hoặc lòng người.

Hơi thở ấm áp phả lên mặt cô, làm mặt cô càng thêm đỏ, cô quay sang nơi khác tránh đi ánh mắt anh.

“Vì sao?”

“Anh sợ bạn gái anh hiểu lầm.”

Câu này vừa thốt ra, trong lòng cô giống như có tảng đá rơi xuống hồ nước, nổi lên từng gợn từng gợn sóng.

Cô rũ mắt, cắn môi dưới, lại không khống chế được khóe môi đang giương lên.

Việt Triều Tịch thấy cô im lặng, anh nhẹ giọng cười, xoay mặt cô lại, để mắt cô nhìn thẳng vào anh.

“Có thể anh đã đặt sai thứ tự rồi, lẽ ra nên hỏi em trước.”

Ánh mắt anh bị làn nước trong hồ bơi phản chiếu lấp lánh, tỏa sáng rực rỡ.

“Tần Tranh, em có đồng ý làm bạn gái anh không?”

-----oOo-----

Chap 57

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 57

Trái tim Tần Tranh dần bình tĩnh, lại cảm giác đầu ngón tay như có dòng điện ập ập, từ từ cháy tới trái tim cô.

Cô nghịch ngợm chớp chớp mắt, giọt nước đọng trên hàng mi rớt xuống.

“Chẳng lẽ em chưa phải sao?”

Việt Triều Tịch hơi ngẩn ra, sau đó nở nụ cười: “Là em, đương nhiên là em rồi.”

Anh siết chặt cô vào vòng tay mình, ngón tay vuốt ve mái tóc dài ướt sũng của cô, góc khuyết trong sâu thẳm trái tim dường như đã được cô lấp đầy.

Tần Tranh đỡ bờ vai anh, hơi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Cô vừa định tách ra, lại bị tay anh đè gáy lại, kéo dài nụ hôn.

Nụ hôn dần dần thay đổi hương vị ban đầu, bắt đầu trở nên kịch liệt.

Dưới nụ hôn cường thế của anh, cơ thể cô dần dần mềm nhũn, hai chân đang vòng quanh eo anh cũng càng lúc càng chặt hơn.

Bên cạnh bể bơi có đặt một ly rượu vang chưa uống xong, anh ngửa đầu uống một ngụm, sau đó ngậm trong miệng đút cho cô.

Chất lỏng đỏ tươi từ môi anh tràn ra, thấm ướt đầu lưỡi rồi thâm nhập sâu vào khoang miệng cô.

Cô ngửi được mùi hương nồng nàn êm dịu, khiến tâm trí càng trở nên mơ màng.

Người đàn ông trước mắt còn phản ứng mạnh hơn cả cô, như nắng hạn gặp mưa rào triền miên trên môi cô.

Đôi môi ướt át cùng chiếc lưỡi không ngừng chuyển động khiến cô phát ra những tiếng rên rỉ khe khẽ.

Gương mặt cô dần dần nóng lên, lộ ra ráng hồng, bên khóe môi có một giọt rượu chảy xuống, làm nổi bật da thịt trắng nõn.

Ánh mắt anh nhìn cô càng thêm nóng rực, vươn đầu lưỡi liếm đi giọt rượu kia, vạch một vết nước dọc theo da thịt cô, sau đó lại chen vào giữa môi răng cô.

Tay anh dần dần đi xuống, tiến thẳng vào bên trong áo thun rộng rãi, kéo áo lót của cô xuống rồi thả trôi trên mặt nước.

Áo thun bị anh kéo lên cao, hai tay anh bắt lấy bầu vú rồi đẩy lên, nụ hoa đỏ tươi lộ ra khỏi mặt nước.

Trên bộ ngực trắng nõn đầy đặn đọng lại những giọt nước, anh xoa nắn vài cái, cúi đầu ngậm lấy nhũ hoa của cô.

“A... ừm...”

Cô khẽ ngậm nga một tiếng, cúi đầu nhìn đỉnh đầu đen nhánh của người đàn ông đang di chuyển trước ngực cô.

Anh há miệng mút vào, cảm giác tê dại như sóng nước dập dềnh đánh lên khắp người cô, cô không khỏi thẳng lưng, khát vọng muốn anh ngậm sâu hơn, càng dùng sức hơn.

Một bàn tay di chuyển khỏi bầu ngực cô, dọc theo da thịt trơn mềm mềm mẫm xuống phía dưới, đầu ngón tay kéo mép quần lót ra, tiến vào bên trong rồi trực tiếp đâm vào.

“Ừm...” Cô không khỏi rên rỉ, bấu chặt cánh tay anh.

Dòng nước lạnh lạnh theo ngón tay anh thâm nhập vào trong, ngón tay anh cong lên khuấy động phần thịt mềm, lại từ từ đẩy ra, từng chút từng chút tiến vào.

Động tác của anh chậm rãi nhưng làm người khác đê mê, đôi môi vẫn ra sức triển miên, liếm mút đầu nhũ, hô hấp cũng dần dần thô nặng.

Ngón tay thon dài ra ra vào vào trong cơ thể cô, cô cảm nhận được vách thịt bên trong đang tiết ra dịch mật.

Khoái cảm ở trên nhũ hoa dâng cao, làm cô khát vọng nhanh chóng được lấp đầy.

Cô không nhịn được duỗi tay sờ lên dây quần của anh, quần bơi màu đen chật hẹp, phía trước đã phồng to.

Cô dùng lòng bàn tay xoa nắn, chợt cảm nhận được cơ thể anh cứng lại.

Ngón trỏ của cô nắm lấy mép quần kéo xuống, vật nam tính sưng to nháy mạnh ra ngoài, đánh vào lòng bàn tay cô.

Hai người đều dừng động tác, thở gấp nhìn đối phương.

Tay anh vẫn nắm lấy một bên bầu ngực của cô, hai ngón tay vân vê đầu nhũ.

Trong mắt cô lập tức nổi lên một tầng nước, căn môi kìm nén tiếng rên rỉ.

“Muốn rồi sao?”

Những ngón tay nghịch ngợm của anh xoa nắn nhũ hoa đã cứng ngắt cho đến khi sưng to lên như nụ hoa nở rộ.

Ánh mắt anh dần dần chứa đầy tình dục, lại cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm láp những giọt nước dính trên bầu ngực cô.

Gương mặt vừa di chuyển, anh vừa liếm mút vừa nhìn cô, ánh mắt khoá chặt lấy cô.

Ngón tay phía dưới cũng đâm sâu vào trong, dòng nước cũng theo động tác của ngón tay tiến vào, mang theo hơi lạnh làm cô không khống chế được thở dốc.

“Ừm...”

“Em muốn gì nào?”

Việt Triều Tịch liếc mắt nhìn cô, đầu lưỡi vòng quanh bầu ngực, cuốn lấy nhũ hoa.

“Muốn anh.”

Tay cô bấu chặt lấy cơ bắp căng chặt của anh, nhìn anh với ánh mắt đầy dục vọng.

Đầu ngón tay anh vẫn còn vuốt ve thịt mềm bên trong, đi tìm nơi bí ẩn nhạy cảm nhất của cô.

Đột nhiên, ngón tay cô cắm vào da thịt anh, hàm răng cũng cắn chặt lấy cánh môi dưới.

Đôi mắt anh sáng lên, vẻ mặt lại bình tĩnh lạ thường, động tác trên tay cũng trở nên kịch liệt hơn.

Đầu ngón trở đang cọ mạnh vào chỗ nhô lên ở bên trong, đốt ngón giữa cong lại ma sát bên ngoài hoa huyệt.

Kích thích đến từ nhiều phía làm hô hấp của Tần Tranh hỗn loạn, thân thể cô căng chặt, đập vào mắt anh là đôi mắt đong đầy nước mắt.

“Ừm...Chậm một chút, chậm một chút...A...”

Động tác của anh đột nhiên nhanh hơn, khiến cô suýt chút nữa đã khóc thành tiếng.

Đôi mắt sâu thẳm của anh luôn nhìn cô, ngón tay từ từ rút ra, khiến cô cảm thấy mất mát vì sắp đạt đến đỉnh điểm.

“Đừng...Em muốn...”

Cô dường như treo cả cơ thể lên người anh, để mặc anh thông thả ung dung ở trong nước cởi bỏ quần lót cho cô.

Hai chân cô lần nữa vòng chặt lấy hông anh, anh vỗ nhẹ một cái lên hông cô: “Kẹp chặt vào.”

Anh đỡ lấy vật nam tính, đặt bên ngoài cửa động ướt át của cô.

“Muốn cái này sao?” Anh cố nén dục vọng, tiếng nói trầm thấp khàn khàn kèm theo hơi thở dốc.

“Ừm.”

Cô chủ động siết chặt chân, quấn chặt lấy hông anh, để nơi đó càng sát lại gần.

Anh ngừng thở, bóp chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, tiến quân thần tốc, hung hăng đâm mạnh vào.

-----oOo-----

Chap 58

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 58

Ánh trăng rải khắp căn biệt thự ở hồ Kình, sóng nước trong vắt thỉnh thoảng trôi bèo bồng.

Hai người bên trong hồ bơi gần như trần như mộng, hơi thở hòa quyện vào nhau.

Bàn tay to rộng của anh nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, vật nam tính cứng rắn dừng trước miệng huyết, ý định cắm sâu vào bên trong.

Theo động tác tiến vào, dòng nước lạnh lạnh cũng theo vào trong, vách thịt mềm mại đã chịu đủ kích thích, đợi quy đầu vừa chen vào lại ra sức quấn chặt.

“Ha...” Việt Triều Tịch kêu rên một tiếng, anh bị cô kẹp tới da đầu tê dại.

Đôi tay anh nâng hai bờ mông đầy đặn trong nước lên, hơi tách sang hai bên rồi ấn cô vào thành bể.

“Thả lỏng một chút, đừng kẹp chặt như vậy.” Anh tiến tới gần tai cô, thân mật thở thè: “Để anh cắm vào hết nào.”

Lời nói của anh kích thích cô, hoa huyết hưng phấn lại tuôn ra một dòng mật dịch, làm cho mắt của anh cũng tiết ra một ít dịch, khiến bên trong cô đã ướt càng trở nên ẩm ướt hơn.

Lưng Tần Tranh dán sát vào vách bể bơi, ngón tay nắm lấy cánh tay đầy cơ bắp của anh.

Anh đẩy eo, vật nam tính thô to phá vỡ sự siết chặt của hoa huyết, quy đầu nương theo động tác đi vào nghiền ép thịt mềm ở bên trong.

“A...ừm...”

Hoa huyết của cô bị căng ra rồi lại siết chặt, cảm nhận rõ được nhịp đập của gân xanh trên thân vật nam tính.

Thân người anh cao gầy, vai rộng chân dài, cơ bắp rõ ràng cân xứng, cơ thể dường như được ánh trăng mạ lên một tầng ánh sáng.

Chân mày hơi chau lại, khuôn mặt anh tuần hiện rõ sự nhẫn nhịn dục vọng đang dâng trào, hàm dưới căng chặt, tiếng thở dốc cũng trở nên dồn dập.

Anh dùng sức đẩy hông, để toàn bộ vật nam tính tiến thẳng vào bên trong, hoàn toàn ngâm mình vào trong cô.

Tần Tranh ‘ừm’ một tiếng, chân mày chau lại, môi anh đào khê mở: “A...Đi vào hết rồi...ừm...”

Cảm giác căng đầy làm cho toàn thân cô run rẩy, quy đầu nóng bỏng chạm tới nơi sâu nhất rồi mạnh mẽ nghiền ép, dòng nước lạnh lạnh cũng theo sự tiến vào của vật nam tính len vào bên trong. Hoa huyết của cô đồng thời trải nghiệm hai cảm giác kích thích.

Bên trong nóng rực, căng chặt, bên ngoài lại lạnh lạnh thấm vào người.

Cô hơi híp mắt lại, miệng mở hé phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Anh không cho cô cơ hội trì hoãn, thở dốc hai tiếng rồi lại ôm lấy cánh hông cô nhanh chóng đẩy mạnh vào.

Vật nam tính cực đại ra ra vào bên trong cô, nhanh nhẹn rút ra rồi lại mạnh mẽ tiến vào.

Chẳng mấy chốc cô đã đắm chìm trong khoái cảm cực hạn, cơ thể gần như đang chìm nổi trong bể đục vọng, bị gợn sóng khoái cảm đánh vào người, lại trôi nổi lên dềnh trong biển tình.

Động tác anh vừa nhanh vừa tàn nhẫn, mỗi lần rút ra đều để quy đầu lại bên trong, sau đó thân vật thô to lần lượt mạnh mẽ đâm thẳng vào.

Tình hoàn bên ngoài phồng lên, theo động tác ra vào đánh mạnh lên miệng huyết, mang đến sự kích thích khác biệt.

Phía sau Tần Tranh là vách bể bơi, cô ôm lấy cổ anh, ngửa đầu về sau, miệng phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

“A...sâu...mạnh quá...”

Chân cô quăn chặt lấy hông anh, càng ngày càng siết chặt.

Người đàn ông trước mặt cúi người xuống ngăn chặn tiếng rên rỉ của cô, vật nam tính thô to thay đổi góc độ tiến vào sâu hơn, quy đầu chạm tới nơi sâu nhất.

Quy đầu bị thịt mềm bên trong siết chặt, như thể đang liếm mút từng ngậm, làm anh sướng tới hai mắt phiếm hồng.

Khoái cảm mãnh liệt đánh ập đến, từ xương cùng tiến thẳng lên gáy, anh vừa thờ đốc nặng nề vừa xoa nắn hai cánh hông cô, để lại trên đó dấu vết ngón tay.

Ánh trăng chiếu xuống bể bơi, phản chiếu ánh sáng trong vắt.

Thân thể hai người đong đưa trong nước, nước trong bể cũng dao động theo động tác của anh, từng gợn sóng dập dềnh đánh vào thành bể.

Tần Tranh lộ nửa thân người nhỏ nhắn trên mặt nước, mái tóc đen dài không thể che đi thân hình yêu kiều kia, làn da không tỳ vết lộ ra dưới ánh trăng sáng, giống hệt như món đồ sứ trắng tinh xảo.

Cô cắn khước môi đến đỏ bừng, sắc mặt cũng đã ửng hồng, ánh mắt đọng nước, mê hoặc lòng người.

Theo động tác của anh, hai bầu ngực của cô lắc lư qua lại, di chuyển lên xuống trong nước.

Đầu nhũ hồng đào thỉnh thoảng lại nổi lên mặt nước, thiêu đốt đôi mắt anh.

Anh cúi đầu ngậm lấy nhũ hoa đang không ngừng đong đưa trong nước kia, liếm mút phát ra tiếng.

Nửa người trên của Tần Tranh bị anh ngậm mút đến tê dại, khoe mắt đã ướt át dầm dề.

Hai chân cô không còn sức buông lỏng xuống, một chân chạm tới đáy bể, ngón chân nhỏ nhắn không nhịn được cuộn tròn.

Tay Việt Triều Tịch mò xuống, nâng một chân cô lên rồi tách rộng ra, thay đổi tư thế đút mạnh vào trong lần nữa.

Cô bị hành động ra vào dữ dội của anh làm chảy nước mắt, không nhịn được siết chặt cánh hông, ra sức cắn chặt lấy vật nam tính của anh.

“Ừm...Việt Triều Tịch...Anh nhẹ chút...”

Anh cắn chặt răng, giọng khàn khàn nói: “Muốn anh nhẹ mà còn kẹp chặt như vậy.”

Tiến vào toàn bộ cũng rút ra toàn bộ, vật nam tính thô to không chừa khe hở, lấp đầy bên trong cô.

Quy đầu nhiều lần chạm tới chỗ sâu nhất, làm cho vách thịt vốn đã ướt át càng trở nên mềm mại.

Tần Tranh cảm nhận được khoái cảm đang mãnh liệt dâng trào trong cơ thể mình, giống như pháo hoa bắn lên bầu trời, cuối cùng nổ tung ra.

Cô bật khóc nức nở, đạt tới cao trào, giọng nói mềm mại xin tha: “Ừm...Tới rồi...Đủ rồi...Em không chịu nổi nữa...”

Cô bị khoái cảm đánh sâu tới điểm cuối, cũng không rõ bản thân đang nói gì.

Người đàn ông đang nắm quyền chủ động bị cô chọc cười, hôn mạnh lên khoe môi cô, giọng nói khàn khàn quần quanh bên tai cô.

“Sao cực cứng lại quá đáng thế nhỉ, anh còn chưa bắn mà em đã muốn dừng lại?”

Anh kéo cao cái chân đang ở trong nước của cô, đặt lên đầu vai mình, hung hăng tiến vào mấy chục cái.

Cao trào vừa qua, bên trong mẫn cảm vô cùng, vách thịt ẩm ướt vẫn đang co rút, bao bọc lấy vật nam tính thô to, không ngừng siết chặt quy đầu tròn trịa và thân vật dữ tợn.

Anh sáng khoái tới cực hạn, sau một cú đẩy sâu cuối cùng, anh rên lên một tiếng rồi rút ra khỏi cơ thể cô.

Chất lỏng trắng sền sệt bắn tung tóe vào trong nước, trên mặt nước nổi lên một vệt trắng lăn tăn, dâm mỹ không diễn tả nên lời.

-----oOo-----

Chap 59

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 59

Trăng treo giữa trời, trong không khí thoang thoang mùi hương hoa hồng, hai người nán lại trong hồ bơi đến tận khuya.

Cả người Tần Tranh không còn chút sức lực, được anh ôm về phòng, Việt Triều Tịch dịu dàng cẩn thận tắm vòi sen cho cô, sau đó dùng khăn tắm bọc người cô, ôm đến giường.

Cô nằm nghiêng sang một bên, anh ở phía sau giúp cô lau khô tóc.

Từ cửa sổ sát đất trước giường của anh cũng có thể nhìn thấy hồ Kính. Cô lẳng lặng nhìn sang nơi đó, như đang suy tư điều gì.

Việt Triều Tịch buông máy sấy tóc ra, lại cúi đầu hôn lên nốt ruồi son phía sau tai cô.

Tần Tranh ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng nhin không được hỏi: “Trước đây, có phải anh rất ghét em không?”

Hành động của anh hiện tại rõ ràng là không phải, vậy cuối cùng vấn đề nằm ở đâu? Cô không hiểu được.

“Sao có thể?” Anh có chút kinh ngạc, ngón tay hơi dừng lại: “Em đang nhắc tới lúc nào?”

Vì sao cô lại nghĩ như vậy?

“Lá thư kia...” Cô nhỏ giọng nói một câu.

Trái Việt Triều Tịch thoáng căng thẳng: “Em chỉ lá thư nào?”

Tần Tranh có chút do dự: “Là lá thư em viết, bị anh kẹp trong cuốn sách kia.”

“Là lá... Lá thư tình sao?” Anh có chút khó khăn lên tiếng.

Anh đã mở lá thư ra xem rất nhiều lần, lần nào xem tim anh cũng đau đớn khôn nguôi.

Rõ ràng biết người đó không có khả năng thuộc về mình, nhưng vẫn cố chấp, không khống chế được suy nghĩ về cô, sau đó chỉ có thể dùng lá thư tình kia để nhắc nhở bản thân ngừng mơ tưởng lại.

Lấy sự đau lòng khắc chế sự rung động trong tim.

Cô nằm trong lòng ngực anh, khẽ gật đầu: “Hôm nay em nhìn thấy, nên nghĩ, khi đó có phải anh rất ghét em không?”

Việt Triều Tịch sững sốt, môi mở hé nhưng không thốt ra được câu nào.

Cô dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Nếu không vì sao sau khi nhận lá thư kia, anh lại không để ý tới em, ngay cả làm bạn bè bình thường cũng không thể làm...”

Suy nghĩ của anh đột nhiên dừng lại, sau đó nhanh chóng xoay chuyển.

Trong đầu anh bắt đầu xuất hiện một mốc thời gian, đầu tiên là bò bít tết chín năm phần, lại đến thanh gỗ trên cây ước nguyện, sau đó là bức thư tình kia.

Lúc này khi ăn cơm, thật ra anh đã hiểu được một phần sự thật, giống như đã nắm được mấu chốt trong trò chơi ghép hình.

Mà bây giờ, xâu chuỗi tất cả lại, bức tranh hoàn chỉnh đã hiện ra.

Anh im lặng một lúc, lấy hết can đảm lớn mật đặt giả thiết.

“Bức thư tình kia là viết cho anh sao?”

Tần Tranh ngây người, nghi hoặc ngẩng lên nhìn anh: “Anh đã nhận được...Còn hỏi em sao?”

“Không phải như vậy...”

Trong khoảnh khắc ấy, Việt Triều Tịch hoàn toàn hiểu ra, anh để bản thân bình tĩnh lại, bắt đầu nhớ tới chuyện của ngày hôm đó.

Anh nhớ, Tần Tranh lén lút nhét lá thư vào bên trong túi áo vest màu đen.

Mà lúc đó, trên giá treo có ít nhất bốn năm chiếc áo khoác vest, trường học yêu cầu bọn họ mặc trang phục chỉnh chu để tham gia nghi thức trao giải, dĩ nhiên anh cũng treo áo trên đó.

Áo vest của mỗi người đều là của riêng bọn họ, có lẽ có sự khác biệt nhỏ, nhưng có thể Tần Tranh quá vội vàng nên không nhìn rõ.

Anh xoa nắn thái dương, cảm giác từng mạch máu nhỏ trong người đang nhảy nhót không ngừng.

Cho nên, ngày đó Tần Tranh là để sai chỗ, sau đó lá thư kia rơi khỏi túi áo của Hà Cảnh Thao, bị anh nhặt được, cũng bị anh giữ lại.

Tuy rằng lá thư tình kia là viết cho anh, cuối cùng vẫn nằm trong tay anh, nhưng tin tức anh nhận được hoàn toàn không đồng nhất.

Anh cho rằng, đó là bức thư tình Tần Tranh viết cho người khác.

Màn pháo hoa kia anh cứ nghĩ là đã vô ích, thì ra mọi chuyện chỉ là một hiểu lầm.

“Anh không biết em viết cho anh, anh chỉ cho rằng...”

“Cho rằng cái gì?”

Việt Triều Tịch không biết biểu đạt thế nào, nhưng nhớ tới tâm trạng của Tần Tranh lúc đó, còn có tất cả mọi chuyện phát sinh phía sau.

Cả trái tim anh như ngâm trong nước chanh, thật chua chát.

Khi đó, Tần Tranh nhất định là rất đau buồn, còn tổn thương hơn cả anh.

Rõ ràng cô đã dùng cảm thổ lộ, lại không có được đáp án mình mong muốn.

Cho dù chỉ là câu từ chối lịch sự, có lẽ sẽ không làm cho cô khổ sở tới vậy.

Anh chỉ cảm thấy yết hầu bỏng rát, âm thanh hơi nghèn nghẹn: “Đồ ngốc, là em bỏ nhầm áo.”

Tần Tranh hoàn toàn ngờ ngẩn: “Là em bỏ nhầm à?”

Việt Triều Tịch nắm lấy tay cô, đưa lên môi hôn: “Anh xin lỗi.”

Cô cắn cắn môi: “Nếu là em bỏ nhầm chỗ, anh không cần phải xin lỗi.”

Việt Triều Tịch ôm lấy cô, lại lần nữa nói: “Anh xin lỗi.”

Nếu lúc đó anh dùng cảm hơn một chút, chủ động một chút, có lẽ kết quả đã sớm không thế này. Anh lại để Tần Tranh một mình chịu đựng nhiều chuyện đến vậy.

Anh nâng mặt cô lên, ánh mắt lưu luyến khóa chặt lấy cô.

“Khi đó, anh thích em thích tới sắp phát điên, nếu biết lá thư đó là viết cho anh, sao anh có thể phớt lờ em được chứ?”

Khi đó anh thích em thích tới sắp phát điên...

Nhưng cô cảm thấy câu nói này của anh là đang miêu tả cô lúc đó, cô cắn cắn môi, nước mắt từng dòng rớt xuống.

“Có phải anh đang gạt em không?”

“Không hề.” Anh nâng mặt cô lên, lau đi nước mắt trên gương mặt cô:

“Chỗ Lâm Tố Phong có lẽ còn đoạn video bắn pháo hoa, đến lúc đó anh bảo cậu ấy gửi em xem.”

“Pháo hoa gì?”

“Cũng là ngày đó, chờ khi em thấy sẽ rõ.” Anh cúi đầu khẽ hôn lên giữa trán cô.

Bởi vì kết thúc màn pháo hoa có viết tắt tên cô.

Đó là tất cả tình cảm và ký ức về cô mà anh không cách nào xóa bỏ được.

Có điều vẫn may, anh có thể dùng quãng thời gian sau này để bù đắp lại cho cô.

-----oOo-----

Chap 60

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 60

Một năm sau ở Nam Hải, Tần Tranh và Việt Triều Tịch khó khăn lắm mới có thời gian nghỉ phép.

Họ đi tới biệt thự bên bờ biển năm đó, lúc hai người đến chỉ có một chú chó vàng lớn chạy tới, ánh mắt Tần Tranh nhìn nó một hồi.

Hình như trong đầu cô thoáng hiện lên ký ức, nhưng cô hoàn toàn không nhớ ra là chuyện gì.

Chú chó lớn nhảy về phía Việt Triều Tịch, lúc anh đi tới sờ đầu nó, nó lại vui vẻ liếm láp lòng bàn tay anh.

“Mày vẫn còn nhớ tao sao?” Anh cúi đầu nhìn nó cười.

Tần Tranh hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ tươi cười trẻ con này của anh, cô nhanh chóng chụp lại.

“Nó tên là gì?”

Việt Triều Tịch ôm lấy chó vàng, quay đầu nói: “Thuyền Trưởng.”

Cô đi qua, cúi đầu chào hỏi nó: “Chào mày, Thuyền Trưởng.”

Anh nghiêm túc nhìn cô, hy vọng cô có thể nhớ lại chuyện trước kia.

Nhưng từ ánh mắt Tần Tranh, anh phát hiện cô không nhớ.

Dù sao cũng là chuyện từ chín năm trước rồi.

“Chú chó này rất thân thiết với anh nhỉ?” Cô hỏi.

“Nghỉ hè năm lớp 11 anh tới đây ở lại hơn một tháng, sau này có trở lại hai lần, chỉ là thời gian ở lại ngắn.”

Tần Tranh hơi ngẩng đầu: “Nghỉ hè năm lớp 11 sao? Hình như em cũng từng tới bờ biển này.”

“Phải không?” Việt Triều Tịch đứng thẳng người lên, bình tĩnh nhìn vào mắt cô.

“Có điều, lúc đó ở lại chỗ nào em cũng không nhớ rõ, dù sao cũng là bờ biển.” Tần Tranh cười cười.

“Ừm.” Anh cũng không để tâm phản ứng của cô lắm, kéo tay cô đi lên lầu.

Biệt thự này giống với biệt thự ở hồ Kính, sau khi dọn dẹp sạch sẽ dì Lý liền rời đi, để lại không gian riêng cho hai người bọn họ.

Dì Lý gửi một tin nhắn thật dài cho Việt Triều Tịch, ghi lại những điều cần chú ý, giải thích tình trạng của biệt thự, cuối cùng là nhắc nhở anh lúc đi tới bờ biển phải cẩn thận, chú ý an toàn.

Tủ lạnh có đồ ăn mới, còn có rất nhiều hải sản chuẩn bị riêng cho bọn họ.

Buổi tối, Tần Tranh làm các món ăn từ hải sản, tôm luộc, cua biển chiên sốt, cá mú hấp, cá tầm dầu, sò điệp nấu canh bí đao.

Hai người ăn cơm ở ngoài sân, vừa hay có thể ngắm nhìn hoàng hôn chìm vào trong nước biển, một phần đỏ rực của mặt trời và một phần xanh biếc của nước biển.

Biệt thự cách gần bờ biển, từ sân sau đi ra ngoài, đi về trước khoảng 50m là tới bãi biển.

Đêm xuống, hai người tản bộ trên bờ biển, cùng nhau cởi giày, đạp lên bờ cát mềm mịn, cơ thể thỉnh thoảng lắc lư qua lại, nắm chặt lấy tay của đối phương.

Việt Triều Tịch ngẩng đầu nhìn ánh trăng rọi xuống mặt biển: “Hôm nay cũng là trăng thượng huyền.”

Tần Tranh nhìn theo ánh mắt anh, nhẹ giọng cười.

Ánh trăng của cô, bây giờ đang ở bên cạnh cô.

Cô cúi đầu, lúc nhấc chân lên, cát dính trên kẽ ngón chân từ từ rơi xuống.

Anh thấy cô như đang suy từ gì đó, trong lòng lại rung động.

Bèn nghiêng người qua, thấp giọng hỏi cô: “Làm sao vậy? Đang nghĩ gì đó?”

“Em đang nghĩ...Lúc đó anh ở lại đây hơn một tháng là làm những gì?”

Thật ra chuyện cô muốn biết hơn là, lúc học lớp 11, Việt Triều Tịch trông như thế nào.

“Ban đầu là chơi những trò chơi trên biển, lặn xuống đáy biển, lái cano, chơi nhiều lắm, sau đó không còn hứng thú chơi nữa.”

Việt Triều Tịch hơi dừng lại: “Có điều, anh đã từng trải qua một sự kiện lớn trong đời ở nơi này.”

“Sự kiện lớn gì?”

Anh nghiêng nghiêng đầu, chăm chú nhìn cô, ánh mắt sáng ngời, gần như thu cả ánh trăng vào trong mắt.

Khóe môi anh giương lên, nụ cười tiến sâu trong ánh mắt cô.

Tần Tranh cười nhạt: “Anh nhìn em làm gì?”

“Không có gì.” Anh nghiêng người tới gần, nhẹ nhàng chạm vào cánh môi cô: “Sau này anh sẽ nói em biết.”

Cô cười cười quay đầu đi, nhìn những cơn sóng đang dập dìu ngoài xa, ánh trăng trắng bạc đổ xuống mặt biển, dịu dàng lại yên tĩnh.

Gió biển thổi qua mái tóc dài của cô, anh nhìn thấy được nốt ruồi son phía sau tai cô, trong lòng lại mềm nhũn.

Anh nắm lấy tay cô, để cả người cô rơi vào vòng tay mình.

“Việt Triều Tịch.” Cô ngẩng mặt lên nhìn anh, nhẹ giọng gọi tên của anh.

“Ừm.” Anh nâng gáy cô lên, đầu ngón tay vuốt ve nốt ruồi son phía sau tai cô, gương mặt từ từ tới gần.

Anh ngậm lấy môi cô, nhẹ nhàng cắn mút cánh môi dưới của cô, mãi đến khi cô phát ra tiếng rên rỉ yếu kiều mới từ từ gia tăng nụ hôn.

Cô nếm được mùi rượu giữa môi anh, là lúc này anh vừa uống, có mùi thơm ngọt ngào của hương hoa, lại giống như mùi của hương lê.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua, cuối cùng là mùi ngọt của mật ong.

Sau một nụ hôn, cô bị men rượu còn sót lại làm ửng hồng đôi má, nhẹ nhàng thở dốc.

Lúc Việt Triều Tịch buông cô ra, anh khẽ vuốt ve gương mặt cô.

Sau đó cúi đầu nắm lấy tay cô, đầu ngón tay lướt qua ngón áp út của cô: “Ngày mai anh đưa em đi lặn được không?”

Tần Tranh gật đầu, từ nhỏ cô đã trưởng thành ở Thiên Đảo, kỹ năng bơi của cô rất tốt, nhưng lặn xuống đáy biển sâu thì chưa từng trải nghiệm.

Ngày hôm sau, hai người họ theo huấn luyện viên ngồi thuyền đi ra biển.

Trước khi lặn xuống biển, đầu tiên huấn luyện viên ở trên thuyền nhắc lại những điều cần chú ý cho Tần Tranh nghe, sau đó dẫn cô đi xuống dưới.

Lúc cô đứng dậy, Việt Triều Tịch néo néo lòng bàn tay cô, như là động tác cổ vũ và an ủi.

Trước khi ra đây cô cũng đã được huấn luyện trong bể bơi của một khách sạn bên bờ biển, bởi vậy cô cũng không quá khẩn trương.

Chỉ là lúc chuẩn bị đi xuống dưới, trong dòng nước xanh thăm nhìn thấy một đàn cá bơi qua, lúc chúng xẹt ngang qua người, cảm giác vui sướng nháy nhót trong lòng cô đã thay thế tất cả sự bất an còn sót lại.

Dưới đáy biển là bãi cát trắng mịn, điểm xuyến bởi những rạn san hô màu đỏ màu tím, đung đưa theo dòng nước biển.

Hải tảo xanh non dập dìu, cô thậm chí còn nhìn thấy rùa biển đang bơi qua người cô, động tác nhìn rất buồn cười.

Huấn luyện viên đột nhiên chạm nhẹ vào bả vai cô, cô xoay người lại, nhìn thấy một đàn cá màu bạc đang bơi tới, lúc chúng tản đi, phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Người đó mặc một bộ quần áo giống cô, trên lưng mang theo trang bị trợ thở, nhưng vừa liếc mắt cô đã nhận ra đó là Việt Triều Tịch.

Đến khi Việt Triều Tịch đi tới bên cạnh cô, lại nắm lấy tay cô, đưa cho cô một vỏ sò màu trắng.

Cô nghi hoặc mở nó ra, thấy bên trong có một chiếc nhẫn lấp lánh tỏa sáng.

Tần Tranh sững sốt, tim cô bắt đầu đập nhanh hơn, cô lập tức hiểu ra.

Lúc này, Việt Triều Tịch đã cầm lấy chiếc nhẫn đặt vào trong tay cô.

Cô nhìn chiếc nhẫn này, mãi lâu sau vẫn không có động tác nào.

Trong một năm này, tình cảm giữa hai người đã ngày càng sâu đậm, đương nhiên cô cũng mong có một ngày cô gả cho anh, nhưng vẫn cảm thấy có quá sớm hay không, hơn nữa cô cũng không thể mở lời trước được.

Nhưng cô không ngờ anh sẽ cầu hôn cô dưới đáy biển.

Cô ngẩng đầu lên, thoáng nhìn thấy ánh mắt chờ mong của anh.

Trái tim đập kịch liệt dần dần ổn định lại, cô rất muốn nói cô đồng ý, nhưng cô không cách nào nói ra, chỉ có thể đặt nhẫn và tay cô vào tay anh.

Cô nhìn về phía anh gật gật đầu, trong đáy mắt đọng một tầng nước.

Việt Triều Tịch khẽ cười, gắt gao ôm lấy cô, quỳ một gối xuống, đeo nhẫn lên ngón áp út của cô.

Lúc hai người trôi lên mặt nước, đầu tiên là tháo bình dưỡng khí xuống, sau đó là ôm chặt lấy nhau, trao nhau nụ hôn.

Lúc nụ hôn kết thúc, Việt Triều Tịch ở bên tai cô nhẹ nhàng nói.

“Cảm ơn em đã đồng ý gả cho anh, đây là chuyện quan trọng thứ hai trong đời anh ở bãi biển này.”

Tần Tranh nhớ tới chuyện tối hôm qua anh còn chưa nói xong, đột nhiên trực giác cho cô biết chuyện đầu tiên có lẽ cũng liên quan tới cô.

“Chuyện đầu tiên là chuyện gì?”

Anh cười khẽ: “Là ở bờ biển này gặp được một người.”

Cô kinh ngạc, mở to mắt: “Ý anh là nghỉ hè năm lớp 11sao?”

Việt Triều Tịch gật đầu, nắm lấy tay cô kéo ra khỏi mặt nước, nhìn ngón áp út đang đeo nhẫn của cô.

Không lớn không nhỏ, vừa vặn, là anh đợi cô lúc ngủ say đã trộm đo kích thước ngón tay cô.

Môi Tần Tranh khẽ run, cô dường như nhớ tới gì đó: “Cho nên, năm đó người em cứu là anh sao?”

“Đúng vậy.” Khóe môi anh giương lên, nở nụ cười nhạt.

Cô cố gắng nhớ lại: “Lúc đó anh đen hơn bây giờ, tóc cũng rối tung, hai mắt vẫn nhắm chặt, em vội vàng cứu người nên cũng không để ý...”

Giọng điệu cô mang theo chút ảo não, cắn khóe môi.

Anh giơ tay lên, tách cánh môi đang bị cô cắn chặt ra, dịu dàng cười: “Những chuyện đó đã không còn quan trọng nữa.”

Dù sao thì lúc đó bọn họ cũng không quen biết nhau.

“Vậy chuyện gì mới quan trọng?” Cô biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, ngây thơ nhìn về phía anh.

Anh nhưn mảy, ánh mắt lay động, lại lần nữa cúi đầu dịu dàng hôn lên môi cô.

Quan trọng là cuối cùng bọn họ cũng thuộc về nhau.

—————HOÀN TRUYỆT —————

-----oOo-----

Table of Contents

Chap 1
Chap 2
Chap 3
Chap 4
Chap 5
Chap 6
Chap 7
Chap 8
Chap 9
Chap 10
Chap 11
Chap 12
Chap 13
Chap 14
Chap 15
Chap 16
Chap 17
Chap 18
Chap 19
Chap 20
Chap 21
Chap 22
Chap 23
Chap 24
Chap 25
Chap 26
Chap 27
Chap 28
Chap 29
Chap 30

Chap 31

Chap 32

Chap 33

Chap 34

Chap 35

Chap 36

Chap 37

Chap 38

Chap 39

Chap 40

Chap 41

Chap 42

Chap 43

Chap 44

Chap 45

Chap 46

Chap 47

Chap 48

Chap 49

Chap 50

Chap 51

Chap 52

Chap 53

Chap 54

Chap 55

Chap 56

Chap 57

Chap 58

Chap 59

Chap 60